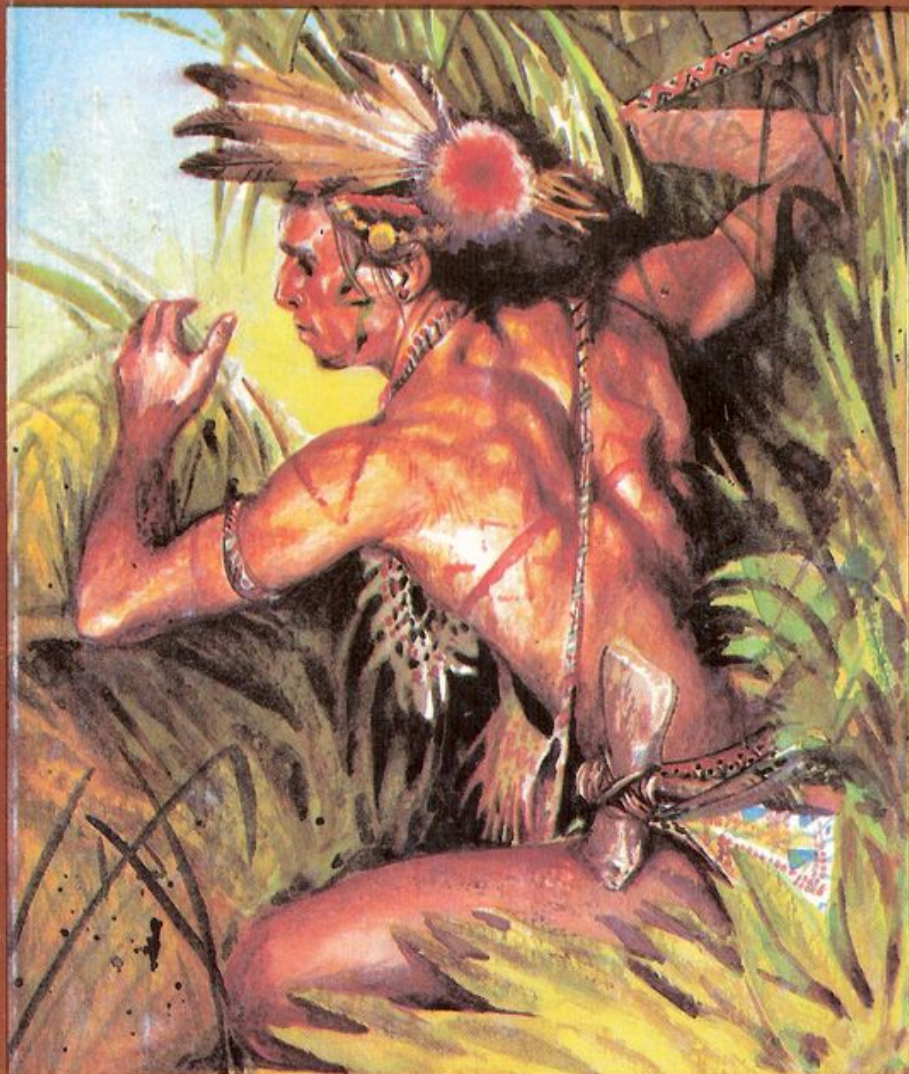

Бестселър на всички времена

ОТМЪЩЕНИЕ

ГЮСТАВ ЕМАР

Гюстав Емар
Отмъщение

Глава I

СРЕЩА В ПУСТИНЯТА

Слънцето залязваше зад Алеганските планини, огромно и червено, обагрило в пурпур гъстите облаци. Здрачът покриваше долините.

Само по върховете на планините, осветени от последните лъчи на залязващото слънце все още беше достатъчно светло.

Със залязването на слънцето се появи студен и рязък вечерен вятър. Клоните на дърветата потреперваха и високата трева, която растеше по бреговете на реката, се огъваше към земята.

Още малко и нощта настъпи. Всички предмети се сляха и образуваха маса, а техните контури постепенно се изгубиха в мрака.

Настъпващата нощ не обещаваше добро време. Наситените с електричество гъсти облаци бързо се носеха почти над самата земя. На небето не се виждаше нито една звездичка. Нямаше луна и в гъстия мрак не можеше нищо да се различи.

Граф Дьо Вилие и барон Дьо Грини, които се бяха срещнали при залива Мариго с Берже и с Червенокожия му приятел Тънкия слух, скочиха в лодката със Златния клон и със Смелия – техни предани войници.

Двамата офицери бяха предприели смела експедиция.

Лодката се плъзгаше бързо по реката, като разсичаше с носа си бурните вълни.

Пътниците мълчаха, може би под влиянието на притъмнялата природа, обкръжаваща ги от всички страни.

Те изцяло се бяха отдали на опитността на индианския вожд и на канадеца.

Изглежда, в този случай наистина смело можеха да им се доверят: двамата водачи, въпреки нощния мрак, се движеха напред с такава увереност, като че ли пътят им се осветяваше от ярко слънце. Те безпогрешно избягваха препятствията и ги обхождаха, сякаш за тях това бе някаква шега.

Бяха изминали вече повече от два часа, откак лодката напусна залива Мариго, а пътниците не си бяха продумали и дума.

Граф Дьо Вилие реши да прекъсне най-после това мълчание.

– Драга Берже – каза той на ловеца, – в този мрак като преизподня не се ли страхувате, че може да сгрешите пътя?

– Наистина – усмихна се баронът, – тук е така тъмно, че маймуната

би могла да настъпи собствената си опашка. Почти съм уверен, че в края на краищата ще трябва да спрем и да чакаме тук, докато поне малко се развидели.

– Защо? – спокойно запита Берже. – Нима мислите, че ние, което ще рече вождът и аз, за пръв път пътуваме в такава тъмнина? Освен това не е зле да се има предвид и следното: ако не виждаме нищо, значи, че и нас никой ве може да види, а това е твърде важно.

– Вярно е – съгласи се графът. – Ами ако сбъркаме пътя?

– Да сбъркаме пътя, господин Луи? Не, няма защо да се страхуваме от това, гарантирам ви – възрази Берже, смеейки се.

– Готов съм да ви повярвам, приятелю мой, а между впрочем си мисля, че сме се отдалечили от средата на реката и сега сме по-близо до брега, отколкото преди.

– Вие почти отгатнахте, господин Луи, наистина се приближаваме до брега.

– Нима ще излезем на брега?

– Засега още не, но реката, по която плаваме, е твърде тясна и макар да сме в средата на течението, не сме далеч от брега.

– Какво значи това, Берже? Нима не плаваме по Охайо?

– Отдавна вече, господин Луи. Напуснахме и Манонгахелу и вече почти от час плаваме по тази дълбока, но твърде тясна река, както забелязахте това преди малко.

– Как наричат вие тази река?

– Французите не я познават, а червенокожите са ѝ дали индианското название Жълтата вода, тъй като водата ѝ е мътна и има много жълта тиня.

– И дълго ли ще плаваме по тази река?

– Не, господин Луи. След няколко минути ще я напуснем и ще навлезем в друга, по която ще плаваме около два часа и след това ще излезем на брега. С това и ще свърши нашето пътуване по вода.

– Добре. А много ли ще трябва да пътуваме, докато стигнем до вашето жилище?

– Не, господин Луи. Ще стигнем преди изгрева на слънцето.

– Прекрасно! Приятно ми е да го чуя. Но кажете ми, Берже, защо, вместо да се изморяваме с това нощно пътуване, не изчакаме на брега съмването? Няколко часа почивка биха ни се отразили добре.

– Поддържам това мнение – потвърди баронът, прозявайки се. – Нашите войници са по-щастливи от нас. Тези юначаги навярно сега спят преспокойно.

– При други обстоятелства не бих имал нищо против да изпълня желанието ви, господа – отговори хладно ловецът, – но за нещастие сега това е невъзможно.

– Защо? – запитаха едновременно и двамата.

– Тихо! – произнесе ловецът. – Не знаете кой може да подслушва нашия разговор.

– Как?! – извика баронът. – Нима и в тази пустиня може да бъдем подслушвани!

– Господине, червенокожите имат твърде разумна поговорка в пустинята дърветата имат очи, а листата – уши.

– Дявол да го вземе! Значи и невидими врагове имаме? – запита граф Дьо Вилие.

– Не е точно така, господин Луи, но съм нащрек. В тази минута преминаваме ловните полета на племената, враждебно настроени към французите и, кой знае, може някой да дебне от засада.

– О-о! Сега разбирам вашата предпазливост.

В тази минута почти неуловим шум, подобно плясък на вода, се чу недалеч от лодката.

Изминаха две-три минути и шумът от лодката отново се повтори, но вече на друго място.

Ловецът се наведе над индианеца и двамата си размениха думи с глас, тих като дихание.

Индианският вожд пусна веслото, съблече наметалото си от бизонова кожа, стегна пояса си, в който затыкна само нож за скалпиране, и се плзна във водата. Берже веднага заповяда на младите хора да вземат веслата, за да задържат лодката неподвижна.

След това ловецът, наведен с цялото си тяло напред, постави пръста си на спусъка на пушката с неподвижен поглед, сякаш искаше да пробие мрака.

Любопитството на двамата офицери беше силно възбудено. Те нищо не разбираха от движенията на своите водачи, но усещаха, че в тази минута близо до тях става нещо важно и че ги дебне сериозна опасност.

Много им се искаше да узнаят какво се е случило, но се страхуваха да не би с излишно движение да провалят плановете на водачите си.

Изведнъж в тишината се разнесе сподавен вик.

Макар този вик да беше много слаб, бе тъй болезнен, че французите потрепераха от ужас.

В същата минута водата закипя, лодката се наклони леко вляво и в нея скочи човек.

Това бе Тънкия слух – индианският вожд. В едната си ръка той държеше ножа, а с другата, с победоносен вик, размахваше окървавената коса.

Вождът размени няколко думи с Берже, след което улови веслата и лодката отново заплава срещу течението.

– За Бога! – извика графът. – Какво се е случило? Войниците се бях събудили; те също се вслушваха.

– Ех – равнодушно отвърна Берже, – няма защо да се безпокоим, бях предвиждал, че ще се случи това.

– Какво всъщност се е случило? – запита баронът.

– Ето ви с две думи това, което се случи. Англичаните държат разузнавачи по цялото протежение на нашата граница. Въпреки предпазните мерки, които взехме, бях почти уверен, че няма да можем да се промъкнем през тази линия от разузнавачи, без да ни забележат или в краен случай да не попаднат на дирите ни. Така именно се и случи: един от разузнавачите ни забелязал и се спуснал от брега във водата, за да ни разгледа по-отблизо. За негово нещастие обаче ние с вожда бяхме нащрек... И ето, намерил се е лице срещу лице с вожда, който го е убил безмилостно и е снел скалпа му, според обичая на червенокожите. Този индианец е делавър, а войните на това племе ходят по единично, особено когато се отнася до засада.

– Добре – каза графът, – а сега какво мислите да правите?

– Това, което правим и сега – да продължим, колкото се може по-бързо, нашия път по водата.

– Ами ако се натъкнем пак на неприятелски разузнавачи?

– Толкова по-зле ще бъде за тях. Но аз не мисля, че това ще се случи. Сега се намираме сравнително в безопасност, преминахме линията и странно би било, ако срещнем тук какъвто и да е враг, бял или червенокож.

Но тук съдбата като че ли бе пожелала да даде на ловеца урок и да докаже, че той се лъже: във водата се чу силен шум на недалечно разстояние пред лодката.

– Е? – извика графът. – Това пък какво е?

Ловецът се послуша една или две секунди, безгрижно се изправи и погледна индианеца.

– Още един враг. – отговори той.

През това време лодката забави своя ход. Шумът все се усилваше и всяка минута се чуваше по-близо.

Канадецът, който бе в доста весело настроение, отвори своята

ловджийска торба и извади оттам неголямо дърво с топка; това беше така нареченото „гнило дърво“, което индианците наричат окол.

Берже прикрепил дървото на самия нос на лодката.

Младите хора внимателно следяха всички тези приготовления, от които съвсем нищо не разбираха.

– Сега следете внимателно онова, което ще видите – каза им ловецът, като поставяше на дървото топка от кълчища, напоени с уиски, което пламна и по този начин я превърна в ярко светещ факел.

Над реката се образува широк кръг светлина, центърът на който беше лодката.

– Погледнете – каза Берже, като протегна ръка. – Виждате ли ей там?

– Е! – извика графът. – Наистина... Но какво е това? Струва ми се, че там нещо мърда...

– Това е сива мечка, която преплува реката, и нищо друго.

– Тъй, тъй, тъй! – промълви баронът, потривайки ръце. – Месото на сивите мечки, казват, било много вкусно.

– Забележително!... Но по-напред тя трябва да се убие.

– Това е вярно! Тя, изглежда, идва насам.

– Непременно! Притегли я светлината.

– Същинско чудовище! – каза графът. – Вижте каква грамадна глава има!

– Сивата мечка е най-страшното чудовище в тези страни – продължи ловецът. Нейните нокти са понякога до десет и даже петнадесет педи дължина. Силата ѝ е грамадна, ловкостта – забележителна, а свирепостта – такава, че ягуарите в сравнение с нея са като агнета.

– Хм! – промълви баронът. – Значи това е сериозен враг.

– Твърде дори. Срещата с нея винаги завършва със смърт за някого. Ако ние не я убием, тя самата ще ни убие – предупреждавам ви.

– Дявол да го вземе! Не трябва да я изпускате. Чувате ли вие там, юнаци?

Златния клон и Смелия мълчаливо кимнаха с глави в знак на съгласие.

– Ще се постареем – продължи Берже. – Изслушайте ме сега внимателно: най-много след пет минути тя вече ще бъде тук, при нас. Когато доплува на разстояние една ръка, ще ѝ разреже главата с брадвата.

– Добре, но ако тя не бъде убита?

– Ще стреляте всички заедно, без да мислите за мене, иначе ще

загинем. Старайте се да се целите в очите ѝ, защото куршумите ще се сплескат в черепа ѝ. Разбрахте ли ме?

– Напълно. А вие?

– Ще съумея да се отърва, бъдете спокойни. Сега мълчете! Ето, тя приближава.

Четиримата французи заредиха пушките си; индианският водач продължаваше да гребе видимо така спокойно, като че не се бе случило нищо особено.

Берже, с брадва в ръка, стоеше прав и твърдо на носа на лодката.

Звярът беше само на няколко крачки от лодката. Над водата се виждаше грамадната му глава, очите блестяха в мрака като два горящи въглена, а кървавата уста, въоръжена със страшни зъби, се отваряше от време на време, за да издаде дрезгави ръмжения.

Минута изтече в страшна тревога за французите. Берже, с вдигната над главата ръка, въоръжена с брадва, спокойно чакаше приближаването на звяра.

Индианецът продължаваше да гребе, поглеждайки от време на време сивата мечка без ни най-малък страх.

– Напред! Малко вдясно! – извика ловецът. Индианецът леко обърна лодката.

За минута една от грамадните лапи на звяра се опря в края на лодката и я наведе почти до повърхността на водата.

Брадвата се отпусна надолу с бързината на мълния. Мечката издаде ужасен рев и лодката се изправи.

– Можете да скриете оръжието си – спокойно каза Берже. – Главата ѝ е разцепена до очите.

Мечката се мяташе с ужасно хриптене в последните конвулсии на агонията, пръскайки около себе си вода.

Тънкия слух тихичко се спусна във водата, приближи се до хриптящото чудовище, завърза двете му задни лапи и влачейки го по такъв начин след себе си, бавно заплува към брега.

Лодката го следваше.

Усилията на шестимата се оказаха едва достатъчни, за да изтеглят на сушата трупа на страшния звяр. Това бе един от най-крупните екземпляри; мечката тежеше около хиляда килограма.

Щом измъкнаха звяра на брега, индианецът и ловецът сметнаха за свой дълг да му одерат кожата, което извършиха с ловкост и бързина. След това те отрязаха четирите лапи, които се считат за голямо лакомство, изрязаха няколко килограма филета, извадиха всичката тлъстина и

останалото хвърлиха на хищните птици.

– Ето, сега ще имаме с какво да закусим – весело каза ловецът.

Когато месото и мастта на мечката бяха пренесени и грижливо наместени в лодката, пътниците заеха в нея предишните си места. Индианецът и ловецът отново уловиха веслата и лодката потегли на път.

– Скоро ли ще стигнем до мястото? – запита графът.

– След няколко минути ще навлезем в реката, за която вече ви говорих, господин Луи, и после, след не повече от два часа, ще бъдем при целта.

– Отлично. А след това?

– Пътуването по суша ще трае твърде малко време. Казах ви вече, че ще стигнете при мене на разсъмване.

Чуха се две въздишки на удоволствие.

Ловецът с усмивка извърна глава.

Тези двама войници, въпреки удоволствието при срещата със сивата мечка, имаха желанието да продължат пътуването си на по-твърда почва.

Граф Дьо Вилие, споделяйки тяхното мнение, произнесе с известно задоволство:

– Е, приятелю Берже... Надяваме се на Бога и на тебе!

– Чуйте, господин Луи! Навярно сте забравили обещанието си да се обръщате към мене като към приятел на вашия брат. През целия път ми говорихте на „вие“.

И канадецът започна да гребе по-бързо и по-бодро.

Глава II

НОЩНО ПЪТУВАНЕ

Лодката, плаваща до този момент в средата на реката, се отклони вдясно и се приближи до брега.

Към три часа сутринта, както бе предсказал канадецът, лодката се долепи до издадено остро парче земя, лишено от дървета и растителност.

Пътниците излязоха на брега с нескривана радост. Дългото и уморително пътуване в тясната и неудобна като черупка лодка ги беше ужасно измъчило. Те започнаха да се движат по брега, за да възстановят кръвообращението си, спирано от продължителната неподвижност.

Небето бе започнало да се прояснява. На хоризонта се показаха бледосветли ивици, верните предвестници на утринната зора.

– Преди всичко, началник – каза Берже, – ще трябва да скрием лодката на безопасно място.

Тънкия слух, като всички индианци, не принадлежеше към числото на бърливите и затова мълчаливо кимна с глава в знак на съгласие.

– Това ми се вижда тук твърде трудно – каза графът.

– Съвсем не е тъй трудно, както мислите, господин Луи. Ще я скрием така, че да можем да я намерим в случай на нужда.

Най-напред извадиха от лодката всичко, каквото имаше в нея. Разределиха нещата на малки връзки и наредиха всичко в строг ред на брега.

След това индианецът и канадецът изтеглиха лодката от водата, обърнаха я с дъното нагоре и ловко я вдигнаха на раменете си. Останалите взеха нещата и провизиите, които бяха положени на брега. След това всички потеглиха на път.

След не повече от четвърт час стигнаха до началото на гора, в която ги поведе индианецът, който им бе водач. Спътниците му го последваха и скоро всичките шестима изчезнаха под гористите сводове.

Тази гора, както това много често се среща в Америка, се състоеше само от един вид дървета, по-голямата част твърде стари, покрити с мъх на дълги кичури по краищата на клоните, свързани помежду си с непродим гъсталак от лиани.

Отначало изглеждаше почти невъзможно да се върви из тази гора. Но въпреки това благодарение ловкостта на двамата водачи пътниците

лесно успяваха да я преодолеят.

Французите се движеха по следите на водачите по пътеката, отгъпкана от хищните зверове и криволичеща.

Стигнаха до поляна, обградена от всички страни с паднали от старост дървета. Тук водачите се спряха.

– Да си отпочинем – каза Берже, полагайки лодката на земята.

– Нима вече стигнахме? – запита графът.

– Още не, господин Луи, но сега вече остана малко. С ваше позволение, ще закусим тук. Ето, началникът вече започва да кладе огъня. Ще му помогна.

– Дявол да го вземе, и ние също – каза Златния клон. – Апетитът бързо расте при такива разходки!... И макар да не се считам за особено изкусен готвач...

– А аз някога даже учих това и едно време бях готвач – преднамерено забеляза Смелия.

Войникът произнесе това с такъв тон, че всички неволно се разсмяха.

– Е, тогава по-скоро се залавяй за работа – весело каза Берже. – Преди всичко ще скрия лодката на такова място, че да не може никой да я намери.

И като остави двамата войници и началника да приготвят закуската, се упъти към края на поляната. След това започна внимателно да оглежда дърветата едно след друго.

Огромната гора, в която се намираха в тази минута шестимата пътници, се състоеше от една и съща порода дървета, свойствена на Северна Америка. Тази порода, наречена *cupressus distilha*, заслужава внимание с гигантския си ръст. Когато се приближаваш към такова дърво, неволно се възхищаваш от правото и оголено стъбло, което издига едва ли не до самото небе огромния си връх, сянката на който пада на земята точно като от облак. Неговите своеобразни листа нямат подобни на себе си в нито една гора нито в Стария, нито в Новия свят.

То расте обикновено във водата или на места ниски, равни, съседни с езера или големи реки.

Стъблото, потопено във водата, и тази част, която е над нея на три или четири метра, се поддържа с издънки или подпорки.

Тези стълбове се наричат покривни греди.

Когато дървото стигне пълното си развитие, тези издънки се разпъсват на всички страни, оставяйки помежду си пространство, достатъчно широко, за да могат да се скрият в тях няколко души.

Корените на дървото образуват разклонения, оплетени във вид на конуси, от които индианците правят кошери за пчели.

Тази част ма дървото, която достига почти до височината на тези греди, е празна отвътре. Но тук вече природата на дървото се променя. След като височината е стигнала до осемдесет или деветдесет стъпки над земята, то се разклонява, разпростира се на всички страни, за да образува там един плосък връх, хоризонтален, в който орлите вият гнездата си и жеравите и щъркелите си почиват понякога.

Красотата на това дърво се увеличава още повече от дългите висащи висулки от грамадни мъхове, които се спускат от високите му клони и се развяват от вятъра.

Никакво перо не е в състояние да опише всичката прелест на тази гора, състояща се изключително от тези великолепни гиганти на растителното царство!

Граф Дьо Вилие и барон Дьо Грини с любопитство следяха онова, което правеше канадецът, успял да скрие с особена ловкост своята лодка в празния дънер на едно дърво, и то така добре, че без да знае, никой не би могъл да я открие. Следвайки канадеца, двамата приятели, незабелязано за самите себе си, се бяха приближили до края на поляната.

Гласът на Берже ги накара изведнъж да се спрат.

– Хей! – извика им ловецът, притичвайки към младите хора. – Нито крачка повече в тази страна, господа, ако държите на живота си!

– Какво значи това? – запитаха учудени те. – Нима ни заплашва опасност? И толкова ли е голяма, че...

– Ужасна! Грамадна! Стоим върху блато. Зад тази поляна рискувате да потънете в яма, дълбока от десет до дванадесет крачки, където ще се задушите в ката и тинята. Тази гъста и зелена трева, която виждате наоколо си, скрива от очите рядката кал. Ето, погледнете.

При тези думи канадецът взе дълъг прът, наведе се над блатото и го забодя в тревата. Прътът започна да се извива ту вдясно, ту вляво, след това, сякаш подчинявайки се на някаква тайнствена и непреодолима сила, постепенно започна да потъва и след няколко минути съвсем изчезна, дълъг повече от петнадесет крачки.

– О! – извика баронът побледнял. – Това е ужасно!... Ако ве бяхте ни спрели навреме...

– А надалеч ли се простира това блато? – запита графът.

– На двадесет мили, а може би и повече – кой го знае.

– Но как ви е дошло наум, приятелю мой – продължи графът, – да ни накарате да вървим по такъв опасен път?

– Това е единственият път, по който може да се отиде до онова място, където ви водят; селото, в което живея, е заобиколено от три страни с това бласто... Впрочем, щом сте с мене, не ви заплашва никаква опасност.

– Това е истина! Да вървим да закусим. Там сигурно само нас чакат.

Индианският водач и двамата му помощници се оказаха истински майстори в готвенето. Закуската се състоеше главно от лова на мечката: мечешки лапи, печени в пепелта, и парче добре опечено филе, като прибавиха освен това хляб и две тиквени бутилки вино. Продължителното пътуване оказва влияние върху апетита на пътниците. Всички насядаха в кръг на тревата и всеки, избрал си най-вкусното късче, започна да се храни с настървено усърдие.

В това време, докато пътниците закусваха, слънцето бе изгряло.

Картината веднага се измени. Тя се обрисуваше пред тях в такава красота, че французите, неуспели още да свикнат с хубостите на американската природа, извикаха от възторг.

С развиделяването се пробуждаха и птиците и в гората започна весел концерт. Папагалите със силни крясъци пърхаха от едно дърво на друго. Сивите катерички и опосуми скачаха от клон на клон. На хълма, който бе мълчалив и тъжен допреди няколко минути, всичко оживя, разцъфна и задиша с гигантските си пори. Това бе възхитително зрелище.

В същата минута, когато пътниците привършваха закуската, на недалечно разстояние се чу крясък на воден ястреб.

Графът вдигна глава.

– Какво гледате? – запита го Берже.

– Търся птицата, която изкряска.

– Това е воден ястреб. Той е наш приятел – отвърна ловецът.

И след това самият той започна да подражава на същия крясък с такава съвършенство, че младият човек неволно се обърна.

В същата минута отред от петдесет воители излезе на поляната по пътеката, противоположна на онази, по която бяха дошли пътниците.

– Те са приятели – отвърна Берже, като ставаше, – индианци и горски скитници, излезли са да ни посрещнат.

Всички станаха, за да приветстват новопристигналите, които на свой ред се спряха на края на полянката.

Бяха все силни и здрави мъже, по-голямата част на средна възраст с горди и енергични лица. Ако не бяха брадите, които имаха някои от горските скитници, и дългите руси коси, падащи на гъсти снопове на

раменете им, между тях и индианците нямаше никаква разлика: същият цвят на кожата, наподобяващ нажежена тухла, същото ловджийско облекло – с една дума, отдалеч бе трудно да се отличат бледоликите от червенокожите.

По даден знак от Берже новопристигналите се разделиха на два почти еднакви отреда. Тънкия слух застана начело на първия, а канадецът – пред втория.

Тогава водачът се приближи до графа и по индиански обичай пририсна лявата му ръка с дясната.

– Най-после ти дойде! – (Обичайният израз за поздрав.) – Това са моите деца – гуроните на езерата; те обичат своя добър дядо. По мое повикване дойдох при тебе и можеш да разполагаш с тях по свое желание за службата на нашия бял дядо; той обича своите индиански деца и им желае щастие.

Индианците почтително се поклониха и в знак на удоволствие два пъти огласиха високите сводове на гората с дивите звуци на техния войнствен зов.

След това графът се обърна към горските скитници.

– Приятели – каза той с приветствие, – ние сме деца на една родина – все едно, че сме братя. Дали сме се родили от тази или от другата страна на океана, дали сме канадци или европейци – всички сме синове на една майка, на тази френска нация, благородните традиции на която така добре представлявате в Америка. Аз не само се надявам, но съм и уверен, че вие ще ни помогнете да победим нашия общ враг. А от ваша страна можете да бъдете уверени, че ще ви поведе там, където ще поиска честта на Франция!

– Да живее Франция! Да живее кралят! Смърт на англичаните! – завикаха канадците с гръмки гласове, удряйки с ентузиазъм пушките си о земята.

– Да, приятели мои, да живее кралят! Да живее Франция! – повтори графът, размахвайки шапката си.

Когато виковете най-сетне замлъкнаха и отново настъпи тишина, графът продължи:

– Възложеното ни поръчение е напълно достойно и за вашата храброст, и за вашата опитност. Ще трябва да преодолеем всевъзможни препятствия и затруднения, да водим опасна борба, но с вашата помощ и като се ползуваме от съветите на Берже, чиято изпитана храброст ми е известна, не се съмнявам, че успехът ще увенчае моите усилия.

– Нашата чест ни повелява да ви помагаме с всички сили, господин

Луи. А сега, позволете ми да ви доложам, че в интереса на експедицията, а също и за да не тръгнем по лъжлива следа, сметох за необходимо да изпратя един от най-ловките ни разузнавачи да търси англичаните. Той тръгна още вчера с изгрева на слънцето и неговото отсъствие няма да продължи дълго. Според мене, трябва да почакаме завръщането му, преди да вземем каквото и да било решение. Почти съм уверен, че той ще ни донесе известия за ония, които искаме да изненадаме.

– Напълно споделям вашето мнение и ви поздравявам, приятелю мой, с прекрасната мисъл да изпратите този разузнавач... А сега, щом тук вече нищо не ни задържа, струва ми се, бихме могли да се отправим към вашето селце.

– Да, още повече, че там ни чакат с нетърпение... Дори малко сме закъснели...

– Е, тогава с Бога напред!...

След няколко минути двата отреда, слели се сега в един, напуснаха поляната и отново навлязоха в гората по пътеката, по която бяха дошли горските скитници.

Глава III

МНОГО СЪБИТИЯ ЗА МАЛКО ВРЕМЕ

Капитан дон Паламед Бернерде де Бивар и Карпио, обезсилен от загубата на кръв, бе изгубил съзнание и съвършено се бе лишил от чувства.

Нешастиникът бе лежал вече няколко минути неподвижен; без съмнение се намираше на пътя от живота към смъртта, когато изведнъж, за негово щастие, на поляната се появиха трима конници.

Двама от тях по своето богато и изящно облекло принадлежаха към висшето общество: носеха шпаги, което още от пръв поглед караше човека да ги признае за благородни особи. Бяха млади; по лицето на по-възрастния не можеше да му се даде повече от двадесет години.

Третият конник беше човек с мъжествени, енергични и умни черти. Черните му пламтящи очи придаваха на лицето изражение на решителност. Черната и гъста брада покриваше цялата долна част на лицето. Той имаше не повече от тридесет години. Бе висок на ръст, строен, здраво сложен и в същото време не бе лишен от грация, макар това понятие да не е съвсем приложимо за мъжете.

Облеклото му, извънредно просто, съвсем черно и без нашивки, беше облекло на доверен слуга. Носеше отстрани ловджийски нож на широк пояс от дебела кожа, а дръжките на два дълги револвера стърчаха от кобурите на седлото му.

Като излязоха на поляната, тримата конници се спряха и хвърлиха наоколо си безпокоен поглед.

– Какво значи това? – извика по-младият от тях, показвайки с кокетно облечената си в ръкавица ръка проснатото на земята тяло.

– Ами – отговори този, който имаше вид на слуга, – това по всяка вероятност е труп.

– Мислите ли, Андре, че този нещастник е умрял? – запита младият пътник.

– Не мога да ви кажа със сигурност, но ако госпожа маркизата желае, не е трудно да се узнае.

– Да, моля узнайте, Андре – отвърна този от конниците, когото слугата назова маркиза, и после добави със сърдит тон: – И веднъж завинаги ви моля да запомните, че не трябва да ме наричате нито госпожа, нито маркиза. Защо би трябвало тогава да се преобличам, след като сякаш

ви доставя удоволствие всяка минута да обяснявате коя съм в действителност? Внимавайте какво говорите!

Андре наведе глава и се приближи до лежащия на земята човек, когото смяташе за мъртъв. Останалите двама конници останаха на местата си и по всичко личеше, че не отдават достатъчно значение на този инцидент.

Андре се наведе над тялото и го обърна. Дон Паламед лежеше на тревата с лице надолу.

Изведнъж слугата се изправи с вик на учудване.

– Какво става там? – подигравателно попита по старият от конниците. – Да не би покойният да е бил ваш враг, Андре?

– Не, господарю.

– Да не би да те е ухапал?

– Този нещастник още дълго време няма да бъде в състояние да се ползува от своите челюсти.

– Тогава какво означава вашият вик?...

– Знаете ли, господа, кой е този нещастник, с когото така зле са постъпили?

– Не, а и не желаем особено да знаем.

– Позволете ми да се погрижа за него.

– Защо?

– Затова, защото ми се струва, че още диша...

– Ако диша, то е така незабележимо, че... няма защо да се говори за това – забеляза по-младият от конниците.

– Но... Андре е прав – каза другият, – не можем да оставим този нещастник без помощ... Познавам го.

– Кой е той? – запита маркизът или маркизата.

– Ах! – отвърна вторият с лек оттенък на ирония. – Едва що започваме кампанията и вече успяхме да загубим един от най-надеждните ни бойци. Този човек, който виждаш прострян на земята, е нашият храбър дуелист, неустрашимият капитан Паламед.

– И наистина...

– Дявол да го вземе негодникът! Този испанец се оказа просто един жалък самохвалец. И ето докъде го доведе Самохвалството!

– Сега косата е ударила на камък – многозначително забеляза слугата на конниците.

– Съвършено вярно! Бога ми – славни удари от шпага. Този потомък на Сид е целият заклан. Погледнете раните му, Камила.

– Познавам ръката, която е нанесла тези удари – отговори Камила с

жест на ненавист и гняв. – За нас тук има и нещо утешително.

– Ти вече се колебаеш? Може би мислиш за връщане назад? – извика другият от конниците с израз на надежда, примесена с разочарование.

– Съвсем не!... Но ще трябва да отложим отмъщението си.

– Толкова по-добре!

– Защо толкова по-добре?... Не те разбирам, Луиза?

– Не Луиза, а Луи, с твое позволение – възрази с усмивка другият конник. – Съвсем не тъжа за случилото се, но само за това, защото според мене маркиза Дьо Боа-Траси и графиня Дьо Малевал не могат да чувстват удоволствие от такова обикновено отмъщение. Да се изпрати убиец на изменилия им човек е недостойно за нас, дори унижително, и не може да бъде удовлетворително.

Графинята отпусна глава, без да отговори на маркизата. Маркизата продължи след минута:

– Очевидно трябва да потърсим по-доброто и ще го намерим с Божията помощ.

– В Писанието е казано: „Потърсете и ще намерите“ – иронично забеляза графинята. – Да постъпим така, както учи Евангелието...

– На добър час! Харесва ми, когато говориш така.

По време на този разговор Андре, млечен брат на маркизата, усърдно се мъчеше да даде помощ на простреляния капитан, като проми раните му.

Въпреки това раненият не даваше ни най-малки признаци на живот.

– Какво да правим с този негодник? – запита слугата.

– Хм! – промълви маркизата. – Той, изглежда, е твърде болен.

– Точно така е! Но мисля, че благодарение на моето умение да разпознавам рани, мога да гарантирам, че неговото положение не е съвсем безнадеждно. Загубата на кръв е причинила припадъка, но нито един важен орган не е засегнат и повреден.

– Тук сме в пустинята – забеляза графинята.

– Далеч от всякакво жилище – преднамерено подчерта маркизата. – И най-малката загуба на време би била гибелна за нас.

– Тогава да го предоставим на собствената му съдба – каза Андре.

– И това ще бъде най-доброто, което можем да направим за него.

– Реката тече само на две крачки оттук.

Андре многозначително погледна двете преоблечени дами.

– Охайо е бистра и дълбока, господа... Как ще заповядате да постъпите с него? Ще изпълня заповедта ви.

– Този жалък самохвалко е позволил да го убият като глупак! Не ни е нужен.

– А след това?... – продължи Андре, правейки многозначителен жест.

– Мъртвите не говорят! – каза маркизата, извърщайки се.

– Добре – студено отвърна младият човек.

След това се наведе и вдигна тялото на ръце. Двете дами разговаряха помежду си и, изглежда, ни най-малко не се занимаваха с това, което ставате.

Андре преметна тялото като чувал напреки на седлото на коня си. Капитанът направи леко движение и въздъхна. Андре се спря.

– Е? – запита го маркизата.

– Той идва в съзнание.

– Толкова по-зле! Побързайте!

Изведнъж шубраците се раздвижиха и се показа човек на не повече от десет крачки от пътниците.

На пояса на този човек със свирепо лице, в небрежно облекло бяха затъкнати чифт дълга револвери и ловджийски нож, а в ръката си държеше пушка.

При появяването му двете дами изразиха уплаха, а Андре бързо застана пред тях, за да ги защити.

Непознатият постави на земята приклада на пушката си и като отправя мрачен поглед към групата от двете дами и техния слуга, проговори подигравателно:

– Изглежда съм дошъл тъкмо навреме!

– Какво искате от нас? – запита Андре, мъчейки се да се покаже съвсем спокоен и не издаде своето вълнение и уплаха.

– Дявол да го вземе! Ако не се лъжа, тук може да се изкара някоя парица... Искам своята част – това е всичко!...

– Какво иска от него този глупак! – извика гневно маркизата.

– По-тихо, прекрасни млади човече – студено възрази непознатият, – не крещете, моля ви се. По-добре да си поговорим миролюбиво. Струва ми се, че това ще бъде много по-добре за всички ни... особено за вас!

– Не ви разбирам – високомерно възрази маркизата.

– Няма да ви бавя, млади господине. Ей сега ще ви обясня всичко...

Впрочем дойдох тук именно за това.

– Преди всичко, кой сте вие? – каза маркизата, успяла да си възвърне цялото хладнокръвие и твърдост.

– Кой съм аз? За да ви обясня това, би трябвало много време. А и за

вас не би представлявало интерес. В тази минута е достатъчно да знаете, че съм човек без упреци на съвестта, без страх и въобще, способен съм както за много лошо, така и за много добро.

– С една дума – прекъсна го маркизата, – човек, който може да извърши всичко срещу добро заплащане.

– Именно – отговори непознатият спокойно. – Вие отгатнахте.

– Прекрасно. Но всичко това не ни обяснява вашите намерения.

– Е, тогава значи не искате да ги разберете! Ако слухът ми не ме е излъгал, защото слушах целия ви разговор – каза натъртено той, – бих могъл, ако се разберем, да ви окажа някои услуги... при известни условия... Познавам всички пътеки в тази страна, особено тайните, за които нямат и понятие обикновените водачи. С пушката си свалям от петдесет крачки ягуар, като се целя право в околото му. Зная къде се намират удобни места и в тях мога да потуля различни непотребни неща, без да може някой да ги открие.

– Прекрасно! И това ли е всичко?

– Почти. Притежавам две прекрасни качества.

– Да видим какви са те.

– Верен съм и съм ням. Тъкмо тези две качества струват скъпо за този, който би пожелал да се възползва от тях.

– Това разбирам – смеейки се каза маркизата. – И така?

– И така, съдете сами – потребен ли съм ви или не.

– Може би.

Графинята и Андре слушаха отстрани този разговор. Двете дами шепнешком си поговориха няколко минути. След това маркизата каза, обръщайки се към непознатия:

– Можете ли да вземете върху себе си грижите за този ранен и да го излекувате?

– Нима вие действително искате той да оздравее?

– Как да разбирам този въпрос?

– До неотдавна имахте съвсем друго намерение спрямо него.

– Твърде е възможно; но сега имам това намерение.

– Добре, той ще оздравее.

– И вие ще мълчите?

– Ще мълча!

– Отлично! Вземете тази кесия.

И тя подаде тежка кесия на непознатия, който я пусна в широкия си джоб с видимо удоволствие.

„Прекрасно! – прошепна маркизата, като следеше внимателно

неговите движения. – Той е користолюбив и благодарение на това ще бъде в ръцете ми!“ – Това ли е всичко? – запита непознатият.

– Не още.

– Какво ви е нужно още?

– Името ви.

– Нямам такава. Наричат ме Изгнаника.

– Изгнаник! Ще го запомня. Кога ще мога да ви видя, ако ми потрябвате?

– Когато пожелаете.

– Къде?

– Където искате.

– Хм! Не ми е съвсем понятно – проговори графиня Дьо Малевал.

– Не бих могъл да ви отговоря другояче.

– Вие живеете някъде... в гората?

– Твърде е възможно.

– И все пак?

– Навсякъде и никъде.

– Нима ще си играем на загадки?

– Ни най-малко. Кажете ми къде и кога желаете да ме видите и ще се намеря в уговорения час на указаното място.

– Добре! Тук, утре по обяд.

– Дадено! На обяд ще ви чакам тук.

– И ще ми съобщите как се чувства този нещастник. Непознатият изсвири някак особено.

След две-три минути се чу конски тропот, шубраците се раздвижиха и почти веднага на поляната се появи великолепен кон, който започна да трие изящната си и умна глава о рамото на Изгнаника.

– Сега ми предайте ранения – каза той на Андре. Андре се подчини. Изгнаника скочи на седлото си и намести капитана пред себе си.

– Готово! – каза той.

– Утре на обяд! – напомни му маркизата.

– Ще дойда.

– Сбогом!

След това тримата конници се отдалечиха от поляната и звукът от копитата на конете им скоро замря в далечината.

Щом се увери, че е сам, Изгнаника смени изражението на лицето си. Надвеси се над ранения.

„Бедният! – прошепна той. – Дойдох тъкмо навреме за него. Още няколко минути и би загинал. Навремето ми оказа услуга. Ще се

погрижа за него!“ И пришпори коня.

Мислите му продължиха своя ход:

„Кои са тези жени? Макар и преоблечени, веднага познах, че са важни дами. Тук има някаква тайна. Но аз ще я открия!“ Движеше се по брега на Охайо.

– Това злато – прошепна си Изгнаника на глас – ме гори. Да се освободим от него!

И той, който пред маркизата и нейната приятелка така добре бе изиграл ролята на користолюбив човек, извади от джоба кесията и я захвърли в реката.

След минута този странен бандит свърна по тясна пътечка, която се виеше като змия между дърветата, и потъна в гората.

Едва изчезна, отнасяйки своя товар, и на поляната се появиха две лица: граф Дьо Вилие и барон Дьо Грини.

Бяха тръгнали от форта Дюкен и през всичкото време вървяха по брега на реката. И благодарение на това не срещнаха нито преоблечените жени, съпроводжани от слугата, нито Изгнаника и не можаха да узнаят каква съдба бе постигнала ранения капитан.

Глава IV

КАДИФЕНАТА ЗМИЯ

Изгнаника, когото ще продължим да наричаме с това име до този ден, когато ни се удаде случай да разкрием тайната му, отнесе на коня си знатния испански хидалго дон Паламед и Карпио.

Като вървя около десет минути край гората, Изгнаника, вместо да вземе пътя за своята колиба, обърна вдясно и тръгна по едва забележима пътека. Не жалеше шпорите си и конят се носеше в галоп. Раненият, изглежда, не чувстваше друсането и не отваряше очи, лицето му бе все така бледо и неподвижно. Само нервните потрепвания, които от време на време преминаваха през цялото му тяло и го караха да подскача, доказваха, че животът все още се задържа в това тяло.

Изгнаникът доста често го поглеждаше с поглед, изпълнен с тъга, жал и иронии. При това си бърбореше под носа:

– Бедният! Каква е тази шпага, нанесла му такива жестоки удари? Ако успее да го спася, ще има право да се хвали, че е видял смъртта твърде близко. Ще го спася – добави той след минута, – трябва! Той ще ни служи, без сам да съзнава.

При това лицето му приемаше израз на непреклонна решимост, която навярно би накарала да се замислят френските дами, ако можеха да го видят.

След доста продължително яздене в гората, не по-малко от час, Изгнаника стигна до такова място, където горският храсталак бе гъст и оплетен с лиани, растения и трънаци и беше съвсем невъзможно да се движи напред човек с кон; дори и пешеходецът би продължил пътя си с цената на невероятни усилия.

Над това място, мрачно и тайнствено, което, както изглежда, можеше да служи за леговище на хищните животни, чиито следи се виждаха на всяка крачка, се издигаше гигантски *magney*. Това дърво изглеждаше великан в сравнение с останалите дървета и простирайки могъщите си клони по всички посоки, покриваше със своята сянка твърде голямо пространство.

Стъблото на този гигант бе около дванадесет метра широко на височината на земята.

Изгнаника се спря на няколко крачки от дървото гигант, хвърли около себе си подозрителен поглед и убедил се, че всичко е спокойно, с

ръка до устата си даде сигнал два пъти, като подражаваше крясък на водния ястреб.

Почти в тази минута в отговор се чу същият крясък, а след това дрезгав глас попита мързеливо:

– Вие ли сте, господарю?

– Да, аз съм – отговори Изгнаника.

– Много късно пристигнахте, господарю.

– Задържаха ме.

– Да – продължи гласът, – и освен това, сте прибрали някого по пътя, Жан-Пол.

– Това е полумъртъв ранен, когото не позволих да доубият окончателно – отговори този, когото от гъсталака бяха нарекли Жан-Пол. – Хей, стари язовецо, излизай по-скоро от леговището си, нужна ми е твоята помощ.

– Странна мисъл ви е дошла в главата! – промърмори невидимият събеседник. – Значи сега вълците покровителстват агнетата! Светът се е обърнал нагоре с краката.

Жан-Пол започна да се смее.

– Добро агне наистина! Ще го видиш. Е, Каdifена змия, пропълзи до мене!

– Дявол да го вземе! Разбира се, длъжен съм да изляза, щом вие го искате – измърмори този, когото нарекоха Змия, макар още да не се показваше. – Нима аз не върша винаги това, което ми заповядате?

– Щом е така, защо още те няма?

– Добре, добре, идвам, дявол да го вземе. Няма защо да се сърдите така.

– Не се сърдя, а просто нямам време да чакам.

В същата минута се чу силен трясък в плътната стена от лиани, почти непроходима. Клоните се раздвижиха надясно и наляво, за да сторят път на човека, когото Изгнаника очакваше с такова нетърпение и който излизаше от убежището си с такова неохота.

Беше човек с твърде висок ръст, странно издължен. Неговата малка глава, украсена с гъсти червеножълти коси, се крепеше на дълга и тънка шия. Ъгловатите му черти имала израз на коварство, подчертано още по-ясно от блясъка на сивите му очи, намиращи се в постоянно движение.

Наглед можеше да му се дадат четиридесет години. Всичките му движения по странен начин оправдаваха дадения му прякор Каdifена змия. Той сякаш не ходеше, а пълзеше и се тътреше по земята като

същинска змия.

Въпреки това мускулите му, твърди като желязо, свидетелстваха за необикновената сила, която заедно с рядката пъргавост го правеше във всяко отношение извънредно опасен противник за онзи, когото злочестата съдба би изпречила пред него като враг.

Той бе облечен почти така, както Изгнаника, с тази разлика, че дрехата му седеше като чувал. В заключение остава само да се прибави, че този субект бе въоръжен от глава до пети.

Промъкна се през разтворените лиани; след това излезе напред и спирайки се пред конника, му се поклони не само вежливо, но и доста почтително.

– Ето ме! – каза той. – Какво желаете?

– Вземи този човек и го отнеси в твоята колиба. Старай се да го друсаш колкото се може по-малко. Повтарям ти, че е ранен, и то твърде сериозно.

– Ето на! Та аз сега гледачка ли ще ставам? Дявол го взел този негодник!... Чудни мисли ви идват понякога, господарю!...

Въпреки това Каdifената змия се подчини, но изведнъж извика от учудване и остана неподвижен.

– Е! – извика той. – Кого ни е пратил дяволът?

– Значи го позна?

– Кълна се в Бога! Трябва да съм сляп, за да не го позная дори в този му, може да се каже, не особено блестящ вид.

– И сега ли ще ме упрекваш, че съм го спасил?

– Кой го знае! Може би сте му направили добро, а може и зло! В миналото беше много, много лош приятел; доста дълго живях с него и успях да схвана всичките особености на неговия мръсен характер.

– Все пак нека най-напред го излекуваме, а после ще видим.

– Това е така – каза Каdifената змия с тъжна усмивка, – ще съумеem, когато потрябва, да се отървем от него, ако започне да ни пречи. Взимам тази грижа върху себе си.

– Разбира се, макар да не зная защо, но ми се струва, че няма да стане нужда да прибягваме до това. Ще ни потрябва, ще видиш...

– Това вече е ваша работа. А сега?

– Занеси го в колибата и се постарай добре да се грижиш за него – заповяда Изгнаника, като слезе от коня на земята. – Никога не трябва да се върши работата наполовина.

– Но – възрази пак Каdifената змия, – присъствието на този човек тук обръква всичките ни планове...

Жан-Пол се усмихна със странно изражение и като докосна с ръка рамото на своя приятел, каза:

– Прави това, което ти казвам, и не се безпокой за останалото; взимам върху себе си отговорността за всичко, което може да се случи. Не се бой от нищо.

– Щом е така, няма повече да говоря – отговори Каdifената змия.

След това, като намести товара си по-удобно, се отправи към колибата през лианите.

Изгнаника го последва с коня си.

Не след много се намериха в обширна зелена зала, заобиколена от всички страни с лиани, така гъсто преплетени, че след тях и за най-опитното око бе невъзможно да проникне през тази грамадна листна завеса.

В средата на зелената зала величествено се издигаше гигантският дънер на magnеу, за който говорихме по-горе. Вътрешността на този дънер беше съвсем куха. Колосалното дърво се хранеше само от дървесните влакна на кората, при което то видимо ни най-малко не страдаше от тази грамадна кухня.

Каdifената змия се бе възползвал от това откритие, направено случайно, и бе извлякъл от него най-полезната му страна, за да устрои в тази кухня своето жилище и се помести в него с коня си така удобно, като да бе това истинска колиба.

Отгоре на всичко се бе изхитрил дори да пробие прозорец в това жилище и бе направил врата от парче кора, херметически затварящо отвърстието.

Жилището беше разделено на две равни части посредством преграда. Дясната страна, определена за стопанина, съдържаше легло, сандък, два стола, две табуретки и маса. Лявата страна служеше за конюшня – в нея свободно можеха да се поместят два коня, а понякога тук се събираха и по четири коня наведнъж. Няколко кокошки живееха заедно с конете.

Домакинът на това тайнствено жилище си готвеше на открито, под един навес, чийто покрив служеше като мансарда за складиране на трева и килер за запазване на овощия.

Няколко хватки трева, настлани в най-тъмния ъгъл на колибата и покрити с овчи и мечешки кожи, образуваха леглото, на което веднага бе положен раненият.

Той вече не беше в безсъзнание. Спеше. Слабостта, причинена от загубената кръв, го бе унесла в дълбок сън, почти летаргичен.

Изгнаника и Каdifената змия, като положиха капитана на импровизираното легло, седнаха до масата и поставяйки на нея гърне със сивдер, запушиха лулите си.

– Значи вас ви е задържала случайната среща с този негодяй? – запита Каdifената змия, като протегна чашата си, за да се чукне с приятеля си.

– Отчасти това, а отчасти и друго – отвърна Жан Пол. – В колонията е доста шумно в тази минута.

– Вие ми казахте, но все пак не мога да разбера какво ни интересува това, което става в колонията.

– После ще разбереш – продължи Изгнаника с насмешливо изражение на лицето, – ако, разбира се, си разположен да ми служиш и по-натък, както си ми служил досега.

– Нима още се съмнявате в това, господарю? – запита Каdifената змия с видимо вълнение. – Кълна се в светлата Ана от Оре – добави той, благоговейно докосвайки с ръка шапката си, – че аз съм ваш духом и телом, господарю – ваша собственост съм, ваша вещ, с една дума, целият съм ваш.

– Чакай, чакай, успокой се. Не исках да те оскърбявам – каза Изгнаника. – Познавам те и те ценя.

– Благодаря! – каза Каdifената змия, съдържайки вълнението си. – Зная, че съм негодяй, изгонен от обществото, което направи добре, че изхвърли такава крастава коза като мене...

Имам, за нещастие, много пороци; извърших много престъпления и зад мене няма нито едно добро дело, за да го поставя на везните. Всичко това е истина, но имам и добродетел: моята изпитана преданост към вас! Не се съмнявайте в нея, моля ви, ако не искате да направя някоя отчаяна постъпка!

– Е, е! Искаш да се покажеш много по-лош, отколкото си всъщност. Познавам те по-добре, отколкото си мислиш.

– Не, само говоря истината за себе си. Миризливо животно съм, отровна твар, всичко, каквото искате. Ненавиждам всички хора без изключение и те ми го връщат стократно и имат пълно право да постъпват така. Но ви обичам не за това, че десет пъти сте спасили живота ми...

– Тогава защо? – запита Изгнаника с известно любопитство.

– Затова, че вие единствен между всичките хора, с които ми се е случвало да имам работа, не се отвърнахте от мене с презрение; затова, че открихте добрите страни в мене сред този хаос от пороци; затова, че вместо да ме презирате и отблъсквате, великодушно ми протегнахте

ръката си за помощ и ме пожалихте – с една дума, затова, че ме издигнахте в собствените ми очи и ми доказахте, че аз, кучето и проклетата змия, мога още да бъда полезен за нещо и може би дори да върша добро.

– Е, ти виждаш, че съм бил прав и че съвсем не си толкова лош, както говориш. Но стига за това, моля те, нека поговорим по-добре за нашите работи. Бързам.

– На вашите услуги съм.

– Случайно се натъкнах на този ранен. Явих се точно в минутата, когато ония, които по всяка вероятност са били виновни за случилото се, спокойно се съвещаваха помежду си: дали да го хвърлят в Охайо с камък на шията, или да го довършат с удар от кинжал.

– Странна отплата, няма какво да се каже.

– Така е. Слушах как се съвещаваха и това ме накара да се замисля... След това се явих пред тях и го спасих. Утре ще трябва да видя отново тези лица. В мене се появиха някои подозрения, които бих искал да проверя. Тази работа може да излезе много по-изгодна за нашите планове, отколкото си мислим. Във всеки случай някои предпазни мерки няма да бъдат излишни.

Нали ме разбираш?

– Прекрасно.

– И ето защо доведох този негодяй тук, вместо да го отнеса със себе си. Щом бъде в състояние да говори, разпитай го майсторски и го накарай да ти разкаже своето приключение.

– В случай на нужда, ще му разкажа как са искали да постъпят с него лицата, от които вие го отнехте.

– Напротив, това в никакъв случай не прави. За тези лица той не трябва да знае.

– Както ви е угодно.

– Без всякакво стеснение ще мога да се сдобия с някои сведения от другата страна. А що се отнася до тебе, забрави или се престори, че си забравил злобата, която изпитваш към него. Дори трябва да го увериш, че ти именно си го спасил.

– О, това вече за нищо на света няма да направя. А и той добре знае, че го ненавиждам.

– Твърде е възможно! И тъй, действай по свое усмотрение. Само не се отклонявай от моите инструкции. Всичко останало е безразлично.

– Добре, добре! Бъдете спокоен, не съм дете. Изгнаника стана.

– Отивате ли си вече?

– Да, става късно. От тук до моята колиба е далече. Дъщеря ми ще

се безпокои.

– Наистина! Кога ще ви видя пак?

– Щом бъда свободен: може би утре, а най-сигурно е вдругиден.

– Ще ви чакам. Нищо друго ли няма да ми кажете?

– Не, бъди внимателен, това е всичко. Каdifената змия стана и изведе коня от конюшната.

– Наглеждай добре нашия ранен – продължи Жан-Пол, като се качваше на седлото, – може след време да ни бъде полезен.

– Оставете това на мен. Вие знаете – добави Каdifената змия с хитра усмивка, – имам някои познания по медицина и хирургия.

– Затова го и доведох тук. Е, прощавай! До утре или най-късно до вдругиден!

– Добре. А по кое време приблизително ще дойдете?

– Това и сам не зная... Следобед. Каdifената змия разтвори прохода.

Изгнаника навлезе в гората. След него лианите бяха грижливо затворени.

Жан-Пол се отправи към колибата си, в която стигна след залез-слънце.

Дъщеря му го очакваше тревожно.

Като го съгледа, тя извика от радост и се хвърли към него.

– Е, какво, татко?

– Успокой се, дете мое, всичко е благополучно! – той я целуна по челото.

– Благодаря, о, благодаря, татко! – извика момичето с едва скривано вълнение.

– Уви! – прошепна Изгнаника с въздишка. – Може би и тя ще ме напусне един прекрасен ден!

И той замислен, отпуснал глава, влезе в колибата след дъщеря си.

Глава V

СЕЛИЩЕТО НА ГУРОНИТЕ ВЪЛЦИ

Тънкия слух, или Куга-Ганде по индиански, беше главният началник на селището, към което се бяха отправили двата отряда след обичайните приветствия, които си бяха разменили в момента на срещата.

Сахемът бе поел командването на общия отряд. Застанал начело на колоната, веднага предложи на Берже, граф Дьо Вилие и барон Дьо Грини да заемат места до него.

Това предложение да заемат място наред със сахема, твърде почетно, постави двамата офицери на високо уважение пред червенокожите, които въобще се отнасят твърде строго към всичко, свързано с чинопочитанието.

Младите хора, и двамата попаднали едва отскоро във френските колонии, не бяха имали още възможността да се запознаят с живота на индианците в техните селища. Онези индианци, които бяха видели набързо във форта Дюкен, принудени да се подчиняват на изискванията на европейската цивилизация, не представляваха интерес за наблюдателя европеец.

Техните маниери и облеклото им, представляващо странна смесица от дрехи, разменени с войниците и колонистите, ни най-малко не учудваха двамата млади мъже.

Сега за пръв път им се представяше случая да се заловят със сериозното изучаване на нравите и обичаите на червенокожите, които болшинството европейци в онова време, кой знае защо, считаха за същества от нисша раса, едва ли не за получовеци.

Френските офицери с най-жив интерес следяха всичко произлизащо пред очите им и отрупуваха с въпроси канадеца, който веднага бързаше да им обясни неяснотите.

Той охотно разказваше на офицерите случки, свързани с поведението на индианците, което бе на пръв поглед странно и смешно и дори заплашващо тяхната лична безопасност.

Що се отнася до Златния клон и Смелия, те много скоро успяха да си намерят приятели сред канадците, благодарение на онази безгрижност, която до такава голяма степен характеризира френския войник.

Смееха се и разговаряха с тях, като че ли ги познаваха от двадесет години, отвръщайки на остроумията с остроумия, на шегите с шегите.

Пред тях се разстилаше обширна равнина, покрита със зелена и гъста трева.

След като излязоха от гората, пътниците се намериха отново на брега на реката. Пред тях се разстилаше равнина с млада и буйна трева. Тази равнина стигаше постепенно до планинската верига с масиви, които преграждаха хоризонта откъм тази страна.

Почти на две мили напред се виждаше селището на индианците, разположено по двата бряга на реката. Това село, доста голямо, се състоеше не по-малко от двеста къщи или, по криво казано, колиби. Както от едната, така и от другата страна се шишето се охраняваше с ограда от колове, на височина два метра, забити в земята и свързани помежду си с върви от дървесна кора. Пред оградата бе издълбан ров, широк пет метра и дълбок два. Две врати, от които едната извеждаше на север, а другата на юг, даваха достъп във вътрешността на атепетла (селището). Дънерите на дърветата, прехвърлени през рова, лесно можеха да се вдигнат и служеха за подвижни мостове като връзка с външния свят.

В противоположност на болшинството от туземното население, водещо скитнически живот, окръжаващите селището полета бяха доста обработени под влиянието на канадските метиси, голям процент от населението на селището.

Малко вдясно от селището и на разстояние не повече от две минути от него се виждаха две отделни гробища: едното на горските скитници, а другото – индианско.

В първото, заобиколено с жива ограда, се виждаха скромни гробове с кръстове, боядисани с черна боя. Във второто се забелязваха онези издигнати скели, където туземците имат обичай да поставят своите покойници, като ги превръщат в мумии под влияние на въздуха, слънцето и дъжда.

Индианското гробище се усещаше още отдалеч със своя зловонен мирис от разлагащите се трупове, които вятърът разнасяше по всички посоки.

Този атепетъл, който можеше да служи като образец за болшинството центрове на туземното население – по време на нашите пътешествия из Северна Америка срещнахме много такива, – по всяка вероятност беше построен по плановете и указанията на канадските метиси.

Тук се виждаше дори влиянието на цивилизованото човечество – улиците му бяха широки и прави и всичките се събираха в обширен площад в центъра на селото. Сред този площад се издигаше голямата колиба на лъчението, където се събираха за съвещания началниците на

племето.

Тя бе заобиколена от други колиби.

Тези колиби по фасадата си имаха вид на дълга четириъгълници на един етаж. Като материал за постройката на колибите служеха грамадни клони и дънери от дървета с одрана кора, наредени като греди по европейски образец. Индианците намазваха тези стени с глина, смесена със сено. Покривите бяха покрити с кора от кестеново дърво.

Всяка колиба чрез вътрешни прегради се делеше по такъв начин, че се получаваха три стаи, съединяващи се една с друга посредством врати от шавени кожи на сърна, обтегнати върху дървени рамки. После към всяка колиба беше прикрепена малка конусообразна сграда, покрита с кръст, така наречената топла колиба или зимна колиба. Тези спомагателни постройки се намираха обикновено право срещу входната врата на главното жилище.

Голямата колиба на лъчението или, по-точно казано, колибата на съвета по своята странна форма заслужава особено описание.

Тази колиба имаше кръговидна форма, където можеха да се поместят неколкостотин души. Намирайки се, както вече казахте, в центъра на селото, беше построена на върха на един изкуствен хълм, висок около два метра. Колибата на лъчението имаше повече от три метра височина, което ѝ придаваше до известна степен величествен вид. Към колибата на лъчението, или на съвета, водеше само една врата, доста широка и висока, намираще се на изток и служеше едновременно за пропускане на светлината и за излизане на дима, когато в колибата се запалваше огънят на съвета.

Вдясно от големия централен стълб в земята беше забит тотем, или отличителната емблема на племето, а вляво от него, на два кола във вид на вили, лежеше великата свещена лула на мира, която в никой случай не бе позволено да се оставя на земята.

Около същия този стълб се изпълняваха свещените танци във време на тържествените заседания, които се извършваха почти ежедневно в течение на цялата година. Индианците никога не пристъпваха към съвещание, докато не бъдеха изпълнени всичките необходими според техните понятия формалности, в чието число влизаха и мистичните танци, целещи да разположат към тях Великия дух.

Приемът на червенокожите спрямо френските офицери беше прост, радушен и гостоприемен: жените, децата и старците бяха излезли на улицата и приветстваха отряда с радостни викове.

Граф Дьо Вилие и неговите спътници, намерили се самотни в

дивата страна на няколко хиляди километра от родината си и на грамадно разстояние от най-незначителните селища на белокожите, неволно изпитваха скрит страх, усещаха се изолирани за пръв път от пристигането си в Америка и при това сред хора, нравите на които съвсем не познаваха. Наистина, съпровождаха ги няколко души също така бледолики, както бяха и те самите, но с изключение на Берже тези хора им бяха съвършено чужди, а начинът на техния живот – също непривичен и чужд.

Но радушната среща изведнъж ги успокои и им възвърна предишната веселост и смелост, свойствени на френската нация, и те, като не се страхуваха вече от нищо и като не мислеха за никакви опасности, от все сърце се отдадоха на обзелото ги радостно настроение.

В това време неголемият отред бе стигнал до селския площад и тук по даден знак от водача спря. След размяне на още цял ред приветствия жителите на селото се разотидоха по колибите и с това деликатно показаха на своите гости, че не желаят да го притесняват с присъствието си.

Сетне началникът улови граф Дьо Вилие за ръката и го поведе към голяма, красива колиба, където го въведе заедно с останалите му спътници.

– Моят брат е у дома си – каза началникът с лек поклон. Без да прибави нито дума, излезе, предоставяйки на французите възможност да си почиват.

Изминаха няколко дни, през които французите отпочиваха след уморителното пътуване. Индианците се отнасяха към тях във висша степен почтително.

Берже сякаш се бе провалил вдън земята. Същата вечер след пристигането на граф Дьо Вилие в селото ловецът изведнъж изчезна, без да предупреди никого.

Една сутрин между десет и единадесет часа две седмици след пристигането в селището, точно когато капитанът заедно със своя приятел барон Дьо Грини привършваше закуската си, вратата на колибата неочаквано се отвори и весел глас извика:

– Здравейте! Как сте?

Капитанът веднага позна чий е този глас и бързо се обърна към вратата.

– Берже! – извика той. – Най-после се намери!

– Да, аз съм същият и съм на услугите ви, господин Луи – продължи ловецът весело. – Нима не ме очаквахте?

– Напротив. С нетърпение те очаквам, и то твърде отдавна.

– Така си и мислех. Е, ето ме най-последно, господин Луи, цял на вашите услуги!

– Гладен ли си? – запита граф Дьо Вилие.

– Не, благодаря. Закусих преди два часа. Но работата не е там... Вас, ако не се лъжа, твърде много ви е обезпокоило моето дълго отсъствие, нали, господин Луи? Бъдете откровен.

– Признавам, стари ми Берже, безпокоеше ме, защото времето не чака... И така, доста време изгубихме.

– Наистина. За нещастие не можах, въпреки всичкото ми желание, да свърша по-скоро работата, която...

– Как! Да свършите? – извикаха учудени младите хора.

– Да, така е – добродушно отвърна канадецът. – Впрочем, надявам се скоро да ви докажа, че с полза употребих времето на моето отсъствие.

– В такъв случай говорете по-скоро! – с нетърпение извика баронът.

– Тук ли? О, не, това не може, извинете. Твърде много уши ни подслушват. Вземете си пушките, да отидем да се поразходим и по време па лова ще поговорим.

Двамата офицери последваха ловеца. Селските улици бяха почти пуси. В колибите си жените се занимаваха с домакинската си работа. Воините, способни да носят оръжие, се бяха отправили в експедиция под командата на началника. Малкото останали възрастни бяха повечето старци, които лениво лежаха на праговете на жилищата си и се грееха на слънце, като в същото време следяха играещите деца.

Поради това никой видимо не забеляза и не се заинтересува от излизането на тримата бледолики.

Със спокойни крачки те се скриха под дърветата и навлязоха в гъстата гора.

След няколко минути граф Дьо Вилие спря и като постави пушката си с приклада на земята, запита ловеца:

– Е, какво? Ще говориш ли най-последно?

– Мълчете – отговори ловецът с тон, който не търпеше възражение. – Все още сме доста близо до селището.

Разходката продължи. Стигнаха до брега на реката, където на пясъка лежеше лодка.

Берже я спусна във водата и повика спътниците си да се разположат в нея. Те, заинтересувани от тайнствените постъпки на канадеца, мълчаливо се подчиниха.

Тогава ловецът отблъсна от брега лодката, улови веслата и се отправя към островче, цялото обрасло с гора, приличащо на кошница с цветя, сякаш израсли изпод водата.

След няколко минути лодката стигна до островчето.

Глава VI ПОЛЯНАТА

Тримата мъже доплаваха до островчето, изтеглиха лодката на брега и веднага навлязоха в гората. Скоро стигнаха до широка поляна. Там ловецът спря.

– Сега – каза той на французите – няма защо да се страхуваме от нескромни уши.

– В такъв случай, мили Берже, позволявам си да се надявам, че вече няма да откажеш да обясниш всичко.

– Нямам какво да ви кажа, господин Луи – прекъсна го Берже. – Сега не съм друго, освен пратеник... Почакайте този, който единствен може да ви обясни всичко: той, повярвайки ми, скоро ще се появи. Почакайте.

И като хвърли изпитателен поглед около себе си, ловецът пхна в устата си два пръста па дясната си ръка и започна да подражава крясъка на синия дрозд, който изненада двамата офицери.

Почти веднага на недалечно разстояние се разнесе подобен крясък. В гъсталака се чу доста силен шум, храстите се раздвижиха и на поляната се появи човек.

Като го видя, графът не можа да съдържи своя вик на удивление.

Той бе видял пред себе си тайнствения отшелник от колибата на Охайо, бащата на красивата Анжела.

Това наистина бе Изгнаника. Облеклото му бе същото, но лицето му изразяваше меланхолия, която помрачаваше чертите му, иначе така енергични.

Почти в същата минута на поляната се появи и друг човек, който мълчаливо застана до първия.

Както се досещате, това беше Змията, Кадифената змия. Изгнаника, като си даде вид, че не познава капитана, му се поклони студено.

– Вие ли сте граф Луи Кулон дьо Вилие? – запита го той отсечено.

– Струва ми се, господине – отговори графът учудено, – че вече имах честта...

– Извинете ме – продължи Изгнаника, – но настоятелно ви моля да ми отговорите на въпроса. Положително ми е забранено да продължавам този разговор, ако...

– Добре, господине – високомерно отговори графът. – Аз съм граф

Луи Кулон дьо Вилие, капитан от кралския морски полк, а този господин е барон Дьо Грини.

– Много добре, господине – отговори Изгнаника със спокоен глас, – благодаря ви. Имам работа именно с вас и с вашия приятел. Съгласни ли сте да ме изслушате?

– Слушаме ви, господине – проговори графът, видимо силно оскърбен от странното поведение на своя събеседник. – Потрудете се да ми съобщите това, което ви е поръчано.

– Това именно искам да направя, господа – каза Изгнаника с поклон.

Настана минутно мълчание.

Двамата офицери въпросително поглеждаха своя събеседник. Поведението на Изгнаника и странните му въпроси ги бяха учудили.

Канадският ловец, изчезнал за малко във високата трева, отново се появи около тримата си събеседници.

– Е? – запита Изгнаника.

– Сами сме на острова – отговори Берже, – но на някой по-любопитен наблюдател може да му хрумне мисълта да ни изненада и за това ще пообиколя околността. Когато свършите разговора си, повикайте ме.

– Добре.

Берже взе пушката под лявата мишница и отново се изгуби в тревата.

Щом той изчезна, Изгнаника направи две крачки напред, сне шапка, като се поклони почтително на графа, и каза с добродушна усмивка:

– Извинете ме, господин графе, за този малко странен начин, по който се държах досега. Но предпазливостта го изискваше. Не знаех какви уши биха могли да ме чуят, а за нас е особено важно никога да не знае, че сме познати от по-рано.

– Приятно ми е да чуя това, господине! – весело отговори младият човек. – Сега ви познавам; признавам, че вашият студен и официален тон ме учуди и оскърби отначало. Значи вие се страхувате, че дори и тук може да ни подслушват вашите врагове... или нашите?

– Да, графе. Уверен съм, че ме следят от самото ми излизане от форта Дюкен. Кой? Все още не зная. И право да ви кажа, макар Берже да ме уверяваше, че тук сме сами, съвсем не съм убеден в това и се боя от неочаквано нападение...

– Тук? Но това би било твърде трудно... – прекъсна го баронът, усмихвайки се.

– Вие още не знаете колко хитри и изобретателни са индианците,

графе. Но ми хрумна идея, която, ако само не срещне пречка от ваша страна, изведнъж ще реши въпроса дори в случай, че ни подслушват.

– Интересно е да се знае какво сте измислили – казаха двамата офицери.

– Потърпете. Вие, без съмнение, сте изучавали словесност?

– Разбира се – отговори графът, смеейки се, – при отците на йезуитите. Но какво общо има това?

– Значи разбирате латински?

– Доста добре. Мисля, че в случай на нужда бих могъл дори да разговарям на този език.

– А вашият приятел?

– Що се отнася до мене – каза баронът, – колкото и да се мъчех навремето да ме натъпчат с класическата премъдрост, мога само надвнатри да разбирам от този език, признавам откровено.

– Достатъчно ще бъде, ако разбирате наполовина, господине, а после граф Дьо Вилие ще ви обясни онова, което не сте разбрали.

– Нима се каните да разговаряте с мене на латински? – запита графът.

– А защо не? – отговори Изгнаника тъжно, с лека усмивка на ирония. – Вие, графе, сте нов човек в тази страна и ви предстои още много да научите. Впрочем не се съди за човек по първото впечатление.

– Наистина, господине. Извинете ме, не исках да ви обиждам. Но мисля, а е вие сами ще се съгласите, че моето учудване до известна степен е напълно извинително.

Изгнаника му стисна ръката с усмивка и като започна да говори на латински, продължи:

– Вече и така изгубихме много време в празни приказки и трябва да пристъпим към работа.

– Слушам ви – каза графът.

– Графе – продължи Изгнаника, – комендантът на форт Дюкен ме изпрати да ви съобща, че отредът от английски ловци, за чието изстребване ви е наредено да се погрижите, се намира на лагер на не повече от няколко мили от това място. Не по-късно от три денонощия той ще се намира на разстояние един изстрел от вас. Комендантът се надява, че ще вземете зависещи от вас мерки за успешното изпълнение на възложената ви задача и ще постигнете желания резултат.

– Аз също се надявам на това, господине. Берже ми каза, че вече е събрал необходимите за тази експедиция хора и чакат само нареждане да тръгват.

– Отлично! След свършването на тази експедиция вие, колкото може по-скоро, ще се отправите за Охайо.

– Но кой ще ми предаде заповедите?

– Това не зная. Може би аз, а може би някой друг. Тъй като вече имам честта да ви познавам, графе, не счетох за нужно да ви представя предварително пълномощието си. Сега обаче за всеки случай се потрудете, моля ви, да се запознаете с него.

Изгнаника извади от пазвата си писмо, зашито в торбичка от еленова кожа, и го подаде на графа.

Младият човек разпечата писмото и бързо го прегледа. То съдържаше, следното:

„Подателят на това писмо се ползува с моето пълно доверие. И вие ще вярвате на всичко, което той ще ви каже от мое име. Нямам тайни от него.

Дьо Контъркьор“

– Отлично, господине – приветливо отвърна графът, връщайки писмото. – Не се нуждаех от това ново доказателство, за да зная, че мога да ви вярвам безусловно.

– Благодаря ви, графе – отговори Изгнаника, като сгъна писмото и го постави отново в торбичката.

– Има ли още нещо да кажете?

– Нищо повече за работата в колонията, графе.

– В такъв случай, моля, предайте на господин Дьо Контъркьор, че ще направя всичко, което е по силите на човек, за да оправдая доверието, което ми се оказва с назначаването ми като началник на експедиционния отряд.

– Ще му предам буквално вашия отговор, графе... А сега, моля да ме извините – искам да ви съобщя нещо твърде важно, отнасящо се до вас и господин Дьо Грини.

– Не ви разбирам, господине.

– Нямахте ли някакво неприятно стълкновение в навечерието на вашето отпътуване за брега на Охайо? – продължи Изгнаника невъзмутимо.

– Да, вярно, помня отлично това. Някакъв си висок негодяй с подозрително изражение бе започнал да се кара с мен, макар и аз самият

да не знаех защо. Дори го намушках със сабята си и, струва ми се, го убих.

– За нещастие, графе, вие не сте го убили.

– Какво искате да кажете с това?

– Искам само да кажа, че този човек не е бил убит, а само ранен и сега отново е жив и здрав, кълна ви се.

– Е, какво, толкова по-добре! В душата си съжалявах, че се отнесох с него така жестоко...

– Извинете, графе – прекъсна го Изгнаника, – би трябвало да кажете „толкова по-зле“.

– Защо?

– Защото този човек, бивш морски разбойник и търговец на негри, е най-отчаян негодяй... Заклел се е да ви убие. И навярно ще го стори, щом му се удаде удобен случай.

– Да – каза графът, като сви вежди, – и аз мисля така.

– Съветвам ви да бъдете нащрек. Вашите врагове, зная го със сигурност, засега са се отказали от мисълта за убийство, но те повече от всякога жадуват отмъщение и са решили да го постигнат с всички средства.

– Вие познавате ли тези врагове? – студено запита графът.

– Да. Но се успокойте – пазя тайната в сърцето си. Тя ще излезе оттам само по ваша заповед.

– Благодаря ви. Каквото и да предприемат против нас враговете, по никакъв начин не желая да им вредя.

– Напразно, графе. Ако вие не убиете змиите, които ще ви нападнат, те ще убият вас безмилостно и безпощадно.

– Бог е милостив! За нищо на света няма да променя решението си. За мене ще бъде удоволствие да се защитавам в случай на нападение. Но нападател няма да бъда. Човек трябва да се научи да презира отмъщението.

– Това чувство е достойно за уважение, графе. Но позволете ми да забележа, че в настоящия момент да се действа по такъв начин би било чисто безумие.

– Може би.

Тъкмо се наканиха да се сбогуват, когато изведнъж на недалечно разстояние във високата трева нещо прошумели, шумът се усили, подобен на бързо бягане на някое тежко и грамадно животно.

– Какво е това? – извика графът.

– Стойте! – каза Изгнаника, ослушвайки се внимателно. Сетне

направи знак на офицерите да не мърдат от мястото си, а самият той, заедно с Кадифената змия се затича по посока на шума, като остави графа и неговия приятел сами на произвола на съдбата.

Младите хора, като не знаеха какво става наоколо им, заредиха пушките си и застанаха нашрек, готови за отбрана.

Зачакаха, наострили уши и очи.

Наоколо дареше пълна тишина. Двамата офицери се готвеха да напуснат мястото и да тръгнат да търсят Берже, когато изведнъж от хресталака се разнесе пронизителният и подигравателен кръсък на водния ястреб.

Почти веднага се чу войнствен вик.

Седем или осем червенокожи воители заизскачаха като диви зверове от високата трева и се нахвърлиха върху младите хора, като ги обкръжиха, размахвайки копията и томахаваката си.

Френските офицери не загубиха присъствие на духа. Внезапното нападение, вместо да го изплаши, им върна хладнокръвието. Сега, когато опасността бе станала видима, в тях изчезна всякакъв страх и те спокойно се готвеха да посрещнат свирепите врагове.

Червенокожите, макар да нямаха огнестрелно оръжие, бяха решени храбро ще се сражават. Бяха около двадесет воители.

– Дявол да го вземе! – усмихвайки се, каза графът на своя приятел, – с тези хубавци ще си имаме доста работа.

Индианският началник, с орлово перо на военната си шапка, направи знак с ръка. Виковете замлъкнаха.

Червенокожите се оттеглиха две-три крачки назад, като разшириха кръга, в центъра на който стояха младите хора.

Водачът им хвърли копието на земята и като скръсти ръце на гърдите си, каза с дрезгав глас:

– Нека бледоликите да отворят добре ушите си. Сега ще говори началникът.

– Слушаме.

– Добре! – каза червенокожият. – Ето какво ще каже Синията лисица: Великият дух е дал на своите червени деца тази земя, за да я владеят. Защо бледоликите искат да им я отнемат? Моите воители са храбри; те не искат мокасините на бледоликите да оставят следи по тяхната земя. Те ще ги убият и ще си направят военни свирки от техните кости.

Синията лисица млъкна и зачака да види ефекта от думите си върху бледоликите. Френските офицери презрително свиха рамене, но млъчаха.

След минута началникът продължи:

– Бледоликите са само двама. Нека преброят червенокожите воини, за да разберат, че съпротивата е невъзможна... Те ще хвърлят оръжието и ще се предадат в ръцете на моите млади хора. Аз казах. Синята лисица чака.

– А какво ще направят с нас червенокожите – запита графът, – ако ние сложим оръжието и се предадем на воините на Синята лисица?

– Бледоликите ще умрат – надутото отвърна вождът. – На залез-слънче те ще бъдат привързани на стълба на мъченията.

– Кълна се в Бога – смеейки се, проговори младият човек, – щом няма да избегнем смъртта, предпочитаме да паднем храбро с оръжие в ръка.

– Моят бледолик брат каза не? – студено запита вождът. Той взе от земята копие то си и се обърна към индианците по всяка вероятност да им даде сигнал за атака, когато изведнъж се раздадоха два изстрела.

Вождът подскочи и падна мъртъв по лице на земята. До него още един индианец хъркаше и се гърчеше в предсмъртни конвулсии. В същата минута двама воини изскочиха на поляната и се нахвърлиха върху индианците, като удряха и отхвърляха всеки, който им се изпречваше на пътя. Те си пробиха път и с решителен вид застанаха до младите офицери. В тяхно лице френските офицери познаха Златния клон и Смелия.

Двамата храбри войници бяха мокри до кости. За да стигнат по-скоро, бяха преплували реката.

– Добре дошли, храбри мои приятели! – извика графът. – С ваша помощ повече няма от какво да се боим – сега сме четирима. Червенокожите ще узнаят какво значи да нападат французи.

– След десет минути ще бъдем цяла стотица, капитане – отговори Златния клон.

– Да – прибави Смелия, – явихме се първи... преплувахме.

– Юначага! – похвали го баронът. – Избавихте ни от този непоносим бърборко.

– Мълчете – спря го графът. – Ще говорим после. Сега си отваряйте очите! Индианците се готвят да нападат. Най-главното е, каквото и да се случи, да се държим всички заедно.

Червенокожите, изненадани от неочакваното нападение на войниците и поразени от смъртта на своя вожд отначало, както става обикновено, отстъпиха в безпорядък, тъй като не знаеха с какъв брой врагове си имат работа. Когато разбраха обаче, че са само двама, се посрамираха

да отстъпят. Желанието да отмъстят за своя вожд им върна всичката храброст.

След няколко минути те отново обкръжиха французите и като издаваха ужасен боен вик, се нахвърлиха върху враговете си.

Французите очакваха тази атака и бяха готови да я посрещнат. Като изпразниха пушките право в лицата на нападащите, те ги накараха да отстъпят. След това с бързи и ловки движения започнаха да въртят пушките над главите си.

Спокойни и видимо невъзмутими, французите от стаяваха защитата си непоколебимо. Те не отстъпиха нито крачка, решени да се борят до последна капка кръв. Индианците, стигнали до отчаяние от нанесените им сериозни загуби, разгневени, че такъв нищожен брой противници ги накараха да отстъпят, се въодушевяваха с викове и удвояваха усилията си да победят четиримата храбри стрелци.

Боят продължаваше вече няколко минути. Цяла дузина индианци се търкаляха по земята, почервеняла от кръвта им. Невъзможно беше да се предвиди чия ще бъде победата. Независимо от умората, французите удвояваха усилията си и продължиха храбро да се съпротивляват, когато изведнъж непредвидено обстоятелство измени хода на битката и накара червенкожите да се признаят за победени.

Тълпа индианци, начело с Берже и Тънкия слух, внезапно се бе появила на поляната и от всички страни яростно врълхлетя върху онези, които нападнаха французите.

Помощта се бе появила тъкмо навреме, защото французите вече губеха сили и умората им беше голяма.

Схватката бе ужасна. Пръснатите индианци напразно се опитваха да намерят спасение в бягството. Преследвани като диви зверове, те бяха безжалостно избивани от своите свирепи противници.

Напразно двамата офицери се мъчеха да спрат това избиване – всички бяха убити и скалпирани.

– Нима не можехме да вземем в плен тези нещастници? – извика графът към Берже.

– Вие не знаете нравите в тази страна. Не можехме да бъдем милостиви. Напротив – трябваше да ги изтребим всичките.

– О, как можете да кажете това, Берже!

– Така! Поне не страдаха. С бързината на мълния ги пренесохме в оня свят. В противен случай щяха да ги привържат за стълба на мъченията и в края на краищата щяха да ги изгорят живи.

Графът издаде вик на ужас.

– Впрочем – продължи неумолимият ловец, – зко вас ви харесва да бъдете милосърден, нямате проблеми – тук наблизо задържах пленници заради вас.

– Какви са тези пленници?

– Предостави ми ги този човек, с когото вие тук тъй дълго разговаряхте.

– А какво стана с него?

– Отиде си. За него е твърде важно тук да не го види никой.

– А пленниците?

– Искате ли да ги видите?

– Разбира се, и то веднага.

– Добре! Това не е трудно. Почакайте! – и Берже със знак повика при себе си началника на гуроните.

Тънкия слух приближи бързо.

Те поговориха няколко минути шепнешком. Сетне началникът направи знак на съгласие и в същата минута изчезна в гората.

Глава VII

ФОРТЪТ NECESSITE

Да се върнем малко назад. Упоритостта е най-отличителната черта на английския характер. Ако англичанинът е решил да направи нещо, каквото и да би му струвало, непременно трябва да се добере до желанния резултат. Той постига замислената цел с всички средства, без да се спира пред никакви препятствия. При това той съвсем не обръща внимание на ударите, нанасяни върху неговата гордост, достойнството му и понякога честта му. Да бъде постигната целта – останалото за него е безразлично.

От оня ден, когато граф Дьо Жюмонвил бе загинал така трагично, благодарение на гнусна измяна, англичаните, доволни от успеха и винаги верни на своята политика, не бяха загубили нито минута.

Те веднага се бяха възползували от убийството на този граф, който бе парламентър, и от бавните реакции на французите.

Окупираха бреговете на Красивата река, като по този начин искаха да докажат правата си на собственост, оспорвани им от французите, и решиха да построят форт, който да парализира форта Дюкен и да попречи на колонизацията на огромните полета, които ограждаха Охайо.

Майор Вашингтон, действащ на основание предписанията на Денвиди, губернатора на Вирджиния, издигна на няколко мили от форта Дюкен, на левия бряг на Красивата река, крепост, която въоръжи с оръдия от доста голям калибър и където се настани гарнизон от петстотин човека.

Тази крепост бе наречена форт Necessite¹.

За комендант на тази крепост, или форт, бе назначен майор Вашингтон, а в негова помощ бяха командироваани капитан Джеймс Меке и подпоручик Уард, двама офицери, отдавна живеещи в Америка и привикнали на погранична война.

Освен това англичаните бяха постоянно тревожени от летящите отреди, съставени от най-добрите канадски ловци и индианци.

Тези храбри партизани доброволно бяха взели върху себе си задължението да тревожат враждебния гарнизон и да не му дават нито минута спокойствие.

1. Necessite – необходимост.

Да видим какво бе станало по-точно преди битката на поляната:

Една вечер, няколко минути преди да залезе слънцето, трима пътници с мъка се промъкваха по тясна и криволичеща пътека, прокарана в скалистата урва на върха на хълма, на който се издигаше фортът *Necessite*.

Двама от тях яздеха великолепни мустанги, а третият вървеше пеша на няколко крачки отпред, с пушка под мишница.

Конниците изглеждаха знатни особи.

Пешеходецът, облечен в ловджийска блуза, с боброва шапка на глава и индиански мокасини, им служеше за водач. Щом пристигнаха до подножието на цитаделата, водачът спря.

Тук, като постави пушката си с приклада на земята и се обърна към своите спътници, които криволичещата и стръмна пътека заставяше да се движат много бавно, водачът търпеливо зачака, докато те се приближаваха.

След това тримата размениха няколко думи шепнешком и водачът, по заповед на единия от конниците, остави пушката си на една близка скала.

Без оръжие, водачът с бързи крачки се отправи към форта, като остави своите спътници да стоят и да чакат.

Двамата конници следяха с тревожни погледи водача.

Английските часовои, дежурещи тук-там по окопа на крепостта, отдавна вече бяха уведоми че караулния началник за пристигането на пътниците.

Затова, когато водачът приближи на разстояние револверен изстрел, във вратата на крепостта се отвори малка вратичка и насреща му излезе подофицер с четирима войници.

– Стой, приятелю! – извика подофицерът. – Кой си ти, какво търсиш тук?

– Кой съм аз? – отговори водачът, като се спря и избухна в подигравателен смях. – Нима не знаете това, сержант Харисън, или уискито дотолкова е затъмнило очите ви, че не сте вече в състояние да познаете старите си приятели?

– Приятел или неприятел, драги – продължи сержантът навъсено, – за мене е все едно. Кажи по-скоро името си, докато не съм започнал да стрелям!

– Е, е! Не се сърдете, моля ви се. Струва ми се, нищо обидно не съм ви казал. Но добре! Няма да споря с вас – всеки е свободен да мисли каквото си иска. Наричат ме Кадифената змия, понякога накратко –

Змията. Вие непременно искате да ви кажа името си, което знаете така добре, както аз самият, защото именно вие, ако не ме лъже паметта, ме наградихте с този мил прякор... Оттогава благоговейно нося това име. Надявам се, че сте доволни?

– Твърде добре – продължи той. – А сега ми кажи, защо си дошъл? Тук никой не се нуждае от тебе, господин Кадифена змия.

– За нищо...

– А! В такъв случай, приятелю, ми достави удоволствието да видя гърба ти. Махай се бързо оттук, накъде го ти видят очите!

– Така ли ме приемате, сержанте?... А при това ние с вас сме стари приятели...

– Именно затова постъпвам така с тебе, мили ми приятелю, Твърде добре те познават тук. Ето какво...

– Много жалко, сержанте! Ако това зависеше само от мен, кълна ви се, че след такъв нелюбезен прием още тази минута бих си отишъл.

– А аз още веднъж ви съветвам да сторите това, ако не искате да ви се случи нещо много лошо.

– В отчаяние съм, сержанте, че не мога да изпълня вашето желание – каза водачът насмешливо, – но повтарям ви, за съжаление това не зависи от мене.

– А от кого зависи, ако ми позволите да ви попитам, милостиви господине?

– Дявол да го вземе, сержанте! От ония двама кавалери, които виждат там, на пътеката!

– Ще си отидете оттук заедно. Ако тези господа принадлежат към числото на вашите познати, не са по-добри от вас...

– Пазете се, сержанте! – прекъсна го Кадифената змия. – При всичкото си нежелание да ви оскърбявам, длъжен съм да забележа, че вие се каните да извършите колосална глупост...

– Аа! – отвърна сержантът, засегнат от подигравателния тон на събеседника си. – Значи тези конници са важни лица?

– Сериозно ли искате да узнаете нещо по този въпрос?

– Разбира се, че искам.

– Е, тогава знаете ли какво ще ви посъветвам: идете и попитайте самите тях! – отговори Кадифената змия, като отново избухна в ироничен смях.

– Така и ще направя – каза сержантът и обръщайки се към войниците си, прибави: – Наблюдавайте добре този негодник и не му позволявайте да се изплъзне от ръцете ви.

– О, затова можете да бъдете съвършено спокойни – намеси се Кадифената змия. – На мене и тук ми е добре.

При тези думи той безцеремонно седна на тревата, докато сержантът, смутен до голяма степен от ироничния му тон, се отправи с бързи крачки към конниците.

Те, като видяха идващия към тях сержант, останаха спокойно на местата си, без видимо да изразяват учудване или страх.

Тръгвайки, сержантът имаше намерение да се отнесе безкомпромисно, по войнишки, но том стигна на няколко крачки от конниците, той изпита необяснима симпатия към тях.

След това сне плъстената шапка от главата си и почтително им се поклони.

Изглежда, пътниците бяха свикнали на такова отношение, защото с нищо не изразиха и най-малко учудване. След няколко минутно мълчание подофицерът си позволи да ги заговори.

Едва сега той разбра колко глупаво се бе отнесъл с пратеника и се постара с услужливост да изкупи грубостта на предишния разговор.

Най-после единият от чужденците проговори на сержанта, мистър Харисън. Това бе човек на повече от двадесет години с аристократични черти на лицето – тънки и деликатни като у жена. Като отговори с презрителна усмивка на раболепните изявления на подофицера, той се задоволи с това, че сухо и кратко му заповяда да ги заведе колкото се може по-скоро в крепостта.

Сержантът се опита да възрази, но един повелителен жест го накара да млъкне.

Харисън повторно се поклони, обърна се наляво кръгом по всичките правила на военното изкуство и без да си позволи каквито и да било забележки, се упъти към форта. Конниците го последваха.

Кадифената змия не се помръдваше.

– Какво значи това? – проговори сержантът с най-любезен тон, като приближи до водача, който все още лежеше на тревата. – Какво значи това, драги приятелю? Вие още ли не сте влезли в крепостта?

– Чаках ви, приятелю на моето сърце – отговори с ироничен тон Кадифената змия.

– Хайде тогава да вървим! После каза шепнешком:

– Не ми се сърдете за това, което стана тук, стари приятелю. Всички грешим.

– На кого го казвате? – дръпнато попита Кадифената змия, като ставаше. – Бяхте си научили да ми строшите костите.

– Забравете това, моля ви. Ще завършим тази глупашка сръдня с чашка в ръка не по-късно от десет минути.

– Нищо по-добро не желая... Не съм злопамятен, особено спрямо такива славни приятели като вас.

Пътниците влязоха в крепостта.

Докато слизаха от конете, сержантът пошепна няколко думи на ухото на единия от войниците. Почти веднага към чужденците се приближи слуга и с почителен поклон им съобщи, че комендантът на крепостта ги чака.

След това се появи офицер и покланяйки се мълчаливо на пътниците, ги поведе към квартирата на коменданта. Този офицер беше подпоручик Уард. Като преминаха през няколко стаи, комфортно мебелирани, офицерът въведе двамата чужденци, които се бяха разделили с водача си, в обширен салон, където ги помоли малко да почакаат. След това се отдалечи.

Останали сами, двамата непознати се спогледаха с усмивка.

– Виждаш ли, хубавице моя – каза по-възрастният, – че моите предположения се оправдаха... Всичко отива от добре по-добре.

– И наистина, драга Леона – отговори вторият пътник, – чакат ни. Вашият пратеник отлично изпълни заповедта ви и подготви всичко, което ни е нужно, както трябва.

– О, сеньор Паламед е тънък хитрец. Бях уверена, че ще успее да измами бдителността на френските разузнавачи. Вашето национално самолюбие е унижено!

– А как мислиш ти – ще ни се удаде ли да изпълним това, което намислихме?...

– Надявам се, драга Камила. Впрочем скоро ще узнаем на какво ще можем да се надяваме в това отношение. Ако не се лъжа, към нас идва самият комендант на форта и след като е мъж и англичанин, няма да ни откаже.

В тази минута вратата се отвори и в салона влезе офицер в блестящ мундир.

Тримата церемониално се поклониха един на друг, офицерът с грациозен жест показа на гостите креслата и започна разговора с тях.

– Получих, господа – каза той, – препоръчителното писмо, което ми направихте честта да ми изпратите с един от вашите слуги. Негово превъзходителство губернаторът на Вирджиния, наместник на британското величество, настоява главно на това, да се отдам на вашите разпореждания и съм готов да се подчиня на заповедите на негово

превъзходителство и ви помогна, доколкото това, разбира се, зависи от мен.

– Твърде сме благодарни, господине – отговори по-възрастният от двамата пътници, – за искрения прием, с който удостоявате хора, които са ви съвсем непознати.

– Извинете, господине – продължи офицерът с тънка усмивка, – не мога да считам за непознати особи, които така препоръчва лорд Денвиди.

– Вие по всяка вероятност сте майор Джордж Вашингтон?

– Не, аз съм капитан Джеймс Меке. Майор Вашингтон бе принуден преди три дена да замине с експедиция, а аз в негово отсъствие изпълнявам длъжността комендант на крепостта. Но отсъствието на майора не трябва да ви безпокои, господа. Аз тук го замествам и ще се постарая да направя всичко, за да не ви дам да забележите, че ви приема не самият комендант, а само изпълняващият неговата длъжност. Но преди всичко потрудете се, моля ви, да ми съобщите какво очаквате от мен и веднага ще взема мерки за по-бързото изпълнение на вашите желания.

Настъпи минутно мълчание. Двата непознати размениха погледи, не лишени от тайно безпокойство. Най-сетне по-младият се реши да възобнови разговора.

– Възложената ни задача с извънредно деликатна, господине – каза той. – Дошли сме, за да се свържем с майор Вашингтон и ако трябва да го чакаме няколко дни...

– За съжаление – прекъсна го капитанът, – той бе принуден, повтарям ви, да замине... Тук, на границата, всяка минута можем да очакваме нападение и затова постоянно се държим нащрек. Като тръгваше, майорът не можа да ни определи датата на своето завръщане, макар че е твърде възможно да отсъства и не особено дълго време.

– Може би ще трябва да почакаме завръщането му?

– Както ви е угодно. Но между другото... простете ми, че говоря с вас така откровено, струва ми се, че нямате основание да скривате каквото и да било от мен. Ползвам се с пълното доверие на моя началник.

– Пълно ли, господине? – преднамерено запита по-възрастният от пътниците.

– Да, господине, пълно – отговори капитанът с лек поклон.

– И така – продължи по-възрастният от пътниците, – майорът съобщил ли ви е причините, поради които идваме в крепостта?

– Да, той ми каза всичко, без изключение, господине.

– Значи – продължи младият човек с леко потреперване на гласа, –

майор Вашингтон ви е казал и коя точно сме ние?

– Разбира се, господине – отвърна офицерът с неопределена усмивка. – Той заяви, че в неговото отсъствие ще ме посетят двама немски кавалери, пътуващи под името Валдек по тези места. Каза ми още, че тези кавалери се намират под особеното покровителство на негово превъзходителство губернатора на Вирджиния и че, следователно, ще трябва да ги приема като скъпи гости, да изпълнявам всичките им искания и им се подчинявам като на самия него.

– Майор Вашингтон не ви ли е казал нищо повече?

– Не, господине. А няма има още нещо?

– Всичко ви е прекрасно известно, господине. Това е достатъчно.

Капитанът отново се поклони.

– И тъй, господин Валдек, вие желаете...

– Ще ви изложа молбата си – възрази младият човек с прелестна усмивка.

– Ще се считам щастлив, ако съм в състояние да я удовлетвориам...

Кажете за какво става дума.

– Майор Вашингтон ви е казал съвършено ясно, че пътуваме по тези страни не само за удоволствие, но и с друга цел...

– Каква е тя?

– Да изучим нравите на дивите племена.

– Похвална цел, господине. За съжаление, струва ми се, че е свързана с редица трудности и опасности.

– Знаем това, но твърдо сме решени да постигнем тази цел.

– Щом е така, повече няма да ви разубеждавам. Длъжен съм обаче да ви предупредя, че без добър конвой е немислимо посещението на индиански племена.

Младите хора изгледаха капитана подозрително. Той обаче бе неслучайно помощник на майор Вашингтон и спокойно издържа техния поглед.

– Услугата, която очакваме от вас, капитане, се отнася тъкмо до конвоя.

– Заповядайте! Слушам ви.

– В състояние ли сте да ни снабдите с конвой?

– Разбира се. В коя посока смятате да тръгнете?

– На север.

– Именно тези територии се обитават от най-свирепите племена.

– Знаем това, капитане.

– И въпреки всичко не променяте решението си?

– Не, капитане.

– Кога смятате да тръгнете? – запита капитанът след кратко мълчание.

– Утре, ако е възможно.

– В такъв случай, господа, конвоят ви ще бъде готов утре сутринта.

– От колко лица ще се състои той?

– От тридесет индианци гурони, най-знаменитите воители от цялото племе, с които, давам ви честната си дума, ще успеете да минете навсякъде.

Пътниците станаха.

– А сега – продължи капитанът, – трябва да отчетем факта, че сте пътували дълго и сте много уморени.

Капитанът позвъни. В приемната влезе войник.

– Заведи тези господа в пригответеното за тях помещение. Пътниците се сбогуваха с капитана.

– Драга Леона – на излизане от приемната каза единият от пътниците, – познах я. Този офицер, вярвай ми, отлично знае кои сме.

– Какво ни интересува това? – отговори другият със същия тон. – Нали се преструва, достатъчно ни е.

Войникът заведе пътниците във великолепно помещение, комфортно мебелирано за тази дива страна, и като се поклонил почитателно, ги остави сами.

Но те не бяха сами. Очакваше ги стар познат. Сеньор дон Паламед Бернарде де Бивар и Карпио, излекуван от раните си, но повече от всякога бледен, висок и слаб, стоеше неподвижно в чакалнята с накривена шапка, положил ръка на дръжката на своята знаменита шпага. Пътниците му дадоха знак да ги последва и влязоха в съседния салон, където разговаряха до късна нощ. След това го освободиха и останаха сами.

Глава VIII СИНЯТА ЛИСИЦА

На другата сутрин, при първите удари на барабаните за утринната заря на крепостния окоп, двамата пътници напуснаха помещението, в което бяха прекарали нощта.

На излизане видяха капитан сър Джеймс Меке.

Офицерът веднага ги поздрави радушно.

– Вече сте на крак, господа? – каза той, ръкувайки се с техните стегнати в ръкавици ръце.

– Нима това ви учудва, капитане? – спокойно му отговори по-възрастният Валдек. – Вие навярно ни считате за изнежени дами, а не мъже?

Тези думи бяха произнесени така спокойно, че офицерът се смути.

По-младият от пътниците каза:

– Искахме да видим изгрева на слънцето. Не сме ли закъснели?

Сър Джеймс Меке поведе младите хора към оградата.

– Погледнете! – каза той, посочвайки с дясната си ръка към полето. Чужденците погледнаха към указаното място и с изненада забелязаха на неголямо разстояние от крепостта седем-осем толдоси от кожа. Тези толдоси ги нямаше предния ден.

– Какво е това? – с учудване запитаха те.

– Това са – вежливо отговори капитанът – индиански толдоси, което ще рече, лагер от тридесет червенокожи воители под командата на знаменития вожд Синята лисица. Той е съгласен, по моя молба, да ви съпровожда навсякъде. Безпрекословно ще изпълнява вашите заповеди, каквито и да са те, през цялото време на пътуването ви.

– Бързината, с която изпълнихте нашето желание, увеличава цената на вашата услуга, капитане. С дълбока благодарност ще споделим това с когото трябва, когато му дойде времето.

Капитанът се поклони.

– Тези индианци ще ви чакат тук дотогава, докато вие пожелаете да се отправите на път.

– Няма да чакат дълго, капитане. Ние се отправяме на път още днес.

– Както ви е удобно, господа, но щом твърдо сте решили да вървите, ще изпратя да кажат на Синята лисица да се яви при вас за нареждания.

– Не мога да си представя как ще се обясним с него – със смях реагира младият човек.

– Няма да ви бъде трудно. Индианецът прекрасно разбира английски и когато поиска, дори говори на него.

Около девет часа бе сложена закуската, разбира се, по английски комфортно сервирана, сякаш не бе малък форт, а големият Лондон.

Тъкмо бутилката бе започнала своята обиколка, когато вратата на столовата се отвори и на прага ѝ застанаха сержант Харисън и индианският вожд.

Синята лисица беше още млад човек, с умни черти на лицето и горд поглед. Облеклото на индиански вожд му стоеше изискано елегантно.

Като влезе в залата, той се поклони на присъстващите с кимане на глава, след това се изправи, скръсти ръце на гърдите си и зачака да го заговорят.

Сержант Харисън имаше по-суров вид от обикновено, лицето му бе по-червено от мундира, а очите му светеха като въглени.

– Здраве желаем, началник! – каза сър Джеймс Меке, като стана да посрещне индианеца. – Сърцето ми се радва, като виждам моя приятел.

– Синята лисица получи поканата от своя баща, бледоликия началник... и побърза да дойде – отвърна червенокожият надут и с гърлен акцент, присъщ на всички индианци.

– Седнете до мене, началник – покани го офицерът. Индианецът се подчини. Капитанът веднага му наля чаша уиски, напълвайки я до самия ръб. Вождът, чиито очи жадно заблестяха, я изпразни до дъно.

– Ее, това, изглежда, ви харесва? – смеейки се каза подпоручик Уард, който се отнасяше към индианците с известно презрение.

– Ох – отвърна индианецът. – Огнената вода на бледоликите е също като млякото за гуроните.

– Щом е така, трябва да повторите – продължи подпоручикът.

И той наля втора препълнена чаша на индианеца. В това време сержант Харисън, поставил дясната си ръка до челото и опънал лявата, стоеше неподвижно и прав като стълб на три крачки от масата. Така упорито гледаше капитана, че той най-после го забелязя.

– Какво има, сержант? – запита го капитанът. – Като че ли искате да ми кажете нещо?

– Да, господин капитан – отговори сержантът с начумерен вид, за да подчертае сериозността на присъствието си.

– Е, говорете! Но най-напред изпийте това, за да си намокрите гърлото – прибави офицерът, като му подаде чаша с уиски.

Сержантът жадно пое чашата, изпи я на един дъх, избърса с длан устата си и пак, козирувайки, се изпъна.

– Е, сега говорете – каза капитанът.

– Ето какво, сър – отговори сержантът. – Ваша милост съвсем без-полезно дава нареждания никой да не напуска крепостта след залез-слънце и да се поставят часовои на стените.

– Защо, сержант?

– Затова, ваша милост, защото има хора, които, когато им се поиска, напускат крепостта под носа на часовете...

– Кой са тези хора, сержант?

– Двама са, ваша милост.

– Как се казват?

– Единият е този дангалак негодяй, когото индианците са нарекли Розовия фламिंगо...

– Ако не се лъжа, това е същият човек, който преди два дни ни предаде писмото от тези господа? – каза капитанът, посочвайки чужденците.

– Той, същият, ваша милост. Изчезна около три часа сутринта и така хубаво скри следите си, че и досега не успяхме да го намерим.

Младите хора размениха погледи и неволно се усмихнаха на наивното красноречие на подофицера.

– Хм! А кой е вторият дезертър?

– О, вторият!... Негодяй, когото аз отдавна вече познавам... Човек абсолютно за нищо негоден... Той беше водач на тези джентълмени и заедно с тях влезе във форта. Наричат го Змията, Каdifената змия. Не му се доверявам твърде...

– Много добре! Можете да се оттеглите, сержант. И главното – нито дума! А, почакайте. Кажете веднага да оседлаят конете на тези господа. А сега изпийте още една на тръгване.

След като сержантът излезе, капитанът се върна при младите хора и каза:

– Какви се вижда, господа, това двойно бягство? Не е ли истина, че е малко странно?

– Струва ми се, че вашият сержант вижда опасността там, където я няма – отговори по-възрастният от чужденците. – Нашият коняр вероятно е излязъл от крепостта тази сутрин, щом са отворили вратите. А водачът, с когото се разплатихме веднага след влизането ни в крепостта, вероятно се е възползвал от случая да се вмъкне заедно с нас. Известно ви е по-добре, отколкото на всеки друг, сър, че ловците, привикнали

към живота на пустинята, не обичат дълго да се заседават в фаловете и крепостите.

– Не е там работата, господа... това изчезване ми се вижда извънредно странно въпреки всичко. А долавям, че вие твърде снизходително се отнасяте към него.

– А на мене всичко това ми се вижда напълно естествено.

– Но, господа... – настояваше сър Джеймс.

– Извинете, капитане – каза с високомерен жест младият човек. – Това започва да ми прилича на разпит...

– Да ме пази Бог, господа! – възрази капитанът, като се поклонил вежливо. – Вярвайте, че само служебното ми положение ме кара да говоря така.

– В такъв случай няма повече да говорим за това, а ще се заловим с приготовленията за отпътуването ни. Що се отнася до случилото се, ще дадем пълен отчет на лорд Денвиди за поведението на тези хора. С това от вас ще бъде снета всяка отговорност.

Тези думи бяха произнесени с такъв решителен тон, че капитанът не намери нито дума за отговор. Той се обърна към индианския вожд:

– Помните ли добре, началник, нарежданията, които ви бяха дадени в началото на луната от Прелитащите орли?

– Думите на моя баща са останали в моето сърце – отговори вождът. – Същия ден изпратих четирима от моите воители. Те откриха следи и взеха проба от тях. Кой може да се скрие в пустинята от пронизателното око на Синята лисица?

– Значи вождът е уверен, че ще намери указаните му лица? Червенокожият презрително се усмихна.

– Нима моят баща счита своя син за някоя бърлива баба? Това, което казва началникът, винаги е вярно. Неговият език не е раздвоен. Моят баща ще даде от огнената вода на моите воители и всичко ще е добре.

– Ще получите огнена вода след завръщането си от експедицията и затова във ваш собствен интерес е да побързате.

– Моят баща ще ни даде ли сега пушки?

– Добре! На воините на моя син при излизането от форта ще дадат десет пушки, барут и куршуми.

– Ах, мой баща! Велик началник на бледоликите! Синята лисица ще изпълни всичко, каквото е обещал.

– Разчитам на вашата честност, началник – добави капитанът. След това, като посочи двамата чужденци, каза: – Тези двама воители ще ви съпровождат по време на експедицията, както това бе уговорено.

– Синята лисица ще се подчинява на тези двама воители, както се подчинява на своя баща. Синята лисица е велик храбрец в своето племе. Кой ще се осмели да му отговори „не“, когато той казва „аз искам“?!

Капитанът стана.

Всички излязоха.

Конете бяха оседлани, мулетата – натоварени. Двама войници носеха по пет пушки на рамо. Други двама държаха голям сандък, пълен с барут и чувал с куршуми. Това бяха оръжието и бойните патрони, обещани на индианския вожд.

Двамата чужденци сърдечно се простиха с английските офицери и скочиха на седлата.

Дадена бе заповед да се отвори вратата на форта.

– Прощавайте, господа – отговори капитанът, – щастливо пътуване и особено сполучлив лов! Бъдете внимателни: дивечът, който искате да убиете, може сам да нападне ловеца. Затова старайте се да не позволявате да бъдете изненадани!

Чужденците по всяка вероятност бяха разбрали намека в тези загадъчни думи на капитана. Те и двамата се изчервиха от неудобство, но се задоволиха само с поклон, без да кажат нито дума и пришпорвайки конете, се отдалечиха в едър тръст.

След няколко минути стигнаха до индианските колиби, където бяха приети от червенокожите с израз на най-дълбока почит.

Два дни след излизането им от крепостта, по времето, когато отредът се разполагаше на бивак за нощта, към пътниците се присъедини сеньор Паламед.

Той бе достоен хидалго, въпреки доста смешната си външност, пълен с хитрости. Опитал всички занаяти, особено този на браконьер, той притежаваше необикновената способност да открива едва забележимите следи на дивеча, оставени по пясъка или в хрусталаците, и това още от първия ден накара червенокожите да се отнасят към него с най-голямо уважение. Освен това хидалгото бе изкусен, храбър стрелец и неуморим пешеходец, а тези качества се ценяха високо от индианците.

Този път го ръководеше желанието с чест да изпълни дадената му заповед и да отмъсти за едни нанесени му неотдавна удари с шпага, от които едва не бе умрял. Това бе негов свещен дълг и той трябваше да се разплати.

И ето защо правеше чудеса. Беше се появил с най-пресни и интересни новини: знаеше къде се намират ония, които търсеха. Каdifената змия бе взел върху себе си задължението да ги заведе на такова място,

където да изловят враговете си като в капан. Каdifената змия не счете за необходимо да обясни на хидалгото с какви средства ще си послужи, за да постигне поставената цел, но все едно – сеньор Паламед разчиташе на обещанията на ловеца и на това той да удържи думата си.

Тези добри известия разсеяха всички съмнения. На следния ден на разсъмване всички отново потеглиха на път, при това сега вече знаеха къде отиват. Каdifената змия бе водач на отряда. Той го постави в засада с ловкостта, която му заслужи единодушни похвали. По-горе ние вече казахме какви резултати дадоха тези комбинации – от тях, разбира се, очакваха само добро.

Сега ще продължим нашия разказ от онази минута, когато двамата пътници бяха отведени от червенокожите в плен при френските офицери.

Глава IX ПЛЕННИЦИТЕ

Като премина на острова, Синята лисица обгради с верига от воини двамата офицери, които разговаряха с Изгнаника на поляната, и като се приближи към тях, им каза:

– Бледоликите началници ръководеха експедицията от самото напускане на форта Necessite, те пристигнаха на мястото: какво ще правят сега? Синята лисица чака техните заповеди.

Младите хора си размениха бързи погледи и след това единият от тях отговори:

– Синята лисица ще залови изненадващо нашите врагове; моят приятел и аз ще останем тук и ще чакаме до свършване на нападението.

– Бледоликите ще започнат да се защитават.

– Вероятно. Началникът ще ги залови живи. Нашият бял дядо, командващият форта, иска да ги запази при себе си като пленници.

Индианецът поклати глава недоволно.

– Моите воини не са стари баби, които да не могат на удара да отвърнат с удар.

– Двамата френски офицери трябва да бъдат доведени живи – така ни е заповядано.

– Добре. Ще бъде направено – отговори вождът след продължително размисляне, – само че много от моите воини няма да видят повече своите вигвами.

Младият човек сви рамене.

Вождът неохотно се отдалечи, решил строго да се подчини на заповедта, която бе категорична.

Тази заповед спаси живота на офицерите и бе причина за поражението на индианците.

И така, двамата офицери останаха под охраната на дон Бернарде в тревожно очакване на резултата от нападението, подготвяно от Синята лисица и от неговите воини.

Те се бяха скрили сред високата трева, достигаща до два метра, и за по-голяма предпазливост бяха слезли от конете си.

Не изминаха и няколко минути, когато се чуха човешки стъпки и почти веднага се появи силует, отправящ се към брега от дълбочината на острова.

Това бе Изгнаника.

Като ги видя, той се спря, устреми към тях странен поглед, усмивка плъзна по тънките му устни и скръстил ръце па гърдите, каза с хрипящ глас:

– Вие, господа благородници, стоите тук също като на лов и чакате вашите хрътки да ви вдигнат дивеча, нали?

Младите хора стояха мълчаливо, учудени от тази странна забележка, и само хидалгото направи крачка напред.

– Какво значи това? – извика той. – Какво искате?

– Назад, негоднико! – извика Изгнаника, като го отстрани презрително с ръка.

Дон Бернарде неволно отстъпи с ръка върху дръжката на шпагата си.

– Дявол да го вземе! – продължи Изгнаника. – Ловът е благородно развлечение. Но този лов ще бъде труден. Погледнете, гълъбчета мои, как дивечът ще се нахвърли върху ловеца. Пазете се!

– Господине! – извика единият от конниците.

– Графиня Дьо Малевал – невъзмутимо отговори Изгнаника, – и вие, маркиза Дьо Боа-Траси, чуйте съвета ми: бягайте, докато още не е късно.

И като се поклонил със заядлива ирония на двете поразени от изумление дами, той се скри в гъсталака, преди да им даде възможност да се осъзнаят и направят каквото и да е.

Изгнаника не се беше излъгал. Конниците, които видяхме да излизат с такава решителност от форта Necessite, които се осмелиха да тръгнат с индианския отред по следите на френските офицери, преследвайки го с такова настървение, бяха именно маркиза Дьо Боа-Траси и графиня Дьо Малевал.

По какъв начин двете французойки се бяха сдобили с неограничено покровителство от страна на английските власти, ще узнаем впоследствие.

Графинята изгаряше от сляпа ненавист и не отстъпи пред никакви препятствия, за да достигне желаната цел – отмъщението!

Маркизата не бе напуснала един свой най-скъп приятел – това е всичко, което можем да кажем за нея в настоящата минута.

Боят на поляната продължаваше със същото ожесточение; шумът от него ясно долиташе до ушите на двете дами, развълнувани и притеснени.

Френските офицери мъжествено се съпротивляваха на свирепото

нападение от страна на своите врагове.

Двете жени бяха уверени в успешния изход на битката, благодарение на изкусно създадената засада, но сега неволно почувстваха страх.

– Какво да се прави? – Тези думи се изтръгнаха с ужас от пребледените устни на графиня Дьо Малевал.

– Да бягаме! Да бягаме, колкото се може по-скоро! – извика появилият се неочаквано до нея човек, като хвърли неспокоен поглед към госпожа Дьо Боа-Траси.

– Андре! Братко мой! – проговори тя, като отговори на този поглед с жест, незабелязан от нейната спътничка.

– Да, това съм аз – каза младият човек с прекъсващ глас. – Вървя след вас от самия форт Necessite, където пристигнах час след вашето заминаване. Бягайте, в името на самото небе, бягайте или сте загубени!

– Какво има?!

– Индианците ви обкръжават; още миг и ще бъдат на острова.

– Но нали индианците са наши приятели? – възрази госпожа Дьо Малевал.

– Тези, за които ви говоря, са ваши най-свирепи врагове. Бягайте, моля ви, не губете нито минута, макар че може би вече е много късно.

– О! – проговори графинята ядосана. – Да бягаме!...

– Да, трябва да бягате.

– Но как?

– Тръгвайте – продължи Андре, – вървете след мен!... На няколко крачки оттук имам лодка, скрита в тръстиката...

– Индианци! – извика изведнъж дон Бернарде с ужас на лицето, странен за такъв храбър боец.

Този вик накара дамите да се решат. Те полетяха като вихър по следите, които Андре оставяше по тревата. Хидалго ги следваше с шпага в едната ръка и револвер в другата.

Изминаха няколко минути.

Четиримата бегълци, гонени от страха, бягаха с неимоверна бързина, без да проговорят нито дума.

– Ето ги! – ревна дон Бернарде.

– Загубени сме! – прошепна графинята.

– Не още! – решително каза Андре. – Моята лодка е там, зад тези дъбове. Скачайте в нея и бягайте! А ние с този господин ще заградим пътя и ще ви отбраняваме.

– Бягайте! – каза хидалго с револвер в ръка. – Не напразно съм испанец и потомък на Сид.

– Не – каза маркизата, цялата в треска, – няма да бягам от хора, които презирам.

– Аз също! – добави графинята твърдо.

– Но... вие се погубвате!

– Нито дума повече, Андре! Нашето решение няма да се измени. Предпочитаме да паднем в ръцете на диваците, отколкото да бягаме Бог знае накъде из тази съвършено непозната страна... И това ще е едно срамно и унижително бягство. Но вие, мъжете, бягайте!

– Честта ми повелява да не ви послушам, госпожо – хладно каза Андре. – Ще слушам само гласа па честта.

– Извинете, приятелю – намеси се хидалго, – струва ми се, че по-добре от вас разбирам мисълта на тези дами. Да бягаме, докато има още време... Минута и край!

– Не сте ли жалък в подлостта си? – смутено подхвърли Андре.

– Не говорете непристойни думи! Диваците обикновено се отнасят доста вежливо с жените. Нашето присъствие тук ще ги погуби, без ни най-малка надежда да им окажем помощ по-късно... Затова, ако губим време, повярвайте ми, ще настъпи и нашият час.

– Свободни, вие може би ще ни помогнете да се спасим.

– Ако сме мъртви – за тях няма никакво спасение – многозначително добави хидалго.

Андре тъжно поклати глава. Двамата мъже се хвърлиха към реката. Едва изчезнаха в гъсталака, когато индианците се появиха изведнъж пред жените и ги обкръжиха от всички страни.

Жените извикаха от ужас, в погледите им се четеше неописуем страх.

Тогава от групата воители се отдели вождът. Направи няколко крачки напред и каза:

– Нека дъщерите ми се успокоят! – любезно се поклони той. – Тънкия слух е знаменит вожд на своето племе. Неговите воители знаят с какво уважение трябва да се отнасят към пленничките.

След това добави с язвителен тон:

– Нека моите дъщери ме последват! Техните коне могат да отидат далече. Време е да се върнете при тях.

Младите жени отпуснаха глави и последваха, почервенели от срам и гняв, индианците, които си шепнеха и се смееха помежду си.

Конете се оказаха на същото място, където ги бяха оставили.

– Дъщерите ми ще чакат тук – каза вождът.

– Защо говорите така с нас? – обади се маркизата, като гордо

повдигна глава. – Нима не виждате какво облекло имаме?

Индианецът се усмихна.

– Тънкия слух има орлови очи – възрази той, – нищо не избягва от неговия пронизателен поглед. Облеклото не прави война; кротката гълъбица никога не може да подражава на пронизителния и страшен кръсък на ястреба.

Маркизата, смутена, наведе очи – всичко въставаше против нея, дори самото облекло, което трябваше да ѝ служи за прикритие и защита.

Индианецът даде вид, че не забелязва смущението на своите пленничка.

– Моите дъщери ще чакат тук връщането на вожда – повтори той.

След това, с повелителен жест към своите воители, се отдалечи заедно с тях.

Дамите останаха сами.

Те видимо бяха свободни, но само видимо и отлично знаеха при какви условия им е предоставена тази свобода. Знаеха още, че тяхната стража се крие в гъсталака и не го изпуска от очи.

Измина половин час, а двете дами, потънали в тъжните си мисли, не си продумваха нито дума.

Най-сетне клоните на храст, заемащ място пред дъба близо до тях, се разтвориха и се появи човек.

Беше Тънкия слух, индианският вожд, в чиито ръце така нещастно бяха попаднали.

– Нека моите дъщери ме последват! – каза той.

– Къде искате да ни заведете? – запита маркизата.

– Моите дъщери ще узнаят това – отговори той лаконично.

– Защо не ни убиете веднага тук – запита графинята, – вместо да ни подхвърляте на жестоки и безполезни мъчения? Няма да мръднем нито крачка повече.

– Тънкия слух е велик вожд – отговори високомерно индианецът. – Неговата бойна брадва никога още не се е обаграла с женска кръв.

И черните очи на индианеца хвърлиха искри.

– Простете ми – каза графинята, – не познавам вашите обичаи.

Вождът се поклони вежливо с усмивка.

– Нека дъщерите ми ме последват – повтори той. Всяко съпротивление беше не само безполезно, но и опасно.

Освен това ясното и точно обяснение на вожда, макар и да не успокои съвсем двете дами, им даде надежда за благополучен изход.

– Да вървим! – казаха те.

– Да вървим! – отвърна вождът, като тръгна пред тях.

Не вървяха повече от десет минути. Вождът вървеше на няколко крачки пред тях, като отстраняваше внимателно и грижливо клоните, които биха могли да ги наранят. Този деликатен прием, така несвойствен за индианските нрави, окончателно успокои двете дами и им възвърна самочувствието.

Като изминаха гъстата горичка, се намериха на доста широка поляна и тук неволно от устните им се изтръгна вик на учудване и гняв при вида на странната сцена, внезапно представила се пред очите им.

– О! – прошепна графинята. – Нима съдбата ни е готвила този позор?

– Бъди смела! – шепнешком отговори маркизата. – Този път наистина загубихме играта, но не всичко още е свършено. Ще си отмъстим, кълна ти се!

– Може би – с отчаяние в гласа проговори нейната приятелка.

Спряха на края на поляната. След това, под влияние на обхваналото ги ново чувство, отново тръгнаха напред, но този път с високо вдигнати глави. Презрителна усмивка блуждаеше по устните им.

Нешастието ги бе сразило само за минута и те твърде скоро си възвърнаха самочувствието и увереността.

Поляната беше изпълнена с индиански воини. Не по-малко от двадесет трупа, страшно обезобразени, се валяха в локви кръв. Тези трупове принадлежаха на воините на Синята лисица – всички до един загинали.

В центъра на поляната стояха, опрени на пушките си, няколко канадци, а по средата им – четирима мъже с дрехи на горски скитници, но в които не бе трудно да се познаят бели от чиста раса. Те шепнешком си разговаряха с канадските ловци. Тези четирима мъже бяха граф Дьо Вилие, барон дьо Грини, Златния клон и Смелия; петият беше канадецът Берже.

Като измина първата минута на вцепенението, двете дами си върнаха всичкото присъствие на духа и предвождани от вожда, се движеха с твърди и уверени крачки към групата, заемаща средата на поляната.

При тяхното приближаване разговорът замлъкна. Войниците се отеглиха настрана, а офицерите останаха сами с Берже, който насмешливо поглеждаше пристигналите.

Маркизата вече бе отворила уста, за да започне разговор, но граф Дьо Вилие не й даде време да каже нито дума и като се обърна към вожда, застанал на две-три крачки от него, го запита:

– Кои са тези!

– Пленници – отговори червенокожият.

– А, добре – каза графът. – Какво искате да правите с тях, началник?

– Ще га дам на блеодоликия началник.

– На мен?... Защо?

– Не са ни нужни тези пленници – добави баронът, – те само ще ни притесняват.

– Те командваха воините, които ви нападаха.

Двамата офицери погледнаха дамите с презрение и свиха рамене.

– Предавам на вас тези негодници – продължи графът, – те са ваши.

Правете с тях каквото искате, вожде.

– Бедните! – прошепна баронът с иронична жалост. – В края на краищата те ще получат само това, което са заслужили.

Двете дами слушаха и трепереха от срам и гняв при презрителните думи на своите врагове. При последното оскърбление гневът им избухна.

– Нима не ме познавате, графе? – извика графинята, чиито очи изпсунаха мълнии.

– Аз? – студено отговори младият човек, като се обърна към нея с гръб. – Не ви зная кой сте, никога не съм ви виждал и не желая повече да ви виждам!

– Това вече е много! – извика графиня Дьо Малевал, удрайки с крак. – Вие забравяте с кого говорите, господа. Колкото и голяма да е вашата ненавист и вашето презрение към нас, вие, надявам се, няма да ни оставите във властта на тези свирепи диваци.

В тоя миг графинята видя една драма във въздуха над себе си. Огромна хищна птица бе вкопчила нокти и клон в друга голяма, но явно кротка птица. Битката бе на живот и смърт и съвсем точно намекваше за тази между хората на земята. Графинята си спомни един излет с коне със своя любим, пак същата битка бе видяла във въздуха. Сякаш небето даваше някакъв знак за близкото бъдеще.

Понятно е, че в този миг думите на графинята не можеха да предизвикат симпатията на червенокожите към непредпазливите пленничка.

Баронът пожела да отговори, но графът го спря – тази работа трябваше да се уреди само между него и графинята.

– Господа – каза той все така хладно, – в тази минута не ние, а вие забравяте с кого говорите. Примамихте ни в ужасен капан; по ваша заповед тези кръвожадни диваци ни нападаха неочаквано. Вашите

наемни убийци са победени, а вие – наши пленници. Вместо открито и благородно да признаете положението, което сами си създадохте, се осмелявате още да повишавате глас в наше присъствие и дори едва ли не да ни заплашвате, когато с презрение се отказваме да ви отмъстим за вероломствата. Вие двамата сте съвсем умопобъркани!

– Графе, пазете се! – извика графинята във от себе си. – Ако аз някога...

– Да се пазя? От кого, позволете да запитам, господине? Благородник съм и не се страхувам от никого на този свят. Вместо да ви накажа, което заслужавате, се съгласявам...

– Да ни накажете! – извика графинята с ярост. – Чувах ли го, Лео-на? – обърна се тя към своята спътничка.

– Разбира се! – невъзмутимо продължи графът. – Вие предполагате може би, че ние не знаем на кого служите? Отrekli сте се от род и родина и сте се превърнали в предатели на служба при нашите смъртни врагове англичаните. Напротив, трябва да ни благодарите, господа, че забравяме това, че сте предатели и дезертъори, и се отнасяме към вас като към обикновени пленници...

С никакви думи не може да се опише това състояние на срам и гняв, което бе обхванало двете дами, които в тези минути бяха предмет на безмилостни подигравки от страна на победителите. Маркиза Дьо Боа-Траси бе предоставила на графинята да говори от името на двете, а самата тя наблюдаваше мълчаливо барон Дьо Грини.

Баронът, който не бе отмъстителен по природа, не забелязваше този вторачен в него поглед и се мъчеше да не гледа към пленничките.

Това презрение, спокойно и напълно съзнателно, болно се отразяваше върху състоянието на маркизата, сълзи капеха по бузите ѝ. Тя чакаше мига, когато ще ѝ се удаде да дойде на помощ на бившия си любим, барон Дьо Грини, макар самата жестоко да страдеше. Жените са създадени така: презрението ги дразни, наскърбява, довежда до отчаяние многократно повече, отколкото ненавистта.

Всичката ярост и страсти, изгарящи душата на графиня Дьо Малевал се изляха в пронизителен вик:

– А! Вие не сте благородници!

– Ние сме войници – студено отвърна графът.

– Вие не сте благородници и не сте войници... Вие сте подли страхливци!

– Да – отговори графът с усмивка, като посочи купчината от трупо-ве, – ужасни страхливци и главно затова, защото не позволиха да бъдат

убити!

– Аз заповядах на червенокожите да ви заловят живи! – извика графинята в истерия. – Нещастници, това именно ви спаси!

– Изпратените от вас убийци, изглежда, не са разбрали заповедта ви, ако се съди за това какви резултати даде тяхното усърдие. Но нека бъде така, господине, и аз самият бих желал да повярвам това и да ви избявам от наказанието, което заслужава измената ви.

Двете жени затрепераха.

Едва сега те разбраха цялата гнусота на своята постъпка. Досега те дори не можеха и да си представят пропастта, в която се бяха хвърлили така безразсъдно.

Те бяха понесени от вихъра на собствената лична ненавист.

Нищо не мислеха, нищо не виждаха освен овладялата ги страст!

– Господа – каза графът, – ние не желаем да знаем нито вашите имена, нито вашето звание. Това ви спасява... След като не знаем кои сте, се считаме в правото си да ви избавим от заслуженото наказание... Вие сте свободни и можете да се отдалечите където искате: никой няма да ви попречи. Посъветвайте се със своята съвест и разберете накрая, че сляпата ненавист не може да доведе до добро, и освен това и сами ще видите, че с нищо не може да бъде оправдан един френски благородник за измената му към краля и отечеството.

– Спомняйте си за нас – добави баронът – като за хора, у които честта е говорила достатъчно силно.

Маркизата сякаш неволно се запъти към него, но той се обърна с гръб към нея и се отдалечи.

Графът се приближи до индианския вожд:

– Нека моят брат повика своите воини. Ще тръгваме на път.

– А пленниците? – запита вождът, отправяйки мрачен поглед към двете дами, които потрепераха и неволно се притиснаха една към друга, играйки на мъже.

– Те са свободни – отвърна графът. – Воините на моята родина не отмъщават на враговете си, след като ги пленят.

Тънкия слух се поклонил и без да възрази нито дума, даде заповед да се готвят за заминаване.

– Графе, в името на самото небе! – извика графиня Дьо Малевал със скръстени ръце като за молитва. – Още една дума!

– Не ви познавам, господине!

– О, Арман, нима сте толкова безмилостен? – скръбно прошепна маркизата. – Нима сте толкова немилостив, както и вашият приятел?

Баронът я изгледа изпитателно и след като се поколеба, възрази:

– Не! Решил съм да забравя всичко минало веднъж завинаги!

– А всъщност, ако само знаете защо съм попаднала тук!... Баронът последва приятеля си, който вече се отдалечаваше от поляната с едри крачки.

Двете изоставени жени паднаха на земята, уловиха главите си с ръце и избухнаха в ридания.

Разкаяннието изтръгваше сълзи от очите на графиня Дьо Малевал.

Скръб, тежка скръб, караше маркиза Дьо Боа-Траси да пролива сълзи. Поляната бе вече опустяла. Индианците, канадците и французите бяха заминали.

Берже крачеше мълчаливо до графа.

Графът го попита:

– Какво става с теб, стари приятелю? Какво предизвика тва упорито мълчание?

– Това, че съм недоволен от вас, господин Луи.

– Недоволен? Значи не одобряваш постъпката ми?

– Извинете ме, господин Луи, не само не я одобрявам, но дори твърде силно я осъждам. И все още се питам как можахте да постъпите до такава степен непредпазливо, че...

– Ех, ти си просто стар безумец! – прекъсна го младият човек.

– Но съвсем не такъв, какъвто вие мислите... Милосърдието е добро в Европа, а тук то е не само ненужно, но и твърде опасно. Тези жени, които вие така непредпазливо пощадихте, никога няма да ви простят това презрение, с което се отнесохте към тях...

– А как трябваше да постъпя според теб?

– У нас има поговорка: убито ли е животното, убита е и отровата.

– Нещастнико! Да се убиват жени!

– Когато се убиват врагове, не се съобразява жени ли са или мъже, господин Луи... Молете се на Бога да не ви се случи да се убедите в това скоро.

– Воля Божия! – проговори графът.

Канадецът няколко пъти мълчаливо поклати глава, но не счете за нужно да продължи разговора.

След десет минути целият отред вече бе напуснал острова.

Глава X ПИЛМА

Завръщането пе бе весело. Двамата благородници чувстваха как сърцата им се свиваха при мисълта за тази непримирима ненавист, която тежеше върху тях. Те не разполагаха с друго оръжие, което би могло да им помогне да се отърсят от нея, освен равнодушието.

Нима тези жени не бяха защитени чрез своята слабост от възмездието от тяхна страна.

Всеки порядъчен човек пе би им причинил зло. Най-многого, което той би могъл да си позволи, е да се защитава.

Но нещата се усложняват още повече, когато жените, с които имаш работа, са били любими преди и са ви любили.

Увлеченията на страстта впрочем оправдават до известна степен жената, която сте пренебрегнали, и особено онази, която сте напуснали. Граф дьо Вилие и неговият приятел се срамуваха от своята победа. Те бяха решили да противопоставят срещу ударите, които техните врагове без съмнение щяха да се опитат да им нанесат, само презрение, съжаление и подигравки. Това ужасно оръжие беше единственото, способно да поразии ония, които в дълбочината на сърцето си те извиняваха, тъй като при това неволно си спомняха миналото щастие и сладките часове, прекарани в тяхното общество.

Освен това благодарение на вроденото у всички мъже тщеславие виждаха в тази ненавист неоспоримо доказателство за любовта, внушена от тях на онези, които сега ги преследваха с такова упорито ожесточение.

Като стигнаха до атепетла, офицерите сърдечно Поблагодариха на началника и на канадците за бързата помощ, оказана им тъкмо в минутата, когато бяха изгубили вече всяка надежда за спасение. След това се отправиха към своите колиби, за да се предадат на отдиha и на свободата на своите мисли. Минавайки през площада, графът се обърна към Берже, за да се сбoguва с него, но канадецът, сякаш отгатнал неговото намерение, му каза, че иска да поговори с него, и без да дочака отговора на капитана, го последва в колибата.

– Извинете ме, господин Луи – каза той, – че се осмелих да ви безпокоя в такова време, когато желаете да останете сам със своя приятел, но е необходимо да ви съобщя нещо много важно.

– Слушам те, приятелю мой. Говори, но само колкото може по-кратко. Няма защо да крия от теб, че след всичко, случило се днес, ми е нужно да приведа малко в ред мислите си.

– Ще ви кажа само две думи: бъдете готов да се качите на коня утре при изгрев слънце.

– Но нали тук у нас няма коне?

– Утре ще имам два коня: един за вас, другият за барон Дьо Грини, ако вие не пожелаете да вървите с нас пеша.

– С вас? Какво значи това, приятелю мой?

– С всички жители на селото.

– О, значи това ще бъде цяло преселение?

– Не, утре ще ви съобща всички подробности; тази вечер това би ми отнело твърде много време, а вие се нуждаете от почивка.

– Добре, но ти нищо не ми отговори на въпроса за конете.

– Наистина. Вие двамата ще бъдете на коне.

– В такъв случай ние с барона също ще тръгнем пеша.

– Толкова по-добре! Това ще произведе голямо впечатление.

– Но къде ще отидем?

– Утре ще узнаете това, а сега ще прибавя само: настъпила е минутата да се действа...

– Наистина ли?

– Кълна ви се, господин Луи.

– Слава Богу! Благодаря ти, приятелю мой, за това добро известие. Не се безпокой – ще бъдем готови в означеното време.

– Отлично! И тъй – до утре... Впрочем аз ще дойда при вас.

– Добре. Ще ни намериш съвсем готови.

– Постарайте се да си отпочинете по-добре тази нощ – каза канадецът с добродушна усмивка на тръгване, – кой знае колко време ще прекратите, без да мигнете.

След това той излезе и остави младите хора сами.

Войниците още не се завръщаха. Без съмнение, те гуляеха някъде с онези от ловците, с които се бяха опознали по-отблизо. Но офицерите не се безпокояха за тяхното отсъствие. Те свободно си разговаряха и споделяха свои тайни.

Червеникавото отражение – предвестник на слънчевия изгрев – едва започваше да обагрят хоризонта, когато Берже неочаквано влезе в колибата при офицерите, които той може би скрито разчиташе да завари още спящи. Но и да беше такова неговото намерение, жестоко се бе излъгал: младите хора бяха вече на крака и с помощта на своите войници,

завършваха последните приготовления.

– Великолепно! – извика канадецът. – На добър час! Вие, господа, можете да бъдете ловци!

– Мислеше да ни изненадаш? – отговори графът подигравателно. – Бедни Берже, нали ние сме войници, а ти това забравяш и за съжаление, твърде често.

– Може би. Но във всеки случай, предпочитам да ви виждам така весел и деен. Не забравяйте, господа, да си вземете за път провизии и оръжие. Вземете всичко, каквото можете.

– Дявол да го вземе! Какво значи този съвет?

– Това, което казвам и нищо повече. В пустинята това е първият закон: без оръжие все едно че сте мъртви.

– Е, къде ще ни водиш? – запита графът с любопитство.

– На три мили оттук, не по-далеч.

– Но това е разходка! – извика баронът. – Защо тогава ще се това-рим така? Защо са тези фокуси?

– Никой не знае какво може да се случи – отвърна канадецът тайнствено. – Повярвайте ми и се пригответе за тази разходка така, като че ли е експедиция за шест месеца. Човек знае кога тръгва, но не знае кога ще се върне.

– Хм! – прошепна графът. – Всичко това започва страшно да ме интригува. Обяснете, моля ви, Берже!

– С удоволствие, господин Луи, колкото това е във възможностите ми обаче.

– Не обичам загадките... Казвай откровено къде отиваме? – Казах ви вече – на три мили оттук.

– Жителите на атепетла ще дойдат ли с нас?

– Всички, или почти всички, които могат да ходят.

– Значи ще се бием?

– Напротив.

– Как напредоване! Надявам се, че няма да танцуваме.

– Хм! Може би... – отвърна Берже със смях.

– Остави тези шегии! Ти, стари Берже, не си такъв човек да ни безпокоиш за глупости.

– Разбира се, че не.

– Тогава говори!

– Племето вълци гурони е призовало на състезание в играта пилма (игра с топка) друго племе. И днес, след няколко часа ще започне състезанието. Няколко друга племена, в дружба с двете състезаващи се

страни, ще присъстват на това състезание в качеството на съдии, които после ще обявят победителя.

– Дявол да го вземе! И само за да присъстваме на това състезание ти ни караш да тръгнем! Не се церемониш твърде много с нас, приятелю мой, и аз признавам ти, бих желал да си остана тук.

– И бихте сгрешили! – постави ударението ловецът. – Доверете се на мен, господин Луи, не съм такъв човек да ки лъжа. Ако така настоятелно ви моля да отидете, означава, че имам доста сериозни причини да постъпя така. Вие ще узнаете тези причини, когато му дойде времето. Сега мога да ви кажа само това, че трябва да присъствате на игра на пилма. И твърде е възможно по-нататък да присъствате на друга, по-сериозна игра.

– Добре, добре! – със смях каза баронът. – Вие, приятелю Берже, сте една подвижна загадка, с разгадаването на която не мога да се справя, и затова се отдавам на вашето пълно разпореждане и тръгвам след вас.

– А вие, господин Луи?

– По неволя ще трябва да направя това, което прави и моят приятел. Но внимавай, Берже, ако ти правиш всичко това само за да се посмееш над нас, никога в живота си няма да ти го простя. Помни, че сега не е време да се развличаме.

– От нищо не се страхувам и скоро ще се убедите в това. А сега готови ли сте?

– Дявол да го вземе, отдавна вече!

– Е, тогава, с Бога напред! Излязоха.

Площадчето бе задръстено от индиански и канадски ловци. Появяването на французите тълпата приветства с гръмки викове, тъй като само тях чакаше, за да тръгне на път. Като видя офицерите, Тънкия слух сърдечно ги поздрави. След това направи повелителен жест и воините, наредени във върволица, по индиански, се отправиха в строен ред към изхода на селището. Те вървяха с онези бързи гимнастически крачки, които им даваха възможност за кратко време да изминават, почти без да се уморяват, грамадни пространства, и то по такива пътища, където твърде често кон не може да направи крачка.

Тънкия слух и няколко други важни вождове на племето съставляваха ариергарда заедно с френските офицери и десетина канадци, в числото на които, естествено, се намираше и Берже.

Макар воините, като напуснаха селището, да се придържаха в индиански строй, не бяха взели нито една от онези предпазителни мерки,

които винаги взимат, когато се намират на военен поход или дори когато отиват на лов, за да скрият следите си. Те се смееха, бърбеха помежду си, скачаха и видимо пе обръщаха внимание на шума, който създаваха в гората.

Няколко пъти граф Кулон дьо Вилие, учуден повече от всичко от странното поведение на индианците, обикновено така предпазливи и мълчаливи, запитваше Берже какво може да означава това, но ловецът с усмивка му обясняваше учудва на нищо и че скоро сам ще разбере тайната па загадката.

Като видя, че разпитванията не довеждат до нищо, граф Дьо Вилие повече не се занимаваше с това, което ставаше наоколо му, и като надви любопитството си, реши, без да разпитва повече, да чака обещаното от ловеца обяснение.

Около осем сутринта индианците най-накрая излязоха от гората и се озоваха в огромна прерия, простираща се до самия хоризонт. Широк воден проток делеше степта на две почти равни части.

Сред доста голяма площадка, грижливо почистена от тревата, се издигаше обширен кръг, или, по-добре казано, трибуна, построена от дебели греди.

Когато вълците гурони стъпиха в прерията, ги посрещнаха веселите викове на индианците от другите племена, пристигнали преди тях. По-важните вождове тръгнаха насреща им и ги приветстваха всеки от името на своето племе.

Докато вождовете си разменяха обичайните при такива срещи приветствия, Берже се приближи до офицерите и шепнешком им каза:

– Слушайте, всички тези индианци са се събрали тук, за да се състезават на пилма, тоест в игра на топка. Вълците гурони вече отдавна са получили поканата за участие в тази игра; днес трябва да се състои състезанието между тях и техните съперници. Забележете, че между всички тези индианци се намират повече от осемдесет канадци, дошли тук уж да приветстват церемонията, а всъщност заради вас. Когато дойде времето, ще тръгнат след вас. Обкръжават ни английски шпиони... Нито дума, нито движение, които могат да издадат намеренията ви. Индианците и ловците до безумие обичат играта пилма, затова тяхното присъствие не може да предизвика никакво подозрение. Оставете на мене: всичко ще доведе докрай. Повече няма какво да ви обяснявам.

– Стари приятелю – отвърна графът, като стискаше ръката му, – доверявам ти се във всичко. Прави както знаеш.

– Добре, повече нито дума! Церемонията започва. Ето какво ще ви

посъветвам: дръжте се през всичкото време зад тълпата и по възможност вървете след мене.

– Добре.

Берже се отдалечи с най-невъзмутим вид и скоро изчезна в тълпата индианци.

Церемонията, както каза Берже, започваше. След размяна та на приветствия на вождовете Тънкия слух повика старците и най-добрите воини в кръга. След това, когато цялото общество се събра и насяда, и музикантите заеха своите места, преди започването на танца, който трябваше да предшества борбата съгласно индианските обичаи. Тънкия слух се надигна от възвишението, на което седеше около другите сахеми, и направи жест, за да привлече вниманието.

Веднага се възцари дълбоко мълчание сред тълпата от няколко хиляди души.

Тогава вождът произнесе дълга реч, в която изсипа похвални слова за играта пилма. Той напомни за всички победи, удържани от вълците гурони над другите племена, без да забрави да спомене своите собствени подвизи и подвизите на останалите вождове, които сега присъстваха на празника, прославили се с ловкостта си в тези атлетически игри.

Тази реч бе произнесена с жар и вдъхновение. Тя имаше за цел да събуди страстта към играта и честолюбивата жажда за победа.

След това задължително встъпление за всяка индианска церемония, вождът зае мястото си отново. Тогава започна музиката. Цяла тълпа момичета, облечени в бяло и украсени с огърлици от стъклени мъниста, гривни и множество ленти, влезе в кръга.

Те се държаха за ръце и с тих глас пригласяха на иначе пронизителните звуци на музиката. След това образуваха полукръг в две редици, гръб с гръб. Едната редица се обърна към музикантите, а другата – към седящите в кръга и започнаха бавно да се движат около кръга.

Този танц продължи около четвърт час.

Изведнъж отвън се разнесе пронизителен вик.

Този вик бе дошъл от отред млади мъже, които влизаха в кръга с тояги в ръце.

Новите актьори и танцьори бяха също така нагиздени, боядисани в различни цветове, със сребърни гривни и огърлици от червени зърна. В косите им изкусно бяха забодени цели снопове големи, развяващи се пера.

Те също образуваха полукръг, обърнати с лице към момичетата, които веднага се наредиха в една редица, паралелно с мъжете.

Сега вече пееха два хора – мъжки и женски, – а двете редици продължаваха да се движат в полукръга.

Какво представляваше този танц: първият играч от края на редицата тихо се повдигаше на пръсти, веднага бързо се отпускаше на пети. Всички останали вършеха същото, но по такъв начин, че когато първият стоеше на пети, вторият се повдигаше на пръсти и така – до края на редицата.

Освен този танц пилма, или игра на топка, у индианците съществаха още много други танци, интересни и своеобразни с жестовете и мимиките, стъпките и багрите, разнообразни в същността си. В тях се отличаваха главно мъжете с живи, на вид отчаяни жестикулации и скокове. Трябваше да си изкусен играч, за да станеш велик храбрец – титла, която индианците се бореа да заслужат.

При червенокожите имаше дори ловджийски танци. Те носеха трагичен характер. Разиграваха се сцени на подвизи със сила, ловкост и храброст. Съпровождаха се от музика и хорово пееие.

След свършване на танците борците, въоръжени с тояги, се разделиха на две групи и по даден знак от вожда започна състезанието пилма с такова увлечение, че погълна цялото внимание на зрителите.

Французите, заинтересувани от странното зрелище, което виждаха за пръв път от пристигането си в Америка, като че ли бяха забравили причините, поради които бяха в индианското селище, когато изведнъж край тях мина Берже и леко се докосна до ръката на граф Дьо Вилие.

Графът се обърна.

– Никой не ви следи сега – каза ловецът, – промъкнете се през тълпата един след друг и ме последвайте така, че никому да не направите впечатление.

След това, като постави показалеца си на устните, спокойно продължи, но вече не така бързо, за да не би графът да го изпусне от очи.

Младите мъже го последваха, като си проправяха път през тълпата, постепенно, докато напуснаха кръга и навлязоха в гората почти веднага след Берже.

– Вървете след мен! – каза ловецът, щом се приближиха до него.

– А нашите войници? – запита графът.

– Вървете, те ви чакат.

Граф Дьо Вилие и неговият приятел без повече обяснения се подчиниха на ловеца, който с бързи крачки тръгна пред тях.

Почти след час и тримата излязоха на неголяма поляна, сред която се бяха събрали около сто души.

Това бяха ловци – канадци. Златния клон и Смелия бяха също тук.

Берже поздрави ловците с приятелски жест и като обгърна с поглед канадците, попита:

– Къде е Жан-Пол?

– Тук съм! – отговори груб и отсечен глас.

От групата се отдели Изгнаника и направи няколко крачки напред.

– Този човек е тук? – с учудване извика графът.

– Мълчете! – прошепна Берже, като му стисна ръката.

– Няма ли да ми обясните? – продължи графът.

– Мълчете! Отговарям пред вас за него. Не съдете, без да го познавате.

Графът замълча и със загрижен вид наведе глава.

Берже и Изгнаника започнаха тих разговор, който продължи няколко минути. След това Изгнаника, като размени ръкостискания с ловеца, се отдалечи, без да погледне офицерите.

– Дявол да го вземе! Но какво значи всичко това? – с нетърпение запита графът. – Ходя като спял... Осветлете ме!

– Това значи, господин Луи – сериозно отговори ловецът, – че ако вие желаете, след не повече от два дена ще имате възможност да заловите английския транспорт.

Глава XI БЪРЛОГАТА НА СИВАТА МЕЧКА

Отговорът на Берже не можеше да не учуди, разбира се, граф Дьо Вилие. Той най-малко очакваше да чуе нещо подобно, но съумя да запази външно хладнокръвие то си и дори доста спокойно каза на канадеца:

– Говори, слушам те.

– Не тук, господин Луи. Доста близо сме до нашите приятели, индианците.

– Чудесни приятели, няма що. Човек не може пред тях да си отвори устата.

– Именно. Напред!... След час там вече ще забележат, че сме изчезнали. Трябва да се оползотвори това време и да се поработи с краката...

– Обаче, ако ние...

– Ако не искаме по следите ни да попаднат онези, в чиито интереси е да ни следят и унищожат всичките планове на нашата експедиция.

– Това е вярно. Но този шпионин Жан-Пол...

– Е, какво?

– Не се ли страхуваш, че ще ни предаде?

– Той? – отговори Берже с жест на негодувание. – Не, успокойте се, господин Луи – той няма да ни предаде.

Младият човек поклати глава с вид на усъмнил се.

– Повявайте ми, господин Луи – с тъга продължи ловецът, – много се лъжете по отношение на този човек. По-късно ще разберете и тогава...

– Тогава? – с любопитство запита графът.

– Знам какво говоря. Но стига сме се занимавали с този нещастник – да помислим по-добре за нашите собствени работи.

След това, като се обърна към наобиколилите го канадци, Берже каза:

– Приятели, ето тези двама френски офицери, за които ви говорих. Обещахте ми във всичко да им се подчинявате. Могат ли те да разчитат на вашата дума?

– Да – отговориха ловците в един глас.

– Знаете ли в какво се състои работата?

– Ти вече ни говори за това – каза един от канадците.

– И обещавате да изпълните дълга си на драго сърце?

– Заклели сме се и ще удържим клетвата си.

– Добре, сега всичко е ясно, приятели. Берже се обърна към офицерите.

– Удържах обещанието си, господа. Тези храбри ловци ще влязат за вас и в огъня. Разчитайте на тях, както на мен.

– Разчитаме на тях – отговори граф Дьо Вилие – и им благодаря от името на краля за изразените от тях чувства на патриотизъм.

Ловците отговориха на офицерите с мълчалив поклон.

Договорът бе сключен по-здраво, отколкото при всички кралски нотариуси.

Двамата офицери бяха във възторг от обрата на техните работи. Те можеха да бъдат уверени, че с помощта на заобикалящите ги ловци щастливо ще изпълнят възложената им поръчка; никога досега те не бяха виждали такова единодушно решение присърце, както в лицето на канадските си приятели.

– Благодаря, Берже – каза графът на ловеца, – доволен съм от теб.

– Тогава значи всичко е наред – отговори канадецът с усмивка. – Но стига сме разговаряли, време е да се тръгва на път. Ще можем да поговорим довечера в бивака – какво ще трябва да правим по-нататък, а дотогава – нито дума. Засега сбогом, приятели, а към залез-слънце се постарайте да бъдете там, където се уговорихме. Съгласни, нали?

– Да.

Почти в същата минута, сякаш земята ги бе погълнала, всички ловци изчезнаха изведнъж. Офицерите, техните войници и Берже бяха останали сами на поляната.

Младите хора учудено се спогледаха.

Берже не им бе дал възможност да пристъпят към него с въпроси и като изпревари всякакви разпитвания от тяхна страна, заговори пръв:

– Сто души, каквито и мерки да вземат, не могат да пътуват по пустинята, без да оставят следи. Обкръжени сме с шпиони, които ще трябва да заблудим. Вървейки по единично, ще увеличим шанса си за успех и ще поставим враговете си в невъзможност да ни преследват. Впрочем довечера ще бъдем достатъчно далеч, за да не се страхуваме вече от нищо. Нашите хора заминаха. А сега – време е и ние да тръгваме!

– Къде ще отидем?

– Няколко минути ще вървим по пътя към селището, а след това ще седнем в лодката. Ще ни е нужно да пътуваме по вода, защото тя не оставя следи.

След тези думи те напуснаха поляната и както бе казал и Берже,

отново тръгнаха по същия път, по който бяха дошли, но след пет-шест минути леко се отклониха наляво и се озоваха сред хаос от скали, по които започнаха храбро да се изкачват по следите на своя водач. Тези скали заемаха значително пространство и се простираха на всички страни.

Като се изкачиха твърде високо, канадецът най-сетне спря, което достави голямо удоволствие на французите, малко привикнали на подобен род пътувания. Те се чувстваха силно уморени.

– Тук – каза ловецът, като се облегна на огромен къс гранит – ще седнем и ще отпочинем.

– Честна дума, нищо по-добро и не желая – каза задъхан баронът, като лягаше на земята.

Другарите му веднага последваха примера му.

– Дявол да го вземе – каза графът, – по какъв път ни водиш, Берже?

– Пътят е чудесен, господин графе, макар и малко труден. По обикновените пътеки всеки би открил следите ни.

– Това е така, но нали ще трябва да се спускаме надолу – не може да се върви все по този път, където единствено козите се чувстват добре – каза баронът, като се протегна.

Канадецът само се усмихна.

– Не се плашете от спускането, господине – възрази той, – няма да бъде трудно. Най-тежкото е вече назад.

– Толкова по-добре! – каза баронът с въздишка на облекчение.

– Надявам се, че сте си отпочинали, господа?

– Почти.

– Тогава да вървим! Но по-напред ми помогнете, моля ви. Те станаха и по указанието на водача, който сам даваше пример, с всички сили натиснаха блока, около който си почиваха.

За голямо тяхно учудване тази скала, с доста големи размери тихо се заклати и отвори входа на подземие, което бе дълбоко в земята.

– Ето нашия път – каза ловецът, – да вървим!

– Но там е тъмно като в рог – възрази барон Дьо Грини.

– Нищо, вървете. Аз ще ви водя.

– Да вървим, щом вие искате.

Влязоха. По заповед на ловеца бутнаха леко скалата, която зае предишното си място и херметически затвори входа на подземие.

Намериха се в пълен мрак. Берже запали факли от свещено дърво. Силна светлина озари сводовете на подземие.

– Тук сме в безопасност – каза ловецът. – Дори и цялата армия на негово британско величество да ни подгони, никога не би могла да ни

открие. Дори индианците, тези опитни търсачи, не биха намерили нашите следи. Единствен аз знаех за това подземие, а сега го знаем петима с вас и войниците.

– То, изглежда, се простира доста надалеч – каза графът.

– Скоро сам ще можете да съдите за това, господин Луи, защото ще трябва да минем по цялата главна галерия.

– Къде води тази галерия и къде ще излезем от това подземие?

– На самия бряг на реката. Но сега поне няма защо да бързаме и тъй като приближава полунощ, не би било лошо да похапнем нещо, а след това да продължим пътуването.

Като разговаряха, те продължиха да се движат напред. С всяка крачка подземие то постепенно се разширяваше и сводът ставаше по-висок; най-после влязоха в доста обширна зала с кръгла форма, от която излизаха няколко галерии.

Изглежда, тази зала бе обитавана не много отдавна. В единия ъгъл се търкаляха кожи от зверове; голям къс от сърна и мечи бут висяха на стената; тук-там се търкаляха разни дребни неща и се намери дори запас от гориво.

Като хвърли дърва на огнището, изкопано в средата на залата, ловецът ги запали и угаси факлите, чиято светлина вече не бе нужна; светлина проникваше през невидими пукнатини, през които се прочистваше въздухът.

– Но – каза графът с безпокойство – уверен ли си, стари Берже, че никой друг освен теб не знае това подземие?

– Дявол да го вземе! – отвърна канадецът, като спокойно се занимаваше с кулинарните си приготовления, – разбира се, че съм уверен в това.

– Но тези запаси, тези кожи, това гориво?

– Всичко това, господин Луи, домъкнах аз самият, защото знаех, че ще трябва да престоите в тази пещера.

– Това донякъде ме успокоява, но все пак...

– Все пак вие се безпокоите?

– Признавам... Въпреки всичкото ми уважение към твоите блестящи способности, аз...

– Господа, индианците се страхуват да пристъпят тук, защото считат, че тези скали се обитават от зли духове.

– Нима индианците вярват в привидения?

– В привидения, в призраци, във всичко... Те са най-суеверните хора.

- Ами изходът? Реката?
- Изобщо не се вижда отвън.
- Така да бъде! Ти за всичко имаш отговор. Хайде да закусим!
- Ето, всичко е готово. Това е най-доброто, което можем да направим.

Петимата мъже седнаха в кръг и с апетит се заловиха за закуската, която им бе предоставена.

– Сега ми събщи всичко, каквото знаеш за хората, които искаме да нападнем – каза след малко графът.

– Те са здрави мъже – това съм длъжен преди всичко да ви предупредя. Английски ловци, привикнали към живота на пустинята, доказали на дело храбростта си. Те знаят прекрасно всички индиански хитрости и за тях думата „невъзможно“ не съществува.

– Хм! Знаеш ли, рисува великолепни портрети на тези хора. Да ги имаш като врагове – това е просто удоволствие!

– Говоря самата истина. Ненавистта не трябва да ни прави несправедливи към нашите врагове; те ще ни отворят немалко работа, в това съм уверен. Реших да ви ги представя такива, каквито са, защото само когато знаеш истината за врага си, можеш да го победиш. Ако пък покажеш, че ги пренебрегваш, тогава всичко е загубено.

– Да, това е истина. Сега бих искал да зная колко е голям техният отред. Имаш ли сведения по този въпрос?

– Разбира се, господин Луи: те са всичко осемстотин човека.

– Добре, ние сме много повече.

– Всъщност това не е от толкова голямо значение: да се отбраняваш е много по-леко, отколкото да настъпваш.

– Ще се постараем да ги лишим от това преимущество.

– Това ще бъде твърде трудно. Английският отред се командва от метис с прозвището Летящия орел, изцяло израсъл в пустинята. Създал си е име на голям хитрец, с когото могат да се сравняват малцина от нас.

– Ти си прекалено скромнен, приятелю мой. Убеден съм в противоположното и смело мога да кажа, че ако ти би се постарал, без особен труд би могъл да надхитриш този страшен Летящ орел.

– Трудно ще бъде. Мога да гарантирам, че каквото зависи от мен...

– Повече и не искам от теб – прекъсна го графът. – Зная, че винаги правиш повече, отколкото обещаващ. Много ли неща пренасят със себе си?

– Да, тъкмо това при сегашните обстоятелства представлява

тяхната слаба страна: те ще трябва не само да се защитават, но и да пазят своя обоз.

– Толкова по-добре. Кога ще бъдат близо до нас?

– След два дена, не по-късно.

– Това е повече, отколкото ни е нужно, за да се подготвим за срещата. Ти познаваш страната и затова трябва да намериш подходящо място за устройване на засадата. Да потърсим заедно, ако искаш.

– Заповядайте.

– Може би най-добре би било да ги изненадаме през нощта в бивака?

– Ето мисъл, която не ми бе дошла в главата. Върху това, което казахте, би могло да се помисли, господин Луи. Ще успеем както трябва да обсъдим този проект – имаме достатъчно време.

– Е, щом веднъж се разбрахме, по-добре е да потеглим отново на път!

– Когато пожелаете, господин Луи – отвърна канадецът, като ставаше. – Колкото по-скоро пристигнем, толкова повече време ще имаме да разгледаме местността, където може би ще бъде нашето поле на действие.

– Ти говориш като стар войник! Е, напред марш! – със смях каза капитанът. – Поеми службата си, обещавам ти бързо повишение.

Берже отново тръгна като авангард на малкия отред, който се отпрати след него по странична галерия.

Тази галерия, достатъчно светла, за да се вижда и без факли, имаше много извивки, понякога дори им се струваше, че се връщат назад. От време на време излизаха на кръстопътища с други галерии, където, ако нямаха такъв верен водач като канадеца, биха се заблудили.

С бързи крачки, след около час французите видяха пред себе си светлина.

– Стигнахме! – каза канадецът, като спря.

Влезе в съседната пещера, от която наскоро излезе, като държеше в ръцете си весла, които предаде на войниците. След това се върна с лодка на раменете си, една от онези леки лодки, които бяха единствените плувни съдове, употребявани от индианците.

– Ето ви всичко! – каза той. – Движете се колкото се може по-предпазливо и се дръжете на десет крачки от мен.

Французите и войниците го оставиха да мине напред, а самите те го последваха. Склонът ставаше все по-стръмен. Почвата беше мокра и хлъзгава. Трябваше да се движат крайно предпазливо, за да не паднат.

Най-после канадецът спря. Всички забързаха към него и видяха, че лодката беше спусната във водата.

– Сядайте! – каза канадецът.

– Не виждам изхода! – леко извика графът.

– Оставете на мен да действам. Ще намеря проход и ще излезем.

Четиримата мъже влязоха в лодката.

– Така, добре – продължи ловецът. – Легнете на дъното и се старайте да лежите така, че да не превишавате равнището на ръбовете. Е, легнахте ли?

– Да – каза баронът, – но положението не е твърде удобно.

– Това е за някакви десет минути... Най-важното: отпускате пониско главите си.

– Какво мислиш да правиш? – запита графът, като видя, че канадецът се съблича.

– Събличам се, господин Луи.

– Как? Защо?

– Да, да, бъдете спокойни: всичко върви на добре... Господ да помогне! Сега се дръжте здраво!

Чу се шум от тяло, паднало във водата.

В същата минута французите почувстваха, че лодката се движи, като управлявана от невидима ръка. Бързината ѝ постепенно се увеличаваше и скоро стана голяма.

Тогаво младите хора, легнали по гръб, видяха с ужас как сводът на подземието постепенно се спусна над тях. Наскоро неговата височина бе само на метър над лодката, после на половин метър, после на няколко сантиметра. Трябваше да преживеят няколко твърде тревожни минути. Инстинктивно затвориха очите си от страх.

– Е, какво? Как ви харесва тази картинка? Да не сте заспали по време на преминаването!

При радостния звук на този приятелски глас младите хора затрепериха от удоволствие. Отвориха очите си и извикаха от щастие, като видяха синьото небе над главите си.

Намериха се в реката. Берже, седнал на островче, червен като рак, обличаше своя ловджийски костюм.

– Моля ви, вземете ме в лодката – каза той, като се смееше.

Войниците уловиха веслата и спряха до островчето. Берже седна в лодката.

– Смятах се за съвсем загубен – каза графът, като се усмихваше.

– Честна дума, признавам, че и аз много се уплаших – проговори

баронът.

– Когато минавах тук за пръв път, подземието и на мене подейства така, но сега вече не си спомням за това. Сега си взех само една студена вана – това е всичко.

Двамата войници нищо не говореха, но бяха бледи като мъртъвци.

Берже се намести на кърмата, за да управлява, и лодката бързо полетя по реката.

Глава XII

БИВАКЪТ НА АНГЛИЧАНИТЕ

Нощта беше безлунна и тъмна. Силният вятър виеше страховито из планинските усои и сякаш се опитваше да изтръгне с корените прегъващите се под напора му дървета. С една дума, беше една от онези нощи, пълни с тайнствен ужас, за които дори и представа нямат в старата Европа.

От време на време настъпваха минути на затишие и тогава, като че ли за да уплаши още повече човека със страховито сърне, нощта го дразнеше ту с насмешлив кикот на хиена, ту с вой на вълчица, скитаща се в тъмата. После всичко притихваше отново...

В подножието на един висок съвършено гол хълм бе спрял на лагер многоброен отред. Събрани накуп около буен огън, чиито червеникави пламъци хвърляха наоколо фантастични сенки, хората приготвяха вечерята си и се опитваха, колкото бе възможно, да се защитят от леденото дихание на нощния вятър. Пътниците, около осемдесет на брой, бяха издигнали барикада от денкове един върху друг, зад която можеха да се приютят и конете. Двама часовои, опрени на дългите си пушки, бдяха за безопасността на всички. В това време другарите им почистваха конете, сечаха сухи клони, носеха вода – накратко казано, бяха се отдали на всички ония обичайни занимания, които неизменно изискваше построяването на бивак в пустинна равнина или девствена гора.

Малко встрани, приклекли до огъня, трима-четирима души разговаряха тихо, като нито за миг не изпусаха от уста димящите си лули. Облеклото им беше живописно: платнени ризи, дълги почти до прасците меки кожени връхни дрехи, на главите – кожени шапки. Тези хора приличаха на ловци или на търговци на роби. Чертите на лицата им бяха груби, погледът свиреп, гласът пресипнал, говорът – отсечен. Особено единият от тях, най-високият и най-старият, приличаше на онези изпечени горски скитници, съвсем забравили цивилизования живот, за които дивата природа бе станала второ отечество. Тъкмо той говореше, а останалите го слушаха с внимание и почит – доказателство, че играеше твърде важна роля в живота им.

– Ето на! – каза той, като изтръси пепелта от лулата върху нокътя на палеца на лявата си ръка. – Работата е наред. Наближаваме. Още девет дни и ще стигнем до мястото.

– Бог да ни е на помощ! – възкликна седящият до него. – Не може да се каже, че сме вървели много бързо. Проклето пътуване. Страшно ми дотегна.

– Ти винаги бързаш, Опусум – подигравателно възрази първият събеседник. – Като те слуша човек, ще помисли, че сме на път едва ли не цяла вечност, честна дума!

– А това според тебе нищо ли не значи? Седемдесет и седем дни да се промъкваш по пътеките на дивите зверове и по несъществуващи пътища, да бъдеш постоянно нащрек и да се страхуваш от засади. Според теб това е приятно пътуване, така ли? Наистина е добре!... Значи, ти не си придирчив, старейшино!

Последва презрителен отговор:

– Ах! Нима един храбър и честен ловец може така да говори? Смяташ ли, че си прав да се оплакваш? Значи въобще не приемаш, че е удоволствие да се преживяват опасности, при които животът ти виси на косъм? Не ти ли харесва тази постоянна борба с цялата природа: с хората, със зверовете, с ураганите и въобще с всичко, което срещаш по пътя си? После, когато препятствията са преодоляни, враговете сразени или убити, ти се връщаш като победител в колибата си!... Какво удоволствие доставя такава победа!

– А най-главното – възможност да си отдъхнеш – добави Опусум. – Да, ти си прав, Летящ орел, но за съжаление, не на всички е предопределено да се върнат в дома си. Спомняш ли си какви планини от кости видяхме ние с теб по пътя, белеещи се под слънцето! Не можахме да познаем на кого принадлежи поне един от скелетите, които газехме с нашите коне. А между другото те може би също са били храбри и честни ловци. Сега са мъртви. Кой ги познава? Никой! Изчезнали са, завинаги заличени в книгата на живота, и на никого в паметта не е останал дори и спомен за това, което са били и което са извършили.

– Всеки човек умира – философски възрази Летящия орел. – По-добре е да падне в бой, отколкото да угасне стар, недъгав и за нищо негоден в ъгъла зад печката, на постеля от листа или пера... Така че думите ти са празно бръщолевене.

– Е, защо да приказваме – продължи Опусум като човек, за когото спорът не е удоволствие, тъй като се чувства победен от красноречието на противника. – Дай Боже нашето пътуване да завърши благополучно!

– Нима се съмняваш в успеха на експедицията ни? – попита бързо Летящия орел.

– Пътуването още не е свършило – отвърна Опусум. – Остават ни

цели девет дни. Кой знае какво ни чака!

– Това е така, но най-големите препятствия вече преодоляхме. Ти като че ли нарочно предизвикваш съдбата.

– Твърде е възможно – каза Опусум, като клатеше глава. – Имам тъжни предчувствия, които не мога да преодоля. Нима съм виновен за това? Те идват сами – аз не ги викам.

– Никога не съм те виждал такъв!

– И аз също. Но какъв да бъда, братко? Има нещо по-силно от мене. Ние тръгнахме на път в петък и при това на тринайсети. На всичкото отгоре в минутата на тръгването три врани прелетяха над нас – все лоши предзнаменования. Пази се! Не трябваше да тръгваме!

Летящия орел неволно се замисли, отпусна глава.

– Не – продължи той след минута, като се съвзе, – глупости! По дяволите тия бабини деветини! Да не мислим повече за това! Дайте хубавичко да си похапнем, а след това да си легнем да спим и съберем сили за утре.

– Добре! Но все пак казах една чиста истина... Ще видиш!...

– Пак ли започваш? – свирепо извика Летящия орел. – Млъкни!

– Добре! Млъквам, щом не ти харесва да говоря с тебе, и дори ще се постарая да мисля за нещо друго.

– И добре ще сториш, за Бога! Човек просто побеснява, като слуша такива глупашки разсъждения. Смъртта може да убие и една патка. Нека се веселим – това все пак ще бъде победа над неприятностите и над... нещастieto.

И той подаде своята бутилка на Опусум, който я допря до устните си, но започна да пие бавно, като че ли неохотно, после я върна на приятеля си, клатейки глава. Другите двама ловци се бяха завили с одеялата си и спяха като убити с протегнати към огъня крака. Опусум ги погледна, сякаш да се убеди, че наистина спят, а след това продължи, като сниши глас и се наведе към Летящия орел:

– Слушай, старейшино, напразно си играеш, ти не можеш ме измами! Твоето веселие е само привидно. В дълбочината на душата си може би си още по-тъжен и по-обезпокоен от мен. Бъди откровен – така ли е?

С един удар на тока си Летящия орел отхвърли точно в средата на огъня търколилата се към него главня.

– Дявол да те вземе с твоите предположения! – недоволно промърмори той. – Откъде го измисли, че съм бил умислен или че се боя от нещо?

– Отгатвам! Знаеш ли, братко, че когато двама души са преживели

десет години рамо до рамо, ловували заедно и воювали с червенокожите, те дори и да поискат, нищо не могат да скрият един от друг – толкова добре се познават. Казвам ти, нещо ти тежи на сърцето. Или вече не ми се доверяваш? Кажи какво ти е?

Настъпи мълчание. Летящия орел сякаш се бореше с някакво дълбоко вълнение. Най-после успя да си възвърне опази повелителна невъзмутимост, която ловците и индианците си налагат при необичайни обстоятелства, и като подаде отривисто и сърдечно десницата си на Опусум, каза:

– Е, да! Истина е, и у мене има нещо. Сега какво?

– Какво?... Нищо – отвърна Опусум. – Аз съм прав, това е всичко, удовлетворен съм. Ти можеш да пазиш тайната си, ако това ти харесва, но и аз имам същото право да ти поверявам моите собствени тайни.

– Не, ти всичко ще узнаеш, защото против волята ми измъкваш истината от дълбочината на моята душа.

– За сам човек е много по-тежко да пази тайна – поучително проговори ловецът, – за двама този товар е по-лек.

– Ти знаеш тайната или по-точно – предчувстват я.

– Аз?

– Да, остави ме да се доизкажа.

– Да, слушам те.

– Както вече каза, ние излязохме от търговската кантора при лоши поличби. Предзнаменованията бяха против нас и за съжаление това се оправда. Знаеш какви нещастия ни се струпаха по пътя: десет души убити, пет коня потънаха, глад, жажда, ураган – с една дума, всичко, освен добро. Наистина би могло да се помисли, че цялата природа е в заговор против нас. Ти знаеш колко труд ни струва да се доберем дотук.

– Добрахме се благодарение на твоята енергичност и на твоето дълбоко познаване на планините и пустинните равнини.

– Добре, нека бъде, както казваш! Но всичко, което преживяхме, е дреболия в сравнение с онова, което ни очаква!

– Какво искаш да кажеш? Нима нещо подозираш? От кого очакваш неприятности?

– От най-страшния враг. Още не сме го видели.

– За кого намекваш?

– За Бога, ти го познаваш не по-зле от мене, тъй като неведнъж си се сблъсквал с него.

– Безследния!

– Нямахте защо да ти го казвам. Да, Безследния, този проклет

канадец! Още не се е показал, но съм уверен, разбираш ли, уверен съм, че е по следите ни!

– Нима мислиш, че ще се осмели да ни нападне близо до селища, и то в самия център на английската територия?

– Неуловимият не се спира пред нищо. Забрави ли кой е и каква ненавист питае към нашата нация и особено към мене, за което впрочем и аз му се отплащам със същото. Да, да!

– Нищо не съм забравил. Е, и в случай че ни нападне?...

– Загубени сме! – прекъсна го Летящия орел с глух глас. – Загубени, толкова загубени, че дори не може и да се мисли за съпротивление.

– Ти да не си полудял!

– Не, с всичкия си разум съм! Повтарям ти, ако ни нападне, сме загинали, и ето защо... На нас ни потъгнаха пет коня, нали?

– За нещастие да, но какво от това?

– Братко, тези коне носеха на гърбовете си всичките наши бойни муниции, барут и куршуми. Сега ни е останало само това, което се намира в биволските ни рогове, което ще рече не повече от десетина изстрела на човек. Освен това трябва да ходим на лов, за да се снабдим с храна по време на пътуването, за което също се харчи барут. Ето какво с много по-печално от всякакви предчувствия.

– Хм! Това е твърде сериозно, макар още по нищо да не личи, че този проклет канадец е попаднал на следите ни и замисля нападение – каза Опусум на свой ред, старайки се да се държи твърдо.

– Той дебне като вълк около кошара.

– Сигурен ли си в това?... Значи не оправдава славата си, че не оставя никакви следи след себе си?

– Сам видях следи малко преди залез-слънце, оставени от неговите спътници.

– Положението става критично. Какво мислиш да правиш?

– Още не знам. Не съм стигнал до никакво решение. А ти какво би направил на мое място?

– Бих се защищавал до последна капка кръв!

– Не за това питам... Нима ме смяташ за подъл страхопъзльо, готов да предаде целия този товар, който ни струва толкова труд да го докараме дотук? За хора с достойнство е безкрайно тежко да позволят да ги убиват като телета в скотобойна без надежда за отмъщение.

– Това наистина е тежко, но може би все още има начин да се измъкнем от това положение.

– Как? Говори!

– Опасно е, от сто шанса деветдесет и девет ще бъдат против нас, но нямаме избор.

– Достатъчно е, че остава поне един шанс!

– Прав си! На двайсет и пет мили западно оттук се намира първият английски пост на границата с индианските земи.

– Добре. А после?

– Двайсет и пет мили с добри коне – това е дребна работа, ако познаваш страната. Събуди твоите хора; с помощта на отсечени дървета и окопи подсили лагерните укрепления, които благодарение на добре избраното място са почти непристъпни, и ако те нападнат, се съпротивлявай докрай.

– На това разчитам!

– В това време един верен човек ще отиде във форта и ще доведе със себе си помощ. Работа за два дена, най-много за три. Мисля, че при евентуално нападение ще можеш да издържиш и повече.

– Сам да остана, пак ще издържа!

– Ето моя съвет. Как го намираш?

– Отличен! Но кой ще се съгласи да отиде за помощ?

– Боже мой! Та аз, ако нямаш нищо против.

– Ти? Нима би се съгласил да рискуваш по такъв начин живота си?

– За да спася другарите си, разбира се! Още повече че ми се удава случай да изиграя този дявол, който ни преследва като зъл гений.

– Е, е! – изведнъж се обади подигравателен глас и се разля като погребален звън над главите на ловците. – Тук се говори за мене, струва ми се, и то не особено ласкаво.

Двамата събеседници се обърнаха ужасени. Зад тях стоеше Берже, облакът се небрежно на дулото на пушката си. Канадецът гледеше своите врагове с насмешка и спокойствие, което ги доведе до отчаяние. Като се наслади достатъчно на ефекта от неочакваното си появяване, Берже каза:

– Добър вечер, приятели! Благополучно ли, мина вашето пътуване? Е, е! – добави той след минута. – Изглежда, не сте много радостни, че ме виждате!... Добре умеете да приемате гостите си, няма що.

Летящия орел и Опусум, макар и силно изненадани, бяха достатъчно калени, за да останат дълго под влиянието на изпитаното от тях външение. Летящия орел отговори на канадеца с най-спокоен глас:

– Идвате да търсите гостоприемство? Ако сте дошли като приятел, молим ви, седнете.

– Благодаря – отговори канадецът, но не седна. – Дойдох почти

като приятел... Да, кълна се в честта си!... Почти като приятел...

– Почти като приятел? – прекъсна го Опусум.

– Да, защото се явявам пред вас в качеството си на пратеник.

– Какво искате да кажете с това?

– Това, което казвам, и нищо друго... Съгласни ли сте да ме приемете като пратеник? Искате ли да изпушите с мене лулата на мира? – Изяснете се!

– Отговорете ми най-напред ясно и без уговорки. Нося със себе си и мир, и война. Кое избирате?

– Да изпушим лулата на мира! Животът ви е във от опасност! След това ще можете да си отидете свободно, няма да ви задържа.

– Що се отнася до последното, ще остана или ще си отида, когато поискам без ваше разрешение.

Берже приседна на камък с пушка между краката, извади лулата от пояса, напълни я и запусти с презрително хладнокръвие, което нито за Миг не го напускаше.

Английските ловци бяха доста добри познавачи на тези хитрости, които вървяха в употреба по границата. За тях беше ясно, че канадецът съвсем се случайно е попаднал при тях и щом действа така смело, значи има зад гърба си сила. Въпреки че още нищо не издаваше присъствието на неприятел, те за секунда взеха решение. С присторено равнодушие се съгласиха да преговарят със своя противник, когото не можаха да заловят и който ги хвана с изненада.

– Ние слушаме – каза Летящия орел, – но преди всичко, позволете ми да ви поздравя за ловкостта, с която се промъкнахте до нас. Не напразно са ви дали прякора Безследен. От сърце ви поздравявам, приятелю!

– Боже мой! – добродушно отговори канадецът. – Вие давате твърде висока цена на нещо, което само по себе си е толкова просто, особено като се има предвид, че не знаете как е станало!...

– Да, така е... Обаче...

– Считам за свой дълг да ви съобщя подробностите. Погледнете вашите часовои.

– Е?

– Те отдавна са сменени с двама френски войници, много мили момчета, с които, надявам се, скоро ще се запознаете.

– Как! – извика Летящия орел, готов да се хвърли към часовоя.

Берже сложи ръка на рамото му и без видимо усилие го принуди да остане неподвижно на мястото си.

– Не се безпокойте! Ние просто ловко отместихме часовете – това е всичко. Те не са ранени и се чувстват толкова здрави, колкото сме и ние с вас сега.

– О! – прошепна старият ловец с отчаяние. – Вие сте същински дявол!

– Е, е! Успокойте се... Та да продължа... Преди малко казахте на вашия уважаем приятел, че мястото на лагера е добре избрано, че е почти непристъпно. С това съм съгласен.

– Аха! – проговори ловецът. – Вие сте съгласен. Това все пак значи нещо!

– Защо не, щом повтарям мнението, изказано от вас? Но се лъжете...

– Моля?

– Дявол да го вземе! Погледнете: разположили сте се на бивак до един хълм, на който според вас не е възможно никой да се изкачи. Като сте постъпили така, сте направили груба грешка. Тук има пътека, наистина твърде тясна и стръмна, но поради липса на по-добра, все пак може да послужи. Обърнете главата си ето нататък... Какво виждате там?

– Огън! – извикаха поразени ловците.

– Да, и то доста силен. Вярвам, няма да ви е трудно да различите оттук хората край него, нали така?

– Наистина сте дявол, Безследни! – с ярост повтори ловецът.

– Не – отговори Берже, – аз съм горски скитник и познавам пустинните плата, това е всичко.

– Какво искате да кажете?

– Слушайте ме внимателно, наистина си струва! Зад всеки от часовете, които вече не са ваши, а мои, се намират по двацет добре въоръжени мъже, които само очакват моето извикване, за да се хвърлят към лагера. Ако искате, можете да се убедите в това. И още нещо. Отсреща на хълма стоят други шестдесет души, за които не е трудно да ви изпозастрелят като гълъби, без сами да се излагат на риск. Тези хора се командуват от двама френски офицери, дошли от форта Дюкен специално за тази експедиция.

– Френски офицери?

– Боже мой, да! Но вижте, някои от вашите ловци, събудени от шума на разговора ни, струва ми се, искат да се намесят. Помолете ги да се държат спокойно до нова заповед. Така ще е по-добре и за тях, и за вас.

Летящия орел даде знак на Опусум, който веднага се запъти към ловците. Те наистина, обезпокоени от произшествието в лагера, будеха

другарите си и грабваха оръжията.

– Но да свършваме! – каза Летящия орел, сдържайки гласа си.

– Не искам нищо повече! Вие знаете, както и аз, че всеки опит за съпротива от ваша страна би бил безумие. Може би бихте успели да убиете няколко души от нас, но тогава ще бъдете избити всички, до последния човек. И тъй, поръчано ми е да сложите оръжие и да ни предадете стоката.

– А след това? – с глух глас попита Летящия орел.

– Ще бъдете признати за военни пленници и с вас ще се отнасят като с такива.

– Това ли е всичко?

– Не! Ще дойдете с нас до Красивата река. Там ще ви бъде предоставена възможността да отидете където искате.

– Сега всичко ли е?

– Да, нямам какво друго да ви предложа.

– А ако откажем?

– Тогава нека пролятат кръв тежи на вашата съвест, приятелю.

– Твоята кръв, дяволе, ще бъде пролята преди всичко! – извика Летящия орел.

И като тигър се хвърли върху канадеца, размахвайки ножа си:

– На оръжие!

Нападението беше така внезапно, че ловецът сигурно щеше да загине, ако не се беше държал през всичкото време нащрек, без да изпуска от очи своя враг, ненавистта и свирепата храброст на когото му бяха отдавна известни. Берже внимателно го наблюдаваше, като се преструваше, че се отнася към него с пълно доверие. В същата минута той бързо отскочи назад и вдигна пушката си:

– А! Изменник!

Раздаде се изстрел. Летящия Орел се сгромоляса на земята с раздробен череп.

Лагерът бе ограден от всички страни едновременно. Ловците, стоящи в засада на хълма, връхлетяха като лавина върху англичаните, изплашени от тази тройна атака, която съвсем не очакваха. Метисите, победени почти без бой, захвърлиха оръжието си и се предадоха.

Само един човек се съпротивляваше – това бе Опусум. Като видя как падна неговият приятел, той не искаше да го надживее и храбро се остави да бъде убит до него.

На разсъмване, по заповед на граф Дьо Вилие, погребяха убитите, след това керванът, радвайки се на леката победа, се отправи в усилен

марш към форта Дюкен. Французите отвеждаха със себе си английските пленници и откарваха денковете със скъпи кожи, донесени толкова отдалече, с такива трудности и така бързо променили своите собственици.

След осемнайсет дни граф Дьо Вилие победоносно стъпи във форта Дюкен. Като награда за успеха на опасната експедиция той помоли господин Дьо Контъркьор да удържи даденото обещание да не остави без отмъщение смъртта на граф Дьо Жюмонвил, неговия брат.

Глава XIII

ПОХИЩЕНИЕТО НА ВЛЮБЕНИЯ

Една сутрин при първите звуци на сигнала на бойната тръба, притежаващи зората със своя весел ек, граф Дьо Вилие излезе от форта Дюкен, следван от Златния клон. И двамата бяха в костюми за лов. Графът носеше в ръка малка ловджийска пушка. Офицерът и войникът имаха такъв вид, сякаш нищо в този свят не тревожеше мисълта им. Тръгнаха по пътя за Красивата река.

Казахме вече, че графът бе излязъл с намерение за лов. Работата обаче се състоеше в това, че пушката, която Дьо Вилие държеше, му служеше само като предлог да отиде на разходка. Младият човек съвсем не мислеше да ловува. И най-хубавата сърна да се бе изпречила пред него, и тогава не би стрелял.

Бяха изминали четири дни от завръщането на експедицията във форта. Капитанът, задържан от изискванията на служба си, след толкова продължителното отсъствие през целите тези четири дни не можа да намери и минутка за своите лични работи.

Затова, щом се видя свободен, взе пушката и тръгна уж на лов, съпроводен от Златния клон. Войникът настояваше на всяка декада го придружава и капитанът в края на краищата се съгласи.

След като вървяха около половин час по брега на Охайо, графът рязко сви вдясно и потъна в гората. Отиваше към колибата на Изгнаника.

Желанието за тази разходка беше предизвикано от няколко причини. Първо, искаше да види Ахнела – прелестната дъщеря на Жан-Пол. Той изпитваше към нея силна и чиста любов. Отдавна. Раздялата по време на наскоро завършилата експедиция бе увенчала тази любов с особен ореол, който постоянно напомняше на младия човек за трогателната безкористност, граничеща с наивност, на това грациозно момиче. Освен това безпокоеше го участта му на самотно, захвърлено в прегръдките на дивата природа същество, почти без закрила. Баща ѝ, единственият ѝ близък човек, я оставяше сама по цели седмици. Колко сериозни неща можеха да се случат в такъв промеждутък от време! И не на последно място, капитанът искаше много да види и самия Изгнаник, Жан-Пол, за да получи от него обяснение за странното му поведение по време на срещата им на острова. Въпреки многократните уверения на Берже той

изобщо не приемаше поведението му за откровено и честно, каквото би трябвало да бъде, като се имат предвид добрите им взаимоотношения.

Всички тези причини караха младия човек да ускори крачките си. Така неусетно се озова пред входа на заградения двор на колибата, а му се струваше, че е изминал едва половината от разстоянието. Спря се, огледа околността – всичко беше спокойно и безмълвно.

– Като че ли стигнахме – каза Златния клон, дишайки учестено. – Чудесно! Само как бързахме! Това се казва, господин капитан, не ходене, а галоп!

– Почакай ме тук и си почини! – отвърна офицерът, без да е чул нищо една от думите на войника. – Няма да се бавя!

След секундно колебание капитанът се реши да отвори вратичката на оградата и се запъти към колибата. Разстоянието не бе голямо. Приближи се до вратата. Тя беше заключена. Това много го учуди, тъй като обикновено по цял ден стоеше отворена. Почука, но никой не се обади; никакво движение не се забелязваше вътре в колибата. Чак тогава внимателно се взря и установи, че прозорците не само са затворени, но и заковани с дебели капаци отвътре. Граф Дьо Вилие, сериозно разтревожен, влезе в конюшната – и тя беше празна. Яслите, покрити с паяжина, свидетелстваха, че отдавна в тях не бе поставяна храна за коня. На решетката не се виждаше сено, нямаше и слама за постилка. Даже кокошките, които преди свободно си ровеха наоколо, бяха изчезнали. Навсякъде мъртво мълчание.

Нямаше никакво съмнение, че колибата е напусната от своите обитатели, и то отдавна. Животните и хората се бяха изселили едновременно.

На брега на близката рекичка не се виждаше обикновено привързаната там лодка. И патици не се къпеха в зеленикавата вода на заливчето. Капитанът не намери нищо от онова, което бе свикнал да вижда. Обхва на го отчаяние. Отпусна се на скамейката до вратата. Смъртна тъга грабчи сърцето му като с клещи.

Какво бе станало с Анжела? Защо бе заминала? Може би баща ѝ я бе взел със себе си за някакво далечно пътуване? Или пък Изгнаникът, преследван като хищен звяр, е бил принуден да бяга и да остави всичко, каквото има? Такива въпроси си задаваше младият човек, без да намери отговори.

Смътно си припомни, че при последната среща с девойката, когато ѝ съобщи за предстоящото си пътуване, тя бе отговорила, че може би ще се срещнат по време на неговата експедиция... Но дори да се

предположеше, че Анжела е напуснала за една-две седмици жилището си, би означавало, че отдавна е трябвало да се е върнала. А защо изобщо е трябвало да заминава? Какви сериозни причини са принудили това бедно дете да напусне колибата? Очевидно внезапно събитие е смутило досегашния ѝ спокоен живот. Може би се бе случило някакво нещастие, но какво?

Мислейки за всичко, което би могло да се случи с неговата любима, капитанът изведнъж извика:

– Боже мой, ами ако е умряла!

Тази ужасна мисъл, зародила се веднъж в главата му, не го напускаше. В продължение на няколко минути остана неподвижен, безжизнен, без воля, убит от скръб.

За щастие, голямата скръб, ако не прекърши човека изведнъж, укрепва мъжеството и удесеторява енергията му. Графът стана, погледна небето с искрящ поглед и проговори с твърд глас:

– Това е невъзможно! Бог няма да допусне такова страшно нещастие! Творецът не би се решил да унищожи едно от най-прелестните си творения! Не! Не! Анжела е жива, сигурен съм в това...

Той стана и с бавни крачки обиколи градината, като се спираше ту тук, ту там – на онези места, където при предишните си идвания бе спирал по време на разходките с прекрасната госпожица. Паметта му, безпощадна като паметта на всички, преживели подобни мигове, бе съхранила и най-дребните подробности: там бе изпуснал цвете; тук бе отместил клонче, пречещо ѝ да мине по алеята; по-нататък Анжела бе хвърляла трохички на птиците, чието гнездо бе скрито в близкия гъсталак. Когато младият човек протегна ръка и докосна гнездото, празно от миналия сезон, усети, че всъщност не е празно!... Не, пръстите му уловиха букет, лежащ на дъното. Цветята наистина бяха изсъхнали, готови да се превърнат в прах, но капитанът ги позна с трепетна тъга, смесена с радост. Този букет те бяха набрали заедно в деня на заминаването му. Как е попаднал в гнездото? Графът отначало едва не го смачка в ръцете си, но после го целуна. Изведнъж от него падна листче, сгънато на четири. Младецът го улови, преди то да бе стигнало до земята. Разгъна го и с трескава бързина зачете. Неизказано щастие грейна на лицето му, което само допреди минута бе мъртвешки бледо.

Ето няколкото думи, написани с трепереща ръка върху този къс хартия, дошли до своя адресат по волята на провидението, които графът препрочете безброй пъти:

„Вие заминахте! Аз също заминавам, уви! Кога ще се върна, не зная. Но вие, вие ще дойдете! Зная, че ме обичате и вашето първо посещение ще бъде посещение на бедната затворница, която няма да е тук, за да ви посрещне и поздрави с благополучното завръщане. Тогава ще тръгнете по местата, където заедно скитахме и си говорехме за нашата любов. Ще намерите и това гнездо на малките птиченца, които заедно хранехме. Неговите обитатели вече са отлетели. На тяхно място оставям частица от моето сърце! Обичам ви и се надявам, каквото и да стане, да ви видя отново. Надявайте се и вие! Довиждане!

Анжела“

Графът целуна поне сто пъти тази хартийка, която върна щастието му. В тези минути той приличаше на голямо дете – състояние, характерно за всички, които наистина обичат и са обичани. След като се посъвзе малко, грижливо събра от земята разпилелите се останки от толкова скъпия букет, с обич ги уви в писъмцето и скри до сърцето си този свещен талисман. Каза „сбогом“ на колибата, която бе принуден с голямо съжаление да напусне, и се върна при Златния клон. Войникът спеше прозаично с лула между зъбите.

– Ей, ленивецо, ставай! Да не си забравил, че днес сме тръгнали на лов?

– А нима ловът още не е свършил? – запита Златния клон подигравателно и така се прозя, че едва не му се изкривиха челюстите. – На мене дори ми се стори, че чух няколко изстрела!

– Е, сега вече съм сигурен, че си отдъхнал, да вървим!

– Да вървим, господин капитан, щом искате, само че първо трябва да зная накъде.

– Тръгваме към форта и пътьом ще ловуваме.

– Добре! Дивеч, пази се, идем! Стой по-далече от нас! – пошегува се войникът. – Аз още нищо не съм убил, а вие, господин капитан?

Бяха наближили края на гората и се канеха да тръгнат по пясъчния бряг на Красивата река, когато изведнъж от високата трева и иззад дърветата излязоха около двама души и така плътно ги обкръжиха за миг, че нашите приятели се почувстваха като в капан. Тези хора бяха облечени като индианци и от пръв поглед можеха да минат за червенокожи.

– Казах ли ви? – проговори Златния клон. – Работата се изяснява. Ловът ще бъде богат!

И той вдигна ударника на пушката. Графът се прилепи до едно

дърво, готов да се защитава, но без да продума. Така измина безкрайна минута. След това един от варварите или, по-точно казано, човек, приличащ на дивак, пристъпи няколко крачки, поклони се почитателно на графа и каза на добър френски език:

– Предайте се, капитане! Няма да ви бъде сторено никакво зло! Вие, надявам се, и сам виждате, че всякаква съпротива е безполезна!

– Достойният човек винаги е господар на своя живот! Няма ца се предам на бандити – презрително отговори графът.

– На нас ни е заповядано да ви заловим жив и ние ще го сторим!

– Опитайте се! – и като се обърна към Златния клон, извика: – Спасявай се!

– Ами! – с усмивка отвърна войникът. – Ще умрем заедно, господин капитан! Предпочитам да умра, отколкото да се спасявам като заек... Аз...

– Върви ти казвам!... Заповядвам ти!... Кой ще отмъсти за мене, ако умра? Кой ще ме освободи, ако ме вземат в плен? Бягай!

– Това е вярно! Довиждане, господин капитан!... Тръгвам, но само защото се подчинявам на вашата заповед.

– Заловете този човек! – извика началникът на нападателите, сочейки гренадира.

– Какво? – възрази храбрецът. – Да заловите Златния клон? Парижанина? Е, господа варвари, това няма да успеете в никакъв случай! До скоро виждане, господин капитан!

С тези думи войникът се хвърли върху най-близкия до него индианец, застреля го почти в упор. След това хвана пушката за цевта, започна да я върти над главата си, промъкна се през неприятелските редици и изчезна с победоносен вик. Това бе знак за капитана, че спътникът му се е спасил.

– Капитане – продължи началникът, – за последен път ви казвам, предайте се! Вашият живот е в безопасност. Предайте се!

– Не! – беше лаконичният отговор на графа, който се прицели в сърцето на неочаквания враг.

– Пазете се! – отново настойчиво го прикани началникът.

– Вие се пазете! Държа ви на мушка! Кой ще се осмели да ме нападне?

– Това ли е последната ви дума?

– Да!

– Добре, нека бъде на вашето, щом искате – и даде знак с ръка. – Започвайте!

Преди да отзвучат тези думи, капитанът получи такъв силен удар, че пушката падна от ръцете му и той се свлече на земята. От короната на дървото, на чийто ствол се беше опрял с гръб, върху него скочиха двама души. Без да успее да си даде сметка за случилото се, светкавично бе увит в одеяло и вързан така здраво, че не можеше да помръдне.

– Подли страхливци! – извика графът с презрение. – Подли страхливци и предатели!

– Вие сам ни накарахте да действате по този начин. Впрочем няма защо да се оплаквате. Избягнахме кръвопролитие и изпълняваме възложената ни задача... Сега сте наш пленник.

Граф Дьо Вилие не удостои с отговор тези думи, произнесени с лек присмех, който удвояваше гнева му. Началникът продължи:

– Дайте ми честна дума, че няма да се опитвате да бягате, няма да проявите никакво насилие, че ще ни позволите да ви вържем очите, когато се наложи от обстоятелствата, и аз веднага ще заповядам да развържат ръцете ви!

– Кой сте вие? Индианците не разговарят така със своите пленници.

– Не ви ли е все едно кой съм? Приемате ли моите условия?

– Напротив, отказвам!... Въпреки маскировката, ви познах! Вие сте французин, изменник на страната си и на своя крал. Не желая да имам нищо общо с такива негодници! Правете с мене всичко, каквото искате. Никакви обещания няма да ви дам!

Началникът трепна, смръщи вежди така, че те се сляха една с друга, но раздражението му трая само миг и той спокойно отговори:

– Вашите оскърбления ни най-малко не ме засягат, капитане. Вместо да ме укорявате и да ми хвърляте неоснователни обвинения, след като съм изразил уважението си към вас, повярвайте ми, по-добре би било да приемете условията. Пътуването ще бъде дълго и изморително, пътищата са лоши. Ще сме принудени да ви закрепим като багаж напреки върху гърба на коня... Сам се осъждате на ужасни мъки.

– Предпочитам ги пред всичко, което би приличало на сделка с вас. Мъчете ме, ако искате, дори ме убийте, но нищо няма да получите от мен!

Цялата външност на началника излъчваше нетърпение и разочарование.

– Вие отказвате? Помнете, че с това ме принуждавате да бъда безполезно жесток.

– Да, и това е последната дума, която ще изтръгнете от моите уста. Действайте по свое усмотрение, повече няма да отговарям на въпросите

ви, каквито и да бъдат те.

Началникът каза няколко думи шепнешком на един от стоящите близо до него хора. Човекът взе една платнена риза и уви с нея главата на капитана така, че той можеше свободно да диша, без нищо да вижда. След това двама души го хванаха – единият за главата, другият за краката, вдигнаха го от земята, сложиха го на нещо подобно на носилка и той усети, че го носят, но в каква посока – не можа да отгатне.

Пътуването продължи няколко часа. Изведнъж се чу оглушително изсвирване. Хората, които носеха капитана, се спряха. Минаха няколко минути. Свалиха ризата от главата му и Развързаха ръцете му.

Капитанът веднага се заоглежда изпитателно наоколо, за да разбере къде се намира. Напразно! Местността му беше съвсем непозната. Бяха в някаква тясна клисура, между две планини, целите покрити с гори. Той не помнеше да е идвал някога на това място. Забеляза само, че слънцето залязва. Похитителите му, облечени като индианци, разделени на групи, запалиха няколко огъня и се заловиха да приготвят вечеря. Часовои, пръснати в различни посоки, осигуряваха общата безопасност.

Пленникът с един поглед обхвана картината пред себе си. Сподавена въздишка се изтръгна от гърдите му, когато още веднъж се убеди в своето безсилие.

Началникът се приближи до него, поклони се с познатата вече почтително-иронична вежливост и каза:

– Силите ви сигурно са на привършване, господине. Не желаете ли да хапнете?

Графът извърна глава и сви рамене, без да пророни нито дума.

Това, изглежда, съвсем не оказа желаното въздействие върху началника на отряда... Той даде знак и на капитана поднесоха апетитен къс от сърнешки бут с чаша пиво.

Граф Дьо Вилие бе излязъл от форта на разсъмване, без дори да закуси, затова буквално умираше от глад, но верен на думата, която бе дал преди всичко на себе си, не прояви никакво желание да утоли болката в стомаха си. С дясната ръка грабна паницата, а с лявата – чашата и ги захвърли надалече, сетне отново се отпусна в носилката.

Близо минута началникът го гледа силно учуден, после се отдалечи и се замисли.

Глава XIV СЛЕДИТЕ

Същия ден, около два часа след пладне, – двама души седяха и си бърбеха до буен огън на върха на една пуста могилка край Красивата река. Мястото бе на не повече от четвърт миля от форта Дюкен. Оттам те виждаха стените на укреплението.

Тези двама души бяха канадецът Берже и приятелят му Голямото ухо. Те привършваха своя скромен обяд, състоящ се от чудесна риба, опечена на шиш, уловена в реката от самите тях. Две манерки – едната пълна с ром, другата с пиво – допълваха „пиршеството“.

Като ядяха с голям апетит, без да изпуснат трошичка на земята, те вероятно говореха за много интересни и весели неща, защото често се прекъсваха един друг със смях. Особено канадецът явно изпитваше удоволствие от разказа на своя приятел.

– Кълна се в Бога, началник – проговори той, – цяло щастие е, че ви срещнах в мига, в който искахте да минете реката. Разбира се, не предполагам, че ще ви видя точно днес.

– Аз само търсех моя брат – отговори индианецът с поклон.

– В такъв случай съдбата няма толкова голяма роля, колкото предполагам. Искахте да ме попитате нещо?

– Не, нищо. Просто приятно ми беше да видя приятеля си.

– Благодаря, началник! Все пак всичко бе добре изиграно.

И така значи, англичаните са вбесени от неуспеха си?

– Те обезумяха. Плачат като стари баби.

– Е, тази история всъщност не би могла да ги развесели. Ние им отнехме изпод носа толкова хубави кожи, такава великолепна кожухарска стока, и то когато бяха почти у дома си, уверени, че са във от всякаква опасност.

– Те се заклеха да отмъстят.

– Толкова по-добре! И ние дадохме същата клетва. Барутът ще заговори! Тогава ще се види чие оръжие пее по-силно!

– Те събират всички воители, които могат да намерят.

– И добре правят, но никога няма да съберат толкова, колкото трябва. Бедният Летящ орел, който се смяташе за много хитър! Аз му доказах, че зная повече от него. За нещастие, този урок няма да послужи нито на него, нито на Опусум.

– Моят брат ги е убил, зная.

– Да, имах това нещастие – отговори, смеейки се, ловецът. – Но как научихте?

– Няколко англичани потърсиха гостоприемство в моето село. Бях на лов с младите. Вкъщи бяха останали само старците и не са посмели да се противопоставят на престоя им.

– Така е, законът е на страната на силния! Значи те са разказали всичко!

– Да! А какво направихте с вашите пленници?

– Заключени са във форта. Пазят ги за размяна.

– По-добре би било да им се вземат скалповете!

– И аз съм на същото мнение, но за нещастие това не е в стила на французите.

– Не са прави, само от мъртвия враг не можеш да се страхуваш.

– Кого убеждавате?... Но на мене не ми вярват... Е, а вие защо сте дошли по тези места?

– По ловните места на моето племе почти няма дивеч. Търся нови райони за началото на големия лов.

– В такъв случай поемам грижата да ви ги намеря. Бъдете спокойни, зная чудесни места, и то недалеч оттук.

– Разчитам на ума и Приятелството на моя брат!

– Погледнете, началник, натам. Тези планини кипят от дивеч.

Двамата приятели станаха и впериха поглед в далечината. Внезапно Берже нададе сподавен вик на учудване.

– Какво става с моя брат? – попита червенокожият.

– Погледнете ето там – каза канадецът, като протегна ръка. – Нищо ли не виждате?

– Виждам човек, летящ по-бързо от сърна, преследвана от ловци. Това е бледолик – бял воин от форта.

– Да, зрението ми е още добро, щом познах човека.

– Какво?

– Да вървим по-скоро! Трябва да го спрем и да го накараме да ни каже защо бяга така лудо.

– Защо?

– Трябва, казвам! Този войник е слуга на един човек, когото обичам и уважавам. Страхувам се, че се е случило някакво нещастие с господаря му!

– Това е съвсем друга работа – отговори индианецът, като нарами пушката си и последва Берже, който вече тичаше по склона.

Канадецът не се бе излъгал. Това наистина беше Златния клон. Добрият човек не тичаше, а летеше, краката му сякаш не докосваха земята. Не страх го тласкаше да ускорява своя бяг – достойният войник не се боеше от нищо в света. Той бързаше да стигне по-скоро до форта, за да заведе помощ на своя капитан, когото бе оставил, както е известно, в твърде критично положение. В мига, в който щеше да прелети край канадеца, без дори да го забележи, Берже прегради пътя му и го спря.

– Накъде се носите като вятър, приятелю? Да не сте се обзаложили? Ако е така, отдъхнете си, защото далеч сте изпреварили своите съперници, уверявам ви!

– А, вие ли сте, господин Берже? Много се радвам, че ви срещнах, много, много се радвам!...

– И аз също, мили, но моля ви, отговорете на въпроса ми!

– Чакайте да си поема дъх! Струва ми се, че ще се задуша! Всичко се върти около мене, нищо не виждам...

Двамата мъже го сложиха да седне. Берже му подаде манерката си. Златния клон отпи няколко големи глътки, след което въздъхна с облекчение.

– Това помага! – каза той, като си пое дъх.

– Сега ви е по-добре, нали? – попита ловецът, усмихвайки се.

– О, съвзех се! Пуснете ме!

– Не бързайте толкова! Най-напред ми кажете какво има! Войникът за миг се замисли и отговори:

– Наистина сте прав, господин Берже. Самият Бог е наредил да се срещнем! Вие обичате моя капитан и ще го спасите!

– Господин Луи! Да го спася? Но какво се е случило с него? Говорете, говорете по-бързо!

– Ще ви кажа с две думи, защото не трябва да се губи нито минута, ако искаме да успеем. Слушайте ме внимателно!

Златния клон започна своя уж кратък разказ и с най-малките подробности, без да изпуска нищо, описа как бе отишъл с графа на лов, как на връщане неочаквано ги бяха нападнали индианци, а може би не истински индианци, а преоблечени бели.

Канадецът и червенокожият с най-сериозен вид изслушаха малко дългия разказ на войника. После Берже подаде ръка на Златния клон и горещо стисна неговата.

– Юнак сте вие! Не мога да намеря толкова висока похвала за вашето поведение! Успокойте се! Опасността не е чак толкова голяма, колкото ви изглежда. Знаете колко обичам капитана, затова можете да ми

повярвате. Той е в плен – това е всичко. Ние ще го спасим!

– Сега съм спокоен! – извика войникът и хвърли от радост шапката си във въздуха.

– Радвам се да го чуя! А сега ме изслушайте, моля ви! Въпреки изпитаната храброст на нашите войници в тази ситуация те с нищо не могат да помогнат на капитана. Тук е необходима не храброст, а преди всичко хитрост, независимо с кого си имаме работа – с индианци или, което е по-възможно, с погранични скитници. Тези негодници не са малко в пограничните райони.

– Аз видях индианци.

– Навярно знаете старата френска пословица – възрази канадецът с усмивка: – „Дрехите не правят монаха“. Най-важното е сега веднага да тръгнем към мястото на нападението, за да огледаме следите. След това ще отидем във форта Дюкен и ще разкажем всичко на господин Дьо Контъркьор.

– Колко много време ще изгубим с това! – прошепна войникът отчаяно.

– Така ли мислите? Ще наваксаме изгубеното време, бъдете спокоен! Вярвам, че вече достатъчно си починахте и ще можете да ни заведете до онова място, където ви нападнаха?

– Разбира се! Да вървим! То не е далече.

– Добре! Тръгвайте, ние ще ви следваме.

Вървяха около час и половина, когато войникът изведнъж спря в началото на гората.

– Стигнахме ли? – попита Берже.

– Почти – отговори Златния клон. – Тук излязох изпод дърветата. Да продължаваме...

– Момент – каза Берже, като сложи ръка на рамото му. – Сега, приятелю, позволете ни да вървим отпред, а вие след нас.

– Защо? – учуди се младежът.

– Защото, мили мой, вие сте войник, а не ловец и скитник, и не е вашата вина, че не познавате тайните на тази безкрайна пустош. Предстои ни да четем книга, ако мога така да се изразя, и моля ви, не разбърквайте страниците на тази книга. Дори за по-голяма безопасност, останете тук. Няма да се забавим. Ще дойдете при нас, като ви повикаме. Съгласен сте, нали?

Двамата ловци, вместо да влязат в гората на онова място, където им показва войникът, се разделиха. Единият тръгна надясно, другият – наляво, в широк обход.

„Надявам се после да ми обяснят какво значи всичко това“ – каза си Златния клон.

Тъй като причината, предизвикала първото вълнение, беше вече останала, така да се каже, на заден план, а умората силно го измъчваше, той седна под едно дърво, запуши лулата си и зачака. В това време двамата ловци, като следваха мислено очертана окръжност, разглеждаха внимателно всички следи и с вещина четяха тези странни йероглифи на безлюдната девствена гора. Срещнаха се лице в лице на самото място на нападението... Завършиха огледа, казаха си един на друг своите открития и подредиха фактите. Накладоха огън, седнаха до него, напълниха лулите си и Берже повика Златния клон.

След пет минути войникът беше при тях.

– Е – попита той, – открийте ли нещо?

– Всичко открийме – отговори канадецът. – Ще изпушим лулата на съвета, за да решим какво да правим. Седнете и слушайте! Ето какво е станало тук.

– Аз зная – възрази Златния клон, присядайки.

– Ще се убедите, че има доста неща, които не знаете. Вас са ви нападнали много хора: едните пеша, другите – на коне.

– Видях само пешаци!

– Конниците са били скрити на двайсет крачки оттук в гъстата гора. Били са двайсет... Следите от конете им така ясно лича е ги преброих. Нападателят дълго са чакали вашето пристигане. По едно време са изгубили търпение. Някои от тях са изпратени на разузнаване, за да предупредят овреме другарите си, когато наблизите. Между конниците е имало пет индианци, което също не ми бе трудно да открия. Освен това тук е имало и две жени. Слизали са от конете си, идвали са до това място и са присъствали при нападението, без някой да ги види. Техните миниатюрни крачета са оставили доста ясни следи зад ей това дърво. Те също са били твърде развълнувани от нетърпение... Когато неизвестните са хванали капитана, и жените са заминали заедно с останалите конници. Целият отред се е отправил на запад.

– Но аз нищо подобно не видях – каза Златния клон.

– А ние видяхме! Почакайте! Хората, които са ви познати, са били скрити зад дърветата, за да не ги забележите. Между тях е имало седем индианци. Останалите осемнайсет души са бели. Червенокожите ходят с пръстите навътре. Големият пръст при тях е отделен от останалите четири пръста. Стъпват най-напред с пръстите, после с петата. Белите обратно – първо стъпваш с петата, освен това носят тежки обуца. Всички

бели са били с пушки, а от индианците – само петима. Останалите са били въоръжени с пики, лъкове и стрели. По време на нападението вие сте стояли ей там, до онова дърво, на около петнайсет крачки от капитана.

– Точно така. Като ви слуша човек, може да помисли – да ме прости Бог, – че сте участник в събитие го!

Ловецът се усмихна и продължи:

– Искали сте да се притечете на помощ на вашия капитан, дори сте направили няколко крачки към него, но той ви е заповядал да се спасявате и вие сте замръзнали на място... След това сте се обърнали кръгом наляво и сте връхлетели върху враговете. Убили сте четирима от тях.

– Така ли мислите?

– В това съм уверен! Първият е получил куршум в сърцето, а останалите са били убити с приклада на пушката. Телата им са скрити под листата.

– Получили са това, което заслужават... Но продължавайте, вашият разказ е толкова интересен, като приказка.

– Една минута сте били принудени да се биете с доста сериозен противник и с голям труд сте надделели, дори сте паднали на едно коляно.

– Истина е – продължи да се учудва войникът.

– Но благодарение на Бога, все пак сте успели да се спасите... Ето всичко, което се отнася лично до вас.

– Дааа... Ами моят беден капитан?

– Бъдете спокоен, ще стигнем и до него! Господин Луи е стоял прислонен ето до това дърво. Един бял, преоблечен като индианец, се е приближил до него с намерение да му предложи да се предаде.

– Да, но той храбро отказа! Тогава ми заповяда да бягам, а аз не исках, разбираете...

– Точно така! Преговорите са продължили доста дълго. Белият най-после е изгубил търпение и двама души, скрити в короната на дървото, са се хвърлили върху капитана и са го повалили.

– Откъде знаете всичко това?

– Погледнете дървото и всичко ще ви стане ясно! Капитана, обезоръжен при падането и лишен от възможността да се защитава, са го увили в одеяло и са го вързали здраво...

– О! – извика войникът, гневно свил юмруци. – Нека само да ми паднат в ръцете тия разбойници, ще ги накарам тогава да играят по моята свирка! Кълна се в честта си, ще го направя! А сега продължавайте.

– След това похитителите са направили носилка, на която са

поставили своя пленник. После заедно с конниците са се отправили на запад. Ето ви приблизително вярното описание на случилото се тук. Освен това твърде е възможно да са завързали очите на капитана, като са омотали главата му с риза.

– Какво ви кара да мислите така?

– Първо, за тях сигурно е важно да не знае къде го водят и, второ, от четиримата, убити от вас, само трима са напълно облечени, на четвъртия липсва ризата. Не настоявам на последното твърдение, макар то да е твърде възможно, още повече, че по законите на горската пустош, с изключение на крайна необходимост, мъртвите не се ограбват, особено приятели.

– Сигурно в този случай сте прав. Бедният капитан! Такъв храбър офицер! Толкова добър началник!

– Сега трябва да обсъдим добре всички събития и с общо съгласие да решим какво да предприемем за спасяването на капитана. Кажете ни вашето мнение.

– Според мене всички тези негодници трябва да се избият...

– И ние мислим почти същото, но как да го направим по-лесно?

– Не ме питайте за това! Всичко, което мога да кажа, е, че когато дойде време, за своя капитан ще се хвърля дори върху рогата на дявола!... Ще им дам да разберат, мога да ви гарантирам!

– Убеден съм в това, но то не е достатъчно. Да измислим нещо друго! Кажете, вожде, ваш ред е да дадете съвет.

– Голямото ухо – отговори индианецът, – великият вожд, е с много опит. Кой може да скрие следите си от него? Той открива дори следите на орела във въздуха. Той ще тръгне по следите на капитана и няма да ги изгуби до самия им край. После ще се върне при своя приятел и всичко ще му разкаже. В това време бледоликият ще отиде в голямата укрепена къща на бледоликите, ще се срещне с техния началник и ще им каже каквото знае. Ще поиска от него своите братя канадци и заедно с тях ще тръгне по следите на вожда. Той не трябва да взема със себе си бледолики воители. Те са храбри, но бърбиви като стари баби и не знаят как се върви по военната пътека в саваната. Аз казах! Какво мисли моят брат за думите на вожда?

– Мисля, че вие сте умен човек и че превъзходно обяснихте всичко, което би трябвало да направим. Изцяло съм съгласен с вас. По-добро според мене не може да се измисли. И тъй, решаваме: ще отида във форта с този бледолик, а моят брат, без да губи нито минута, ще тръгне по следите на врага.

– Голямото ухо така и ще направи – отговори вождът, като стана и притегна пояса си.

– До скоро виждане, вожде! Желая ви успех! Да, тези господа няма да успеят да се скрият! По техните следи вървят двама от най-добрите разузнавачи в света!

Тримата мъже си стиснаха ръцете на сбогуване. Индианецът потъна в гората, а Берже и Златния клон – обратно, – излязоха от нея и с големи крачки се запътиха към форта Дюкен, където пристигнаха малко преди залез-слънце.

Двамата веднага бяха отведени при господин Дьо Контъркьор, чието безпокойство бе твърде голямо. Продължителното отсъствие на граф Дьо Вилие явно силно го бе разтревожило и той искаше час по-скоро да получи някакви сведения за него.

Когато канадецът и войникът влязоха в кабинета на коменданта, той не беше сам. Там бе барон Дьо Грини, също силно обезпокоен от отсъствието на приятеля си.

Глава XV ЛОВЦИТЕ

Берже разказа за похищението на граф Дьо Вилие. Комендантът на форт Дюкен изслуша със скръбно учудване разказа на ловеца. Това нагло нападение, извършено почти под дулата на оръдията на френската крепост посред бял ден, страшно го възмути. Освен това не можеше да си обясни от какво е било предизвикано. Наистина, какво целяха тези неизвестни хора с похищението на граф Дьо Вилие? След като той не заема някакъв важен пост? А може би разбойниците се бяха излъгали; може би бяха решили, че вземат в плен високопоставено лице? Такава хипотеза бе логична и вероятна... Но фактът беше налице. Оскърблението на коменданта на форт Дюкен, нанесено му пред очите на целия гарнизон, искате отмъщение. Берже, усещайки мълчаливото съгласие на барон Дьо Грини, се зае да хвърли малко светлина върху заплетената ситуация.

– Извинете, господин комендант, но на мене ми се струва, че не вървим по верния път, а наслуки тършуваме из шубраците.

– Какво искате да кажете с това, ловецо?... Вие сте умен човек, с богат опит от живота в този край. Нима не споделяте моето мнение?

– Не напълно, господин комендант, и ако ми позволите, ще изкажа своето. Надявам се, в края на краищата сам ще се съгласите с мене.

– И така, според вас това дръзко похищение на капитан Кулон дьо Вилие не представлява ли едно гнусно поругаване на кралското знаме?

– Аз за това не говоря, господине! Че знамето е осквернено, това е въвн от всякакво съмнение. Но с ваше позволение, на мене ми се струва, че трещите относно виновните в случая лица.

– А-а! Да не би да сте приятел на англичаните, господин Берже?

– Да ме пази Бог, господине, но вие не мислите така, нали?

– Прав сте, приятелю! Думите просто се изплъзнаха от устата ми... Извинете ме! Това е страшно произшествие и ме разгневи страшно.

– О, господине, след тези думи не само съм готов да ви простя, но и завинаги да остана ваш най-предан слуга!

– Случаят особено ме разстрои и заради това, че не тъй отдавна, както сам знаете, нещастният Дьо Жюмонвил, брат на капитана, стана жертва на гнусно злодейство... Както искате мислете, но новото похищение ми се вижда твърде подозрително... Враговете ни водят с нас

война като диваците-човекоядци, изцяло пренебрегват човешките права и уважението, което хората си дължат един на друг.

– Наистина, господине, и никой повече от мен не оплаква загиналия брат на капитана, сам знаете. Повярвайте на един човек, който никога не е лъгал! Това, което се случи днес, е много печално, но няма нищо общо с предишното убийство. Англичаните тук не са замесени. Нещо повече, убеден съм, че те дори и не знаят за случилото се. Според мен, това е истината, господин комендант, но попитайте и барон Дьо Грини. Струва ми се, че той е на същото мнение.

– Да, мой храбри ловецо! – с възбуда проговори младият човек. – Коменданте, моят приятел Дьо Вилие е попаднал в капан, но този капан е бил поставен от негови лични врагове, а не от англичаните.

– Мракът пред погледа ми се сгъстява все повече и повече, приятелю.

– Надявам се скоро да настъпи денят, когато ще мога да разкъсам завесата на мрака и да ви разкрия всичко. Тогава ще се убедите колко прави са били думите ми.

– Не настоявам, драги Дьо Грини. Вашите тайни принадлежат на вас. Но да допуснем, че не се лъжете. От това положението на Дьо Вилие не става по-добро. Как бихме могли да му помогнем, мозъкът ми нищо не ражда.

– Да послушаме Берже, ако позволите. Той единствен според мен може да ни извади от затруднението, в което се намираме.

– Наистина той е човек, който може да даде разумен съвет. Говори, приятелю!

– Моля ви, господин комендант, да поверите изцяло на мен тази работа. Отговарям с главата си за нейния успех!

– Хубави думи, Берже, но как можете да разчитате на успех? Известно ви е, че нашите средства са доста ограничени и че въпреки моето силно желание да ви помогна, аз самият не зная как да сторя това.

– Не се безпокойте, господин комендант! Искам от вас само позволенията да взема ловците канадци, които доброволно участваха в експедицията за кожата. Тяхната помощ ще ми бъде напълно достатъчна. Не се каня да водя истинска война, а борба с хитрост и ловкост. Затова всякакви други помощници освен моите стари другари по лов биха ми били не само безполезни, но и ще ми вредят.

– Съгласен съм! Можете да тръгнете с тях, когато намерите за необходимо. Давам разрешение за вас и вашите спътници. Това ли е всичко, което искате?

– Всичко, господин комендант! Благодаря ви!

– И ме уверявате, че ще ми върнете Дьо Вилие?

– Повтарям ви, господин комендант, с главата си отговарям за успеха!

– Значи всичко върви добре. И вие ли Дьо Грини, желаете нещо?

– Драги коменданте, лаская се от надеждата, че няма да ми откажете милостта, която бих искал да получа от вас приятелски.

– Добре, добре! Разбирам за какво ще молите. Искате да участвате в експедицията, нали?

– Аз и този храбър войник.

– Златния клон, струва ми се?

– Тъй вярно, господин комендант. Кълна се в Бога! Не е моя вина, че не дадох да ме убият, защитавайки капитана! Той сам не пожела това.

– Бил е прав! Такива юнаци като теб са рядкост! И така, драги Дьо Грини, съгласен съм. Разрешавам на вас и на Златния клон заедно с вашия ординарец да се присъедините към експедицията. Докато отсъствате, няма да си губя времето, бъдете спокойни. Щом видите Дьо Вилие, кажете му от мое име, че упорито се стремя да изпълня даденото от мен обещание и че когато той се върне, всичко ще бъде готово. Това, струва ми се, сигурно ще го зарадва.

– Благодаря ви от името на моя приятел, господин комендант!

– А сега, господа се прощавам с вас... От душа желая и тази експедиция да бъде така успешна, както предишната!

– Бог ще ни помогне, господин комендант – каза ловецът. Офицерът, ловецът и войникът заедно излязоха от кабинета на коменданта, за да приготвят всичко необходимо за пътуването и да имат възможност да тръгнат още същата вечер, както настояваше Берже. Нощта беше тъмна. Започваше да вали. С изключение на часовите във форта всички спяха. Никой не знаеше за експедицията. Последният закъснял участник в нея стисна ръката на коменданта и бързо изчезна в мрака...

Баронът, Берже и двамата войници вървяха един до друг. Ловецът сам бе поискал това. Той знаеше, че французите не познават добре страната и не достатъчно бяха привикнали към нощни походи по толкова изровената повърхност на местността. Можеха да се заблудят, ако ги остави сами на себе си. Това би породило двойно неудобство: първо, губене на безценно време и, второ, би се вдигнал издайнически шум. Вървяха предпазливо. Ловците не продумаха нито дума помежду си, докато не стигнаха мястото на нападението в около два часа през нощта. От

самото им излизане от форта валеше дъжд, който полека-лека ставаше проливен. Като стигнаха гората, канадецът рязко изсвири – условен знак за спиране. После извика при себе си двама-трима ловци и поговори с тях шепнешком няколко минути. За по-малко от час построиха обширна колиба, под чийто покрив се скри на сушина целият отред. Събраха и съчки, с които, макар и влажни, успяха да накладат и огън. Червеникавите пламъци запращяха весело и постоплиха французите. Облеклото им започна да дими, обви ги облаче сива пара. Възвърнаха си доброто настроение. Забравиха умората. Свити около огъня, в чиято паст непрекъснато хвърляха храна, ловците си бъбреха оживено. Барон Дьо Грини се любуваше на безгрижието им, което не пречеше на дисциплината. Подчиняваха се и на най-малката заповед на Берже, когото сами бяха избрали за свой началник. Но трябва да се отбележи, че и той проявяваше към тях грижа и уважение. Казваше им винаги не „Аз искам“, а „Моля ви!“ или „Струва ми се“. След час пет-шест души станаха и излязоха навън. Берже постла в единия ъгъл куп кожи. Когато французите се стоплиха добре, а облеклото им бе почти изсъхнало, канадецът ги накара да легнат върху импровизираната постеля... Пропуснаха утрото – събудиха се по-късно. Слънцето грееше ярко. Птиците пееха весело в листака. Времето се беше оправило. Денят обещавахе да бъде прекрасен. Канадецът седеше в колибата до огъня и с вид на философ пушеше лулата си. Щом забеляза, че и останалите са се събудили, им кимна приветливо. Мъжете отидоха при него и насядаха край огъня.

– Е – каза ловецът, – нещата вървят добре. Вие изглеждате така свежи и бодри, както подобава на истински бойци...

– Учението не ни се отдава лесно, но се стараем – смеейки се, отговори баронът.

– Докато спяхте, ви намерих малко дрехи. Наистина, не са толкова скъпи като вашите, но са по-подходящи за похода и ви моля да се облечете веднага.

– За всичко сте се погрижили, приятелю мой – с благодарност отговори баронът.

Берже подаде на него и двамата войници приготвеното облекло, което по всичко приличаше на облеклото на ловците канадци. Тримата французи го облякоха веднага.

– А сега какво ще правим?

– Първо ще закусим. Някои от нашите спътници са ходили тази нощ на лов, така че си имаме дивеч. После ще организираме съвет.

– Отлично! А къде ще денем мундирите си? Нима ще го носим със

себе си?

– Безполезно е, само ще ни пречат. Ще ги скрия на такова място, че да можете да ги намерите, когато ви потрябват.

Канадецът взе съблечените френски дрехи, внимателно ги сгъна и ги уви в няколко еленови кожи, които завърза.

– Готово – каза той. – Един от моите хора ще изкопае яма до някое дърво, ще сложи вързопата в ямата, която ще засипе. Такива скривалища са всъщност гардеробите на ловците.

В тази минута влязоха канадците. След размяна на обичайните поздравявания, всеки седна до огъня и закуската започна. Тя не се отличаваше с особено разнообразие – такива бяха закуските на ловците. Хапнаха и запалиха лулите си. По знак на Берже съветът започна.

Канадецът от уважение даде думата първо на барон Дьо Грини, но младият човек се извини и отказа да дава съвети.

– Драги Берже – каза той, – намирам се в непозната за мене страна. Преследваме хора, чиито обичаи и нрави са ми съвършено неизвестни. Моето мнение, което би имало стойност, ако ставаше дума за редовна войска и европейска война, при сегашните обстоятелства няма никакво значение. Затова, бъдете така добър, моля ви, избавете ме от необходимостта да изказвам мнението си. Тези храбреци много по-добре от мен знаят какво трябва да правят. Приемете ме като ваш войник, друго не искам... Готов съм да служа за пример при изпълнението на всички ваши заповеди. Избрах си тази роля като единствено подходяща за мен.

След като баронът така решително се отказа от своето право, ловците заговориха поред. Берже внимателно ги изслуша, без да ги прекъсва. После обобщи всички мнения, резюмира га и пристъпи към излагане на своята позиция. Словото му бе кратко и ясно. Щом свърши, всеки кимна и не възрази нищо. Мнението му бе прието единодушно. Решено бе всички, общо сто и четирима души, да се разделят на три: Берже и тримата французи ще се отправят по вода. Отред от петдесет човека ще върви по следите, оставени от похитителите по време на бягството. Друг отред, също петдесет човека, ще тръгне през гората. Всички трябва да се движат с усилен ход на запад. За среща бе избрано мястото до група скали, наречени Белите замъци, стърчащи около стълб от масивен камък – гигантски обелиск сред голата равнина, последна следа, оставена от изчезнал народ. Тази равнина беше пълна с каменни блокове с неизвестен произход, които удивяваха всеки пътешественик и напомняха за величието на древно минало. След десетина минути ловците напуснаха колибата. Край огъня останаха само баронът, Берже и двамата войници.

Не бе изминала минута и канадецът стана:
– Време е да тръгваме и ние.
Другарите му го последваха мълчаливо.

Глава XVI НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Ако обстоятелствата, предизвикали експедицията, не бяха толкова тъжни, толкова сериозни, барон Дьо Грини би бил във възторг от своето пътуване. Разкриващите се пред погледа му картини на всяка крачка го омайваха с възхитителни изненади. Берже, прекрасен спътник, изпълнен с уважение към него и в същото време до висша степен снизходителен, с удоволствие показваше на младия човек и най-малките подробности от пейзажа на този чудесен край, един от най-богатите, най-разкошните и най-красивите в цяла Канада. Областта, в която се намираха, изглеждаше напълно безлюдна. Нито веднъж от откриването на Канада французите и англичаните не бяха рискували да проникнат така дълбоко във вътрешността на страната. Само индианците и техните безпощадни врагове – траперите и ловците – царстваха в тази пустош, като си я оспорваха с дивите зверове, устроили в нея своите бърлоги.

На втория ден, когато си строяха бивак за през нощта, Берже започна да проявява безпокойство, което изглеждаше дори малко странно за този човек. Той се спираше, навеждаше се към земята, после изведнъж се изправяше като заслушан елен, притичваше ту надясно, ту наляво, връщаше се назад и пак започваше да се оглежда. По едно време сякаш душеше въздуха и с негодувание клатеше глава, като бърчеше вежди и силно удряше по земята с приклада на пушката си. Барон Дьо Грини, впечатлен от промяната в поведението на ловеца, от която не разбираше нищо, тревожно го следеше с поглед, без да смее да го попита за причината на безпокойството му. Тъкмо младият човек се престраши и реши да му зададе няколко въпроса, Берже го изпревари:

– Господин барон, днес става нещо необикновено в гората и това ме тревожи силно.

– Какво се е случило, мой храбри приятелю? Признавам си, че не виждам нищо необичайно.

– Вие – да, господине, защото нямате усет за живота в тукашната природа. Това, което учудва нас, скитниците, за вас остава съвсем незабелязано.

– Боже мой, в това няма нищо чудно. Нима дърветата не си приличат едно на друго или гората не е гора?

– Сигурно сте прав така да разсъждавате, защото много неща не

знаете. Не, господин барон, едно дърво никога не прилича на друго.

Пътниците се спряха и опрени на пушките си, заобиколиха канадеца. След миг той продължи, съдържайки гласа си, сякаш се боеше да не го чуе някакъв невидим шпионин, спотаил се в засада наблизо.

– В тази минута се намираме в гора, в която никога не са стъпвали бели. Само индианци и някой по-решителен канадец имат куража да дойдат насам.

– Значи много е опасна?

– Да, доста! Огромна е, кипи от всякакъв дивеч и хищни зверове. Дори самите туземци не я познават напълно. Когато дойде време за голямия зимен лов, червенокожите се събират по няколко племена заедно и ловуват с гонци в продължение на два месеца. През всичкото останало време е съвършено безлюдна, никой не идва тук. А и защо да идва?

– Но ние сега сме тук – каза барон Дьо Грини.

– Ние сме друго нещо. Избрах този път, защото като най-труден е и най-изоставен и ни дава възможност да скрием следите си. Така сме в по-голяма безопасност и можем да си позволим да се движим, както ни се иска, без да се страхуваме, че ни гледат или следят. Освен това тази вечер ще излезем оттук.

– Прекрасно! Но досега не видях нещо, което да оправдае вашето безпокойство. Още повече се учудвам, тъй като не сте човек, който се страхува от глупости.

– Прави ми чест, господине! Причината за тревогата ми, скромно признавам, е доста сериозна: преди два часа открих следи.

– Следи? – учуди се младият човек.

– Да, следи, наистина грижливо прикрити и биха могли да излъжат по-ненаблюдателни очи от моите. Те са по същия път, по който вървим ние. Където е било възможно, най-внимателно са унищожени, но все пак нещичко е останало от тях и с увереност мога да ви кажа, че не се лъжа.

– Това наистина е сериозно, храбри ми Берже! Какво мислите, на кого могат да принадлежат тези следи?

– Ето кое ме затруднява! Хората, които и да са, са минали преди нас и са били трима – двама мъже и една жена, сигурен съм.

– Жена?

– Да, и то твърде млада. Стъпката ѝ е лека, едва се отбелязва по земята. Мъжете, които я съпровождат, са много по-възрастни. Те силно стъпват на петите си, което ще рече, че не са индианци, но са обути с мокасини, каквито носят горските скитници. Интересно е да се узнае

кои са тези пътници. Дали са безобидни ловци или врагове – това засега не мога да кажа...

– Хм! Всичко е твърде сериозно – прошепна младият човек, също силно загрижен от разкритията на ловеца. – Право да си кажа, не мога да измисля какво да правим.

– Има само две решения и ние трябва да изберем едното: това, което е в наш интерес.

– Да обсъдим и едното, и другото.

– Първото е да се върнем назад по същия път, да се измъкнем от гората и да се присъединим към нашите приятели, следвайки единия от другите два избрани пътя. Но така ще изгубим много скъпоценно време.

– Никога не ще се съглася да се връщаме назад...

– И аз така мисля, но бях длъжен да се съобrazia и с вашето становище.

– Сега да видим второто решение. Първото го отхвърляме!

– Вие с нашите двама спътници ще останете тук, а аз ще отида на разузнаване... Ще вървя напред дотогава, докато настигна хората, които са пред нас. Според мен, не са много далече. Има един час до мръкване. Те сигурно ще спрат да се хранят, да починат и да изчакат утрото. Като видя тайнствените пътници и разбере какви хора са и как трябва да се отнасяме с тях, ще се върна и ще решим как да постъпим. Ние сме четирима смели мъже и в случай на нападение ще съумеем да се защитим. Какво ще кажете за плана ми, господине?

– Мисля, че е великолепен, и ви съветвам веднага да се пристъпи към изпълнението му.

– Много добре! По време на моето отсъствие не мърдайте от мястото си, иначе рискувате да се заблудите и тогава Бог знае колко време ще ми трябва да ви намеря.

– Бъдете спокоен, ще се постарам да изпълним желанието ви.

– И тъй, решено... А, да! Още едно последно наставление: разговаряйте шепнешком – в гората човек никога не може да бъде сигурен, че никой не го подслушва. Тук и дърветата имат очи, а листата – уши! И най-главното – не палете огън! С една дума, не правете нищо, което би могло да привлече вниманието на други.

– Добре!

– В такъв случай, довиждане! Може да се върна след по-малко и от час.

Ловецът се шумгна в храстите и веднага изчезна от погледите им. Баронът остана сам с войниците, силно загрижен за резултатите от

експедицията, предприета от храбрия канадец. Разбира се, стараше се да прикрие тревогата си.

Времето течеше безкрайно бавно. Мракът около тримата се съгъстваше. Гаснещият светлик на вечерния здрач придаваше на предметите наоколо най-фантастични форми. Прибавете към това тайнствения шум в гъсталака и жалното виене на вятъра, провиращ се между върхарите на дърветата. Със зловещия си рев хищниците предупреждаваха, че залезът на слънцето ги е разбудил.

Нервни тръпки пробягваха по телата на чакащите, студена пот избиваше по слепоочията им. Наклонили телата си напред, с разширени очи, наострили уши, държаха пръсти върху спусъците на пушките, стояха неподвижно, едва дишайки, готови да се хвърлят в схватка с врага, роден във въображението им...

Изминаха два часа.

Изведнъж весел смях профуча край ушите им. Между дърветата проблисна червеникава светлина и се показа човек. Беше Берже.

– Колко много се забавихте! – каза баронът с глас, на който – уви – напразно се стараше да придаде желания нюанс на пълно спокойствие.

– Така ли? – наивно попита канадецът. – Оставих ви преди два часа.

– Е, какво узнахте?

– Преди всичко, че не съм се излъгал. Пред нас наистина вървят двама мъже и една жена.

– Врагове или приятели?

– На въпроса не мога да отговоря, както бих искал. Всичко, което мога да кажа, е, че засега няма защо да се страхуваме от тях. Освен това те ни предлагат да се присъединим към групата им, което, поне в тази минута, не е за пренебрегване.

– Значи сте говорили с тях?

– Дявол да го вземе! Но това са стари познати. Щом ги видях, смело отидох при тях. И напълно естествено, още повече че те също са храбреци... Отдалеч ме усетиха и ако не бях тръгнал открито, нямаше да се уплашат да излязат насреща ми.

– Далече ли е лагерът оттук?

– Не повече от половин миля.

– И вие се забавихте толкова дълго?

– По всичко личи, господине, че не знаете какво значи да изследваш следи, иначе не бихте ми отправили подобен упрек.

– Така е! Сгреших, простете ми!

– О, сгрешили сте, това е всичко и не си струва да се извинявате.

– Какво ще правим сега?

– Ще отидем, колкото е възможно по-скоро, в лагера на нашите по-приятели. Те ни чакат и не трябва да ги караме да чакат дълго.

– Добре, да вървим!

– Още една дума!

– Кажете!

– Вие ги познавате, вече сте ги виждали. Не показвайте нито особено учудване, нито любопитство. Аз самият не мога да разбера кое точно ги е накарало да проникнат чак тук – изглежда, замислят нещо. Във всеки случай, смейте се и се шегувайте с тях, колкото искате – това ще бъде най-доброто, което можете да направите. Понеже не сметнах за необходимо да ми кажат нещо за своите работи, не би трябвало да ги посвещаваме и ние в нашите. Разбирате ме, всеки за себе си...

– Не бойте се от нищо, ще бъдем предпазливи! – и обръщайки се към войниците, баронът добави: – Особено вие по-премълчавайте!

– Да, да – продължи канадецът, – още повече че човек никога не се разкайва за това, че е мълчал. Толкова старо правило, колкото и светът и аз го намирам за доста разумно.

– Е, сега на път!

И те тръгнаха. Следвайки канадеца, след по-малко от час видяха светлика на огън на върха на висок хълм – блестеше като маяк в тъмнината.

– Ето там! – каза канадецът.

Огънят възвърна храбростта и веселието на французите и те ускори крачките си... Приближиха подножието на голия хълм. Берже спря и започна да подражава крясъка на ястреб. В отговор веднага се чу също такъв крясък.

– Сега можем да се движим напред, без да се страхуваме, че ще получим куршум в челото за поздрав. Добре ще ни посрещнат.

Започнаха да се изкачват към върха, на който наистина ги посрещнаха двама мъже без оръжие и ги поздравиха с весел, радостен глас. Баронът с мъка сподави готовия да се изтръгне от гърлото му вик на учудване. Пред него стояха Жан-Пол, или Изгнаника, и неговия неотлъчен спътник Кадифената змия. Младата жена, останала при огъня, сигурно да наглежда вечерята, беше Анжела, дъщерята на Изгнаника.

Като си размениха обичайните поздравии, всички с удоволствие насядаха около огъня, още повече че студът беше доста силен.

Вечерята мина весело. Мъжете запалиха лулите си и продължиха да разговарят, седейки до огъня, а момичето им пожела лека нощ и

скромно се оттегли в колибата от клони, явно направена специално за нея от баща и и от Кадифената змия. Разговорът вървеше лениво. Всеки беше нащрек, затова всички говореха някак си неохотно. Най-после Изгнаника, на когото, изглежда, най бе дотегнало всичко това, реши, както се казва, да пробие леда, но го направи така, че страшно учуди гостите си.

– Е, мили мой Безследни – каза той, подавайки на ловеца манерката си, пълна с превъзходно питие, – признайте, че съвсем не очаквахте да ме срещнете точно днес, нали?

– Дявол да го вземе. И вие, мисля, също не сте се надявали на това, маестро Жан-Пол?

– Аз? – възрази Изгнаника, както обикновено, усмихвайки се подигравателно. – Виж, в това се лъжете! Аз ви чаках!

– Вие? Как така?

– Вече два дни, откакто вървим почти заедно, но едва днес реших да ви изпреваря. Иначе бихме могли да вървим така до... до...

– Докога? Кажете, моля ви, Жан-Пол, докога?...

– Докато не бяхме стигнали там, където отивате и закъдето вероятно ще продължим заедно.

– Хм! – намеси се баронът. – Вашият отговор ми се вижда рискован, защото – поне на мене така ми се струва – преди всичко трябва да знаете къде точно отиваме ние.

– А кой ви е казал, че не зная?

– Но това бихте могли да отгатнете само по едното чудо...

– Може и да е така, може и да не е! Не искам да играя с вас на криеница и направо ще ви кажа, че вървим към една и съща цел. По-добре е да свалим картите, вместо да се държим нащрек, което би могло да провали плановете ни.

– Не ви разбирам – каза барон Дьо Грини. – Ако не се изкажете поопределено, за съжаление не зная как да ви отговоря.

– Добре казано, кълна се в спасението на душата си!... С удоволствие виждам, че въпреки младостта си, умеете да бъдете предпазлив – отвърна Изгнаника с насмешка. – Ще ви обърна внимание на факта, че вървим по един и същи път и това е достатъчно да се разбере къде отивате, дори и да не знаех каква смела работа замисляте. Не ми се сърдете – добави той, забелязал нетърпеливия жест на барона, – съдбата на капитан Дьо Вилие ме интересува не по-малко, отколкото вас. Той спаси живота ми. Това е стар дълг и аз бих искал да му го изплатя колкото се може по-скоро.

– Нима това е истина?

– Не знаете ли?

– Моят приятел няма обичай да разказва за направените от него услуги.

– Така е и аз съм му благодарен за това. Тази черта от характера му увеличава симпатиите ми, а също и благодарността към него и към приятелите му.

– Значи – каза Берже – можем да разчитаме на вашата помощ, в случай, че наистина сте решили да опитате щастието си в освобождаването на капитана?

– Точно така! Слушайте, с вас отдавна се познаваме, затова бъдете с мене откровен. Ще ви докажа, че зная всичко. Вие чакате Голямото ухо, нали така? Но преди да дойде при вас, трябва да се срещне с мене.

– А, това вече, мили Жан-Пол...

– Не ми ли вярвате? – Подсмихвайки се, попита Изгнаника.

– Бих повярвал, ако го видя със собствените си очи!

– Тогава погледнете!

И той го накара да обърне глава. Берже подскочи от изненада. В този миг Голямото ухо, индианският вожд, изкачил се на хълма, с бавни крачки се приближаваше към лагера.

Нямаше място за съмнение! Изгнаника бе казал истината.

Глава XVII МЪЧЕНИК

Граф Кулон дьо Вилие невъзмутимо гледаше как неговите похитители утоляваха глада си, като се отказа да вземе каквото и да било участие в тяхната трапеза и отблъсна всички предлагани му ястия.

Почивката продължи два часа. При залез-слънце, въпреки навика на индианците никога да не предприемат нощни походи освен при абсолютна необходимост, бе даден сигнал за тръгване.

Същият човек, който вече бе говорил с графа, пак се приближи до него, поклони се вежливо и каза:

– Господине, трябва да продължим пътуването, но вече не пеша, а с коне, на които всички ще се качим. Надявам се, че сега ще се съгласите да ми дадете честната си дума, както ви помолих. Ако сторите това, ще ви доведат кон и вие ще можете съвсем свободно да яздите, при това ще се отнасят към вас с най-голямо уважение.

Младият човек извърна глава и се направи, че изобщо не слуша какво му се говори.

– Моля ви, във ваш собствен интерес е, господине – продължи човекът, преоблечен като индианец. – С упорството си сам се осъждате на ужасни страдания, от които лесно бихте могли да се избавите само с една дума. Съгласете се да направите това, което ви моля!

Графът се усмихна презрително, вдиша рамене и не каза нито дума. След секунди безполезно очакване, човекът се отдалечи с бавни крачки, тъжно шепнейки си:

– Това е железен човек, от него нищо не ще получиш! Правете каквото трябва – добави той с висок глас, обръщайки се към заобиколилите го хора.

Пак завързаха графа и му закриха очите с кърпа. После го вдигнаха с носилката и той усети, че се намира на шията на кон, пред човек, към когото е привързан и който го придържаше да не се свлече от едната или от другата страна.

Още от първите минути пътуването стана повече от уморително.

Младият човек, наполовина лежейки, нямаше никаква опора, за да се държи. Краката му се люлееха във въздуха, а главата му се клатеше на всички страни.

– Дайте знак на съгласие – чу глас в ухото си – и веднага ще ви

развържат!

С неимоверни усилия графът се изправи така, че остана в продължение на няколко минути съвсем неподвижен. Отказът бе изразен решително. Никой повече не се опита да го убеждава.

Чу се изсвирване и отредът тръгна – отначало по-бавно, но постепенно ходът на конете ставаше все по-бърз, премина в галоп и накрая започна бясно препускане.

Въпреки всичките старания на конника да облекчи болките на графа, Дьо Вилие трябваше да употреби цялата си неизтощима енергия и сила на волята, за да не издаде нито един стон и да не помоли за милост безсърдечните си палачи. Кръвта нахлу в главата му, зловещ шум бучеше в ушите му, сърцето биеше до пръсване, ставите му се схванаха – усети, че му прилязва, съзнанието му се размъти, кървави призраци танцуваха пред очите му.

Адското препускане ставаше все по-шешетно. Графът вече не осъзнаваше къде се намира, измъчваха го ужасни халюцинации, леден студ скова цялото му тяло, силите безвъзвратно го напускаха. Напълно безчувствен, вече нищо не чуваше и реши, че умира. Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите му, увисна безпомощно – беше в безсъзнание...

Бавно отвори очи, хвърли наоколо празен поглед, направи машинално движение с ръка и отново притвори клепачи, шепнейки със слаб глас:

– Защо не умрях?!

Минаха няколко минути. Младият човек направи ново усилие. Очите му гледаха по-разумно. Животът се връщаше, а заедно с него и паметта, страданието. Опита се да стане, но беше толкова отпаднал, че едва успя да извърне глава встрани.

Малко по малко мисълта му се избистряше.

– Къде съм? Какво значи това? Как съм се озовал тук? И наистина, това, което виждаше, не можеше да не го учуди.

Лежеше на легло в стая. Целите стени бяха украсени с дебели кожи, вместо с тапети. Кожи покриваха и пода. Широка камина, в която гореше буен огън, заемаше голяма част от стаята. Погледът му се плъзна по дъбов бюфет със съдове, до него – резбован сандък, ето и стenen часовник с кутия в стил Людовик XIII, няколко стола, маса, огледало, а до кревата – масичка със запалена на нея нощна лампа. Цялата тази изискана наредба още повече учуди графа.

Стаята беше доста голяма, но явно в къщата имаше и други

помещения, към които водеха двете полузакрити от кожите врати.

Къде бе попаднал? В индиански вигвам или в къща на европейци? Кои бяха хората, предоставили му толкова разкошен подслон?

Имаше и други въпроси... Нима бе още в онази гора? Или може би похитителите му също бяха нападнати и принудени да изоставят жертвата си, и сега той се намираше в някаква ферма? Ако беше така, къде точно го запокитваше съдбата? При французи или при англичани? Свободен ли бе или не? От колко време лежеше в тази постеля?

Часовникът удари дванадесет – обяд ли беше или среднощ? Мъждивата нощна лампа го караше да мисли последното, но плътно затворените прозорци, закрити с кожи, го разколебаха...

Графът отново отпусна глава на възглавницата, въздъхна, затвори очи и заспа – този път съвсем спокойно.

Събуди го весел звън – биеше часовникът. Младият човек седна в леглото и със задоволство заоглежда обстановката.

През отворения прозорец в стаята се вмъкваша ослепителните лъчи на слънцето. Допреди няколко часа печална и мрачна, тя сега му изглеждаше съвсем друга. Чуваше се чуруликане на птици. Струя свеж вятрец, наситен с аромата на гора, погали бледото чело на Дьо Вилие и се заигра с дългите къдрици на косата му. Този човек се възраждаше за живот, усещаше прилив на сила и мъжество, миналото беше като сън, възкръсваше надеждата, а заедно с нея идеха радостта и безгрижието – тези мили спътници на младостта.

Вратата се отвори и влезе човек. С кротка и приятна външност, в черен костюм на слуга в богата къща. В ръцете си държеше поднос със супник, чинии, сребърни прибори, чаши. Притвори вратата, тихичко се приближи до масата, остави подноса, после се обърна и като усети устремения към него поглед на графа, почтително се поклони и зачака.

Граф Дьо Вилие следеше с нескрито любопитство всяко движение на влезлия.

– Най-последно – прошепна той – ще узная къде се намирам!

Разбра, че слугата очаква заповедите му и с приятелски жест го повика до леглото.

– Какво ще заповяда господин графът? – попита слугата.

– Познавате ли ме? – учуди се капитанът.

– Да, зная, че имам честта да говоря с господин граф Луи Кулон дьо Вилие, капитан от кралския морски полк.

– Отлично! Щом е така, щом знаете моето име и звания, вероятно и лицата, от чието гостоприемство се ползвам сега, са от кръга на

приятелите ми?

– Най-добрите приятели на господин графа!

– Добре, добре. А как се казват?

– Моят господар желае сам да се представи.

– И все пак, къде съм?

– Не мога да кажа това на господин графа.

– Нима ви е забранено да ми отговорите?

– Аз, господин графе, се намирам в тази страна не повече от месец и съвсем не я познавам.

Графът разбра, че на слугата е заповядано така да отговаря и престана да го разпитва за своите благодетели.

– А можете ли да ми кажете от колко време се намирам в тази къща?

Днес стават точно дванайсет дни, откакто господин графът пристигна тук. Той беше доста тежко болен и всички ние много се страхувахме за неговия живот. За щастие господин графът оздравя.

– Да, съвсем! Погрижете се, моля, да ми бъдат дадени дрехите.

– Дрехите на господин графа са тук, на този стол.

– Благодаря, видях!

– Може би господин графът ще благоволит да му помогна да се облече и среше?

– Не си струва! Няма да слагам перука и да се пудря. Мисля, че в тази страна, която и да е тя, етикетът не е толкова строг, както във френския двор.

Въпреки уговорките графът отдели доста време и старание за тоалета си. Когато бе готов и хвърли последен поглед в огледалото, остана доволен. Оттам го гледаше спретнат, стегнат, с военна стойка млад човек, жаден за живот. Никой не би могъл дори да предположи през какви адски мъки бе преминал преди броени дни. Само бледият тен на лицето го издаваше, че в момента не се радва на цветущо здраве.

– Готов съм! Водете ме – обърна се той към слугата с тон на нетърпение и любопитство.

Глава XVIII ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Близко до стаята, в която капитанът се събуди след цели дванайсет дни борба със смъртта, имаше просторен салон. В него подредбата също излъчваше приглушен разкош и умило съчетание на европейска с индианска култура. Графът прекрачи прага му със зле прикрито вълнение. На канапе, застлано с красива дивечова кожа, между бухнали възглавници с ярки калъфки, седеше елегантна дама със спуснатата воалетка. Вълнението му, необяснимо за самия него, нарастваше, а когато дамата откри лицето си, младият човек усети колко силно бие кръвта в слепоочията му.

– Маркизо, вие тук?!...

Маркиза Дьо Боа-Траси го гледаше с щастливи добри очи и елегантно-поривисто му поднесе ръката си. Тревога прониза сърцето на капитана и той едва чуто попита:

– Значи ли, че в този, досега извънредно гостоприемен за мене дом, ще срещна и едно лице, което сигурно ще ме „възнагради“ с неприятности!

– Не се вълнувайте толкова силно, мили капитане! Ще навреди на здравето ви, над което така всеотдайно бяхме. Предлагам ви да се поразходите навън, да подишате горски въздух и се порадвате на слънцето. А на въпроса ви ще отговоря с въпрос: „Нима целият ни живот не е изпълнен с изненади – и приятни, но и неприятни?“ Чак на излизане Дьо Вилие забеляза изправения до камината Андре – млечния брат на маркизата – и вежливо го поздравя.

Чистият въздух наистина го поуспокои. Наложил си да не мисли какви срещи и събития го очакват. Вървеше бавно и с интерес оглеждаше всичко край себе си. Къщата, от която излезе, наистина беше построена за европейци, но около нея се бяха стгушили една до друга почти еднакви индиански колиби. Само една се отличаваше с размерите и украсата си – това сигурно беше колибата на съвета. Тъкмо да завие покрай нея и на стотина метра пред себе си мярна познат силует. Взря се... Да, не грешеше, това беше Изгнанника, който или не го видя, или се престори, че не го забелязва.

Желанието на капитана за по-продължителна разходка угасна. Множество въпроси се заблъскаха в главата му. Защо бащата на

неговата любима бе в това селце? Каква причина го бе довела тук? Може би бе дошъл заради него? Възможно ли бе да се допусне това? Но нима в писмото, оставено от девойката в хралупата на дървото, не се казваше, че и тя се отправя на дълъг път? По всяка вероятност сегашната среща бе чиста случайност...

Размишлявайки по този начин, капитанът се върна в къщата, стигна до стаята си и се свлече в един от фотьойлите, повален от умора.

Минаха няколко минути. Той дълбоко се замисли. Вратата се отвори. Графът реши, че е Андре, и не само че не се обърна, не дори не вдигна глава.

Някой сложи ръка на рамото му и един глас, чийто напевен тембър му беше толкова добре познат, го попита:

– За какво така сте се замислили, господин графе, че нито виждате нещо край себе си, нито чувате?

Младият човек трепна като убоден и бързо вдигна глава.

Преди още да я види, само по гласа безпогрешно позна графиня Дьо Малевал. Тръпки го побиха от огнения поглед на графинята. Побледня, олюля се и се хвана за каквото намери, за да не падне на земята.

– Какво: радост, страх или ненавист буди у вас появата ми, драги графе? – продължи графинята с лек оттенък на ирония.

– Госпожо – отговори той, проявявайки страшно усилие да се овладее, – простете ми! Макар и да знаех, че няма да ви видя тук, не мога да преодолеем изненадата си, граничеща с уплаха, виждайки ви толкова близко до себе си.

– Как ще заповядате да приема думите ви: като оскърбление или като комплимент? – добави тя, като взе стол и седна пред графа.

Настъпи доста продължително мълчание.

Най-после графинята реши да проговори първа.

– Вие сте се досетили, че до известна степен аз участвах във вашето похищение? Странно, нали? Красивият кралски офицер, похитен от жената, която е напуснал. Признайте, това приключение би могло да предизвика интерес дори във Версайския двор. Но ние тук сме като в пустиня и за нещастие за него сигурно никой няма да узнае. Печално, нали?

– Графиньо!...

– Какво да се прави, графе – прекъсна го тя. – Аз съм странно същество. Скроена съм по особена мярка – обичам ония, които бягат от мене. Ако бяхте останали в Квебек, по всяка вероятност твърде скоро щяхме да скъсаме нашата връзка и, разбира се, по взаимно съгласие. Вместо това вие, кой знае защо, решихте да ме напуснете, а аз ви

последвах и ви залових.

– Каква цел сте преследвали, графиньо, постъпвайки по този начин? Съвсем не мога да си го обясня!

– А нима аз самата зная! Щях ли да съм жена, ако се замислях? Стратта не разсъждава, тя действа! Исках да ви намеря, да ви отмъстя за вероломното бягство... Исках да постигна това на всяка цена!...

– А сега?...

– Сега промених намерението си... Видях ви...

– Наистина ли?

– Да! Учудва ли ви това?

– Ни най-малко, графиньо. Аз само ви питам защо, щом веднъж сте пожелали да ми отмъстите за вероломното бягство, както благоволихте да го наречете, защо сега, когато успяхте да ме заловите и превърнете в свой пленник, не се възползвате от случая да удовлетворите жаждата си за мъст?

– Промених намерението си, драги графе! Сега имам други планове.

– И мога ли да зная, графиньо, какви са тези планове?

– Специално за това дойдох, за да ви ги кажа.

– Слушам ви!

Всичко бе казано по най-любезен начин с усмивка на уста.

Ако имаше свидетел на този разговор, изобщо не бе се досетил каква пламенна ненавист кипеше у тези хора и колко заплахи съдържаха очарователните усмивки, които двамата събеседници щедро си разменяха.

Граф Дьо Вилие се овладя и си възвърна цялото хладнокръвие. Готвеше се храбро да издържи в борбата, която усещаше, че ще започне всеки миг. Спокоен, с ведро лице, самоуверен, той чакаше графинята да заговори първа. Тя това и стори, хапейки устни.

– Вие също, драги графе, ме държахте в своята власт! Защо не си отмъстихте?

– Да ви отмъстя? Защо, графиньо? Затова ли, че ви обичах и бях толкова щастлив? И бях обичан! Сигурно се шегувате!

– Не си играйте с думите, моля ви! Времето на пастирските идилии за нас отмина. Отговаряйте откровено, както подобава на благородник.

– Щом искате това, графиньо, позволете да ви кажа: порядъчният човек, има ли причини или не да се сърди на една жена, никога не ѝ отмъщава.

– Той я презира и изгонва, така ли?

– Не, искрено я съжалява и уважава в нея личността, която по-рано е обичал.

Графинята го изгледа странно изпод дългите си ресници.

– Така да е – каза след минута. – Това обяснение може би е донякъде вярно.

– Изразява мислите ми, графиньо, и ако ситуацията се повтори, пак ще постъпя така.

– Твърде е възможно. Но да се върнем към онова, което исках да ви кажа. Вие сте мой пленник.

– Това го зная, графиньо.

– От вас зависи да получите свободата си.

– Чакам да благоволите да ми обясните при какви условия.

– Знаете ли къде се намирате?

– У вас, предполагам.

– Без двусмислия! Говоря за страната, а не за къщата.

– Съдейки по това, което можах да видя по време на разходката си, намирам се в някакво индианско селце.

– Да, на британска територия, не повече от десет мили от форта Necessite.

– Защо казвате всичко това, графиньо? Би ми било много по-приятно, ако говорите откровено, както настоявахте преди няколко минути. Та в жилите ни тече благородническата кръв на прадедите ни. Това само е достатъчно, за да не си позволяваме да лъжем – нито вие, нито аз.

– Добре, ще бъда откровена! Благодарение любезността на губернатора на Вирджиния – нещо, което френските власти не биха направили – успях да ви заловя. И ето сега, когато имам пълната възможност да ви отмъстя, когато никаква сила не е в състояние да ми попречи, аз съм готова да се откажа от отмъщението, ако... Всичко зависи от вас! Кажете само една дума и в същия миг завинаги ще угасне цялата ми ненавист към вас!

– Бих бил извънредно щастлив, повярвайте ми, това е моето най-съкровено желание! За жалост, без сам да зная защо, струва ми се, че думата, която искате от мене, че това съчетание от звукове, което е толкова просто за произнасяне, моята уста не би могла да го произнесе.

– Първо ме изслушайте, графе, а после вече решавайте как да постъпите – дали да приемете предложението ми или не.

– Съгласен съм – отговори графът с поклон.

– Вие сте благородник, господин Дьо Вилие – продължи графинята.

– Дори произхождате от твърде древен дворянски род, но сте беден и

нямате никакви покровители във Версай, където в днешно време всичко става с протекции. Съвсем възможно е да си останете капитан и никога да не получите повишение, въпреки всичките ваши достойнства, въпреки безпримерната ви храброст.

– В това няма нищо невъзможно – студено отговори графът – и аз смирено ви признавам, че отдавна вече съм се примирил с едно такова положение.

– Е, а аз, само ако изречете думата „съгласен“, веднага ще ви връча заповед за чин „полковник“ и триста хиляди лири за разходи по сформирването на вашия полк.

– Ето един странен начин за отмъщение! – отговори графът с иронична усмивка.

– Защо да не мога и аз да съм толкова великодушна, колкото и вие?

– Извинете ме, графиньо, но това, което говорите, ми се струва фантастично. Въпреки дълбокото ми уважение към вас, ще ви повярвам само ако видя заповед с подписа на негово величество християнския крал Людовик XV, Бог да го пази!

– Нима съм казала, че заповедта непременно ще носи подписа на крал Людовик XV? – попита графинята, устремила странен поглед към своя събеседник.

– Но от кого друг би могла да бъде подписана? Не познавам никого освен краля, който има право да произвежда офицерите в чин.

– И само крал Людовик XV ли е единственият монарх с подобно право?

– Аз зная само него, графиньо!

– А аз, господин графе, зная и друг толкова велик господар, колкото този, за когото говорите – крал Георг Втори.

– Английският крал!... – извика графът и скочи от стола така бързо, че графинята неволно се отдръпна назад. – А, сега всичко разбирам!... Значи такъв начин за отмъщение сте измислили?! Поставете честта ми на карта! Искате да ме опозорите! Как се осмелявате да правите такова предложение на мен – Луи Кулон дьо Вилие, брата на нещастния Дьо Жюмонвил, убит от командира на английския отред! О, графиньо! За толкова ли голям подлец и негодник ме смятате?!

– Графе, пазете се! Само една дума да кажа или да сторя едно движение с ръката си и вие веднага ще бъдете предаден на индианците.

– Предпочитам да бъда предаден на индианците, графиньо, отколкото да продължавам да ви слушам! Нека ме подложат на мъчения – ще га понеса като благородник и като човек с мъжество!... Удивен съм, от

каква подла глина сте слепена, графиньо, щом подобна гнусна мисъл е могла да се зароди в съзнанието ви?!

– Графе!

– А, нито дума повече! По-добре хиляди пъти смърт, отколкото да ви гледам! И аз съм обичал тази жена! – добави той, унищожавайки я с поглед, пълен с безгранично презрение.

– Това вече е твърде много! – извика графинята, кипнала от гняв. – Хей, тук!

В стаята влезе Андре.

– Повикайте ги! – заповяда графинята.

Андре даде знак. Десет индиански воители се появиха веднага в стаята и впериха очи в графинята. С пресипнал глас тя извика:

– Вземете го! Той е ваш! Предавам ви го.

И се свлече на стола, едва поемайки дъх, почти задушена от гняв.

– Прощавайте, графиньо – каза графът, – аз ви съжалявам! Сигурно силно страдате. Но не сте достойна за презрението на един порядъчен човек... Вас могат само да ви съжаляват!...

Даде знак с ръка на червенокожите, че е готов да ги последва.

– Негодник! – прошепна графиня Дьо Малевал с отчаяние. – Върви с тях, но помни, че отиваш на сигурна смърт!... Още малко и нашите сметки съвсем ще бъдат оправени!

Граф Дьо Вилие излезе, съпроводен от индианците.

Глава XIX НАПАДЕНИЕТО

Същия този ден, точно когато залязваше слънцето, на две мили от селото, в каменист дол – корито на пресъхнал поток, петима мъже седяха около палав огън. На никого не би минало и през ума, че може да ги види заедно по това време. Те весело си бърбеха, унищожавайки с апетит прясно изпечен сърнешки бут.

Бяха Жан-Пол – бащата на Анжела, и неговият вечен спътник Кадифената змия. До тях седеше нашият стар познат Златния клон заедно със Смелия, а петият беше не някой друг, а самият дон Паламед. Графиня Дьо Малевал го бе взела при себе си на служба, преди да напусне вилата си в Квебек.

– И така – каза Златния клон с пълна уста, – значи тази нощ...

– Да, тази нощ – отвърна Жан-Пол, – защото мъченията са определени за утре сутринта.

– Бедният капитан! Мислите ли, че ще имат смелостта да го измъчват, както правят с всички свои пленници?

– Какво, да не започнат да се церемонят с него! – възрази Смелия, свивайки рамене. – Напротив, ще се радват, че им се предоставя възможност да нарежат на парчета един френски офицер.

Морският разбойник през цялото време изобщо не участваше в разговора. Задоволи се с ролята да яде като канибал и да пие като гъба.

– Добре! А сега, понеже всички се навечеряхме, не е лошо да пристъпим към последно обсъждане на плана за действие... Това можем да направим, докато пушим лулите си – едното не пречи на другото. Изслушайте ме, господа!

Останалите преглътнаха последната капка люто питие, запалиха лулите си и седнаха по-близо до Изгнаника, за да чуват добре какво им говори.

– Златния клон и вие, Смелия, ще последвате дон Паламед – започна Жан-Пол, – както бе вече решено. Той ще ви вкара в къщата, където трябва да се държите възможно най-тихо, докато не чуете първия изстрел. В къщата има само един мъж. Другите са настанени в колиба в края на селото, така че няма да имате големи затруднения. Избягвайте, доколкото е възможно, проливането на кръв! Не нападайте. Задоволете се само със защита. Разбрахте ли?

– Напълно – отговори Златния клон. – Е, а капитана... Кой ще го освободи?

– Не се безпокойте за това. Други са поели грижата да го спасят.

– Можете ли да се закълнете в това?

– Кълна ви се в честта си! – отговори Изгнаника с тон, който накара войника напълно да му повярва. – И помнете, мили приятелю, макар да ме наричат Изгнаник, върху честта ми няма нито едно петънце и никой не може да каже, че поне веднъж не съм удържал на думата си.

– Добре! Сега съм спокоен. Ами вие?... Какво ще правите?

– Също ще действам, макар и малко особено. Работата ми ще бъде по-трудна от вашата. Е, а сега, щом всичко е решено, време е да тръгваме – добави Изгнаника, поглеждайки небето. – Луната ще изгрее след два часа. Трябва всичко ца бъде свършено или поне да е в разгара си, преди тя да се покаже и освети земята с бледия си лик. Да вървим!

– Да вървим! – повториха другите четирима мъже и станаха едновременно.

Напуснаха долината и се отправиха към селото. Нощта бе тъмна. Вървяха един след друг. Начело на малкия отред беше Изгнаника.

Щом стигнаха първите индиански колиби, се разделиха. Запромък-ваха се тихо като невестулки и всеки се зае с изпълнението на своята задача, съобразно приетия за действие план...

След известно време, трудно е да се каже колко, селото се оживи, всичко се раздвижи. Започна престрелка. Жени и деца надаваха страш-ни писъци и бягаха като луди. Вече се стреляше навсякъде – знак, че минутите на паника у туземците бяха минали. Индианците, изненадани от неочакваното нападение, се окопитиха и се сражаваха храбро, като се опитваха да спасят жилищата си, които горяха като факли. Огънят, запален от нападателите на няколко места едновременно, се разпространява-ше с ужасяваща бързина. Сега вече пожарът не можеше нито да се изга-си, нито да се локализира. Той обхвана и дърветата наоколо – запалваха се едно от друго като факли, после се гърчеха в прегръдките на огнената стихия и падаха със страшен грохот. Зловещи звукове, глух трясък, сто-нове на агония издаваше тайнствената, непозната горска пустиня.

– Насам! Насам! – извика някой от вътрешността на къщата.

Чуха се два изстрела.

– Тичай да видиш какво става там! – нареди Златния клон. – Аз ще остана тук!

И ето какво видя Смелия. При колебливата светлина на факлата, паднала от ръцете на единия и продължаваща да гори на земята, двама

души се бореха с дяволско настървение. Изведнъж се повалиха, без да се изпускат един друг, и продължиха да се душат. Войникът се хвърли да ги раздели, но не успя да помогне на този, който зовеше за помощ. Преплетени като две змии, хрипящи като два хищни звяра, двамата врагове престанаха да се бият едва когато смъртта сложи край на враждата им.

– Дявол да го вземе! Това се казва мъже с железни ръце! – прошепна войникът, вдигна факлата и се наведе над безжизнените тела. Единият беше Андре – млечният брат на маркизата, а другият – хидалго.

Отвън се чу изстрел. Последва го втори.

– И там се е разразила битка. Да отида да видя какво става! – изтича войникът на двора.

Ето какво се беше случило: Щом Смелия проникнал в къщата, горе с шум се отворил прозорец и полуоблечена жена се подаде от него. Златния клон веднага се показал и посъветвал жената да затвори прозореца. Добавил, че ако го послуша, няма да ѝ бъде сторено никакво зло.

Смелия видял как в отговор на приятеля му жената се изсмяла и се опитала да скочи от прозореца, за да избяга.

– Госпожо – продължил Златния клон извънредно вежливо, – върнете се назад. Повтарям ви за последен път или ще си изпатите зле... На мене най-строго ми е заповядано...

– Сам се пази, негоднико! – извикала жената и стреляла по него едновременно едва пистолета. Куршумите изсвирили край ушите на младежа. Единият дори леко наранил главата му.

– Значи така! – закани се Златния клон, стигнал до ярост. Вдигнал пушката си и също стрелял.

Жената извикала от болка и изчезнала. Група въоръжени хора изпълниха двора. Водеха га Берже и барон Дьо Грини.

– Е – попита канадецът, – какво ново?

– Нищо особено! – отговори войникът. – Птичките са в гнездата си.

– А тия изстрели?

– Малка разправия! Така, от нямане какво да се прави! – намеси се Смелия, като приближи.

Глава XX БЯГСТВОТО

Индианските главатари с удоволствие изпълниха желанието на графинята. Те дълбоко ненавиждаха французите и мисълта за разправа с един френски офицер ги изпълваше с радост.

Но в случая стана нещо неочаквано. Въпреки ненавистта си към французите индианците се възхитиха от достойния начин, по който капитанът доброволно се предаде в ръцете им. Те тръгнаха към изхода на къщата не като победители с пленник, а по-скоро като почетен конвой на храбрия воин.

Графът премина през цялото село, вдигнал високо глава и усмихвайки се. Перспективата да бъде измъчван до смърт, която по всяка вероятност го очакваше съвсем скоро, изглежда, не го опечали.

Индианците го заведоха в голямата колиба на съвета. Разрешиха му свободно да се движи, но за всеки случай му взеха обувките. Те добре познаваха навичките на европейците от висшата класа. Знаеха, че на тези изтънчени същества им е много трудно, почти невъзможно да ходят боси, особено по пътищата встрани, проходими само за хората, привикнали от детството си към суровия живот сред дивата природа.

– Младият човек седна на едно столче, облегна гръб на гредата зад себе си и се отдаде на своите мисли. Външно, сякаш съвсем не се интересуваше какво става край него, а би трябвало да е обратното – живо до се интересува.

Точно тогава говореха за него. Предстоеше съветът да реши участието му.

Племенният глашатай бе съобщил на всички вождове, които един по един се събраха в голямата колиба на съвета и според ранга си се наредиха около огъня. По заповед на най-стария бе подадена голямата свещена лула. Тя обиколи всички присъстващи и съветът започна.

Споровете продължаваха повече от час. Няколко оратори говориха, но явно още не се бе стигнало до никакво решение, когато изведнъж отвън се чу силен шум. Влязоха няколко воини, водейки обезоръжен индианец.

Плененият индианец, от когото беше свален пояса му и на когото не бяха оставили нито ножа, нито томахащата, със своята величествена и горда осанка предизвика неволно интереса на всички.

Пленникът се обърна и капитанът трепна, сърцето му болезнено се сви. Той позна Голямото ухо, великия сахем на вълците гурони. Но вождът като че ли не го забеляза. Докато воините даваха отчет на членовете на съвета как точно са го хванали, Голямото ухо, скръстил ръце на гърдите си, вдигнал високо глава, изправен в целия си ръст, оглеждаше с горд и презрителен поглед събраните.

За нещастие младият европейец не разбираше нито дума от това, което си говореха, и нищо не можеше да узнае.

След доста дълъг и при това твърде бурен спор Голямото ухо безцеремонно се обърна с гръб към членовете на съвета, приближи се с бавни крачки до графа и седна до него.

Един воин стана, отиде при пленника и върза с тънък кожен ремък ръцете и краката му. Връзването обаче въпреки възлите беше доста хлабаво и не пречеше на човека да се движи. По същия начин бе вързан и офицерът, който не оказа никакво съпротивление.

– Бледолики – обърна се след това воинът към капитана на лош френски език, – ти ще умреш утре, с изгрева на слънцето. Пригответи предсмъртната си песен! Твоята смърт ще бъде великолепна!

– Благодаря, воине – усмихвайки се, отговори капитанът, – не бихте могли да ми кажете нищо по-добро от това! Бърза смърт – ето всичко, което желая сега!

Индианецът се обърна с гръб към него и си отиде.

След няколко минути вождовете станаха и излязоха от колибата, като затвориха вратата.

Новият пленник и капитанът останаха сами.

След доста дълго мълчание капитанът, чието любопитство бе изострено до крайност, тихичко произнесе името на вожда. Надяваше се, ако е възможно, да получи някакви сведения какво става навън. Голямото ухо много внимателно се наведе към другаря си по съдба и сложил ръст на устните си, прошепна с глас, слаб като дихание:

– Мълчете! У червенокожите очите и ушите са навсякъде... Ще чакаме... Да се надяваме...

После се обърна на другата страна, затвори очи и се пристори, че спи.

Разочарован, капитанът реши да последва примера му.

Вече около час край тях беше пълен мрак, но изведнъж блесна светлина. Няколко воини със запалени факли в ръце влязоха в колибата. Двама от тях носеха храна, която оставиха близо до пленниците.

– Яжте! – каза водачът на групата.

Една от факлите бе забита в земята. Воините се отдалечиха, с изключение на един. Той остана и се облегна о вратата на колибата. На него бе поръчано да ги пази. Скоро дойде още един, въоръжен с пушка.

Когато гозбите изчезнаха, индианският воин, донесъл храната, взе съдините и факлата и излезе.

Часовоят, поставен при вратата, продължаваше да стои неподвижно на поста си.

Мина половин час. Полека-лека селото напълно притихна.

Очите на часовоя, втренчени в пленниците, блестяха в тъмнината като очите на тигър.

Изведнъж Голямото ухо извиси глас, обърна се към часовоя и предпазливо каза:

– Моята лула е пълна със свещен тютюн. Нима моят брат би отказал да ми подаде въглен, за да я запала?

– Вождът не бива да пуши – грубо отвърна часовоят, – нека да почака! След няколко часа ще бъде на лов из блажените равнини на Ваконда. Там ще пуши на воля!

– Моят брат не постъпва добре. За този въглен бих му дал цяла огърлица от раковини и стъклени мъниста, подарена ми от бледоликите.

– Къде е огърлицата? – попита часовоят и светкавично се приближи с явното желание час по-скоро да стане собственик на скъпоценната вещ.

– Ето я – отговори вождът и скочи като ягуар върху доверчивия червенокож.

Обхвана с две ръце шията му и го удуши бързо. Бедният падна като вързоп, без да издаде нито звук.

– Какво направихте, вожде? – упрекна го капитанът.

– Убих кучето! – отговори Голямото ухо. – Нека бледоликият да почака!

Индианецът взе оръжието на часовоя, завлече убития до капитана и го нагласи в същата поза, в която той лежеше минута преди това.

Като свърши с всичко, застана до вратата.

Офицерът, силно заинтригуван, с любопитство следеше всяко движение на червенокожия воин. Досещаше се, че вождът върши всичко това, за да се измъкне на свобода, а може би щеше да освободи и капитана.

– Защо Голямото ухо не излиза? – понита графът, като го видя, че стои неподвижно до вратата.

– Голямото ухо е вожд – отговори индианецът. – Той ще позволи

по-скоро да уловят него само и само да помотае на бледоликия да избяга... Голямото ухо няма да излезе оттук без бледоликия... Нека моят брат да почака...

Капитанът се канеше да отговори, но отвън се чу леко изсвирване.

Вождът пооткрехна вратата.

Влязоха двама. Първият шепнешком размени няколко думи с индианеца, а вторият се завтече към капитана и пререза ремъците, с които бе вързан.

– Анжела! Вие ли сте? – извика изуменият граф, познал момичето.
– Нещастно дете! Вие рискувате живота си... за мен!...

– Това нищо не значи! – отговори тя с треперещ от вълнение глас. – Да вървим! Вие сте свободен!

– Но обяснете ми, за Бога!...

– Нито дума, докато не бъдете в пълна безопасност!... Вземете това оръжие!

И тя му подаде револвери и пушка, които той пое с радост.

– О, поне няма да умра беззащитен! Благодаря ви, Анжела! Благодаря, скъпа моя! Вашето присъствие удесеторява силите ми!

– Да вървим, да вървим, Луи! Ние и без това изгубихме много време.

Капитанът стана и понечи да я последва, но схванатите му крайници не го послушаха и той падна отново на земята. Уви! Физическите сили му бяха изменили.

– Боже мой! – отчаяно се засуети момичето. – Нима няма да мога да го спася? Татко, татко!

Изгнаника – това беше човекът, който в този момент разговаряше с вожда – притича до дъщеря си.

– Кураж, капитане! Вашето спасение зависи от самия вас!

Младият човек събра всичките си сили, повдигна се и направи няколко крачки.

– Подпрете се на мен – каза Анжела, – аз съм силна, уверявам ви. Да вървим, мой мили Луи!

Излязоха.

Докато ставаше всичко това, Голямото ухо се беше заловил да накладе огън, опасен огън, и успя. Бегълците не се бяха отдалечили от колибата и на четиридесет крачки, когато тя пламна и започна да гори, като осветяваше селото със зловещата светлина на огнените езици.

Малко по-нататък към малкия отред се присъединиха няколко ловци, въоръжени от глава до пети. После всяка минута прииждаха все

нови и нови ловци, сякаш израстваха от земята.

Тук-там се разнесоха пушечни изстрели. Започна се бой.

Индианците, въоръжени, заизлизаха от колибите си, като се стараяха да се съберат на групи и организират защитата на селото.

– Напред! – извика капитанът. – След мен, бойци!

– Напред! – повтори ловците.

Мъжете се втурнаха напред, размахвайки факли, които хвърляха в колибите и стреляха по противниците, осмелили се да им се противопоставят.

Въпреки всичките молби на капитана, Анжела вървеше след него неотлъчно, готова всеки миг да му помогне.

След една прибежка от няколко крачки, младият офицер се олюля и падна. Напразно се опитваше да стане. Увлечен от вихъра на сражението и горейки от желанието да отмъсти за похищението си, младежът бе забравил, че още щом влезе в колибата на съвета, му бяха отнети обувката. Нежните му крака, изранени от тръни, камънаци и храсти, бяха в ужасно състояние. Кръв течеше от раните, които му причиняваха ужасни страдания и нетърпими болки.

Анжела първа забеляза печалното състояние, в което се намираше нейният любим. Тя повика баща си и въпреки енергичното съпротивление на графа, ловците го сложиха на носилка и го понесоха в разгара на битката.

– Ще трябва да се отдалечим от бойната арена – каза Анжела. – Повече не можете да се сражавате, приятелю мой!

– Моето място е тук, няма да го напусна!

– Боже мой! – с отчаяние извика девойката. – Но така ще загинем!

Боят ставаше все по-ожесточен. Индианците на няколко места се бяха подредили в редици и на свой ред заплашваха да минат в настъпление. Куршумите валяха като град край носилката. Анжела, изцяло в плен на своята любов, виждаше само Дьо Вилие. Искаше, каквото и да става, на всяка цена да го спаси, а той самият упорито настояваше да умре. Бедната девойка хвърли умолителен поглед към баща си.

Изгнаника се притече на помощ.

– Господин графе – отсече той, – ние влязохме безумно в този капан, от който може би нито един от нас няма да се измъкне, с една-единствена цел – да успеем да ви спасим! Вашият живот е скъп и освен това кой ще отмъсти за брат ви, ако се оставите да бъдете убит тук?

При тези думи капитанът трепна. Лицето му пламна.

– Не искам повече да споря, ще ви се подчиня. Но преди да се

разделим, искам нещо да ви заръчам. Тичайте в къщата при графинята и я спасете, ако е възможно... Това трябва да сторите!

– Господин графе, но тази жена...

– Никакво но!... Или аз ще отида сам! Тази жена е мой непримирим враг. Тя трябва да бъде спасена! Това го искам аз!

– Подчинявам се, щом толкова го желаете. Ако е възможно да бъде спасена, ще я спася!

– Благодаря ви!

– А сега позволете на Анжела да ви изпрати. Недалеч оттук чакат готови коне. Ще имате ли сили да се държите на коня?

– Надявам се!

– Добре! Утре, при залез-слънце, ще бъдете във форта Дюкен. Прощавайте, господин Дьо Вилие!

– Дадохте ми дума, помните, нали?

– Никога не съм изменял на думата си!

Изгнаника целуна нежно дъщеря си, като ѝ пошепна няколко думи на ухото. Щом от погледа му изчезна носилката, на която отнесоха капитана, събра канадците и се хвърли с тях в боя. Последва га и Голямото ухо. Успяха да си пробият път с оръжие през тълпата индианци, които напразно се опитваха да ги спрат.

Почти в същата минута отредите на Берже и барон Дьо Грини бяха нападнали къщата на графинята.

Индианците, обезумели от страх, напуснаха селото, оставяйки зад себе си много трупове.

Успехът на канадците беше много по-голям, отколкото самите те очакваха. Сега бяха пълни господари на полесражението. Въпреки това не можеха да си позволят да изгубят и минута време, ако не искаха да се опекаат в пожара, запален от тях.

Ловците обградиха къщата от всички страни. Водачите на отредите се втурнаха вътре. Проникнаха в салона, където намериха три жени. Двете се грижеха за третата, просната на рогозка – явно сериозно ранена.

– Маркиза Дьо Боа-Траси! – извика баронът вкаменен. При звука на този глас, който маркизата веднага позна, тя се изправи.

– Да – каза, – това съм аз, бароне! Не сте очаквали да ме видите тук, нали?

– Извинете, маркизо, но аз знаех за вашето присъствие в това село, както и за присъствието в него на графиня Дьо Малевал.

– Какво ви води в тази къща, господине? – попита графинята с

високомерна ирония. – Дойдохте, за да ни обявите за свои пленници?

– Да ме пази Господ, графиньо! – възрази младежът. – Имам едноединствено желание – да ви спася! Затова съм и тук!

– Твърде късно, бароне – простена маркизата, – поне за мене! Раната ми е смъртоносна, усещам това.

– О, лъжете се, маркизо!

– Не, бароне, чувствам, че смъртта ми е близка. Остават ми да живея всичко на всичко само няколко минути.

Тя даде знак на графинята, която се наведе над нея, и двете приятелки си размениха нещо шепнешком.

– Докажете ми, че сте дошли тук с добро намерение, бароне – обърна се след това маркизата към достойния воин.

– Кажете, маркизо! Вашето желание за мене е равносилно на заповед!

– Дайте на графиня Дьо Малевал свобода, нека отиде, където пожелае.

– Никой от нас няма да се съпротиви на това. Никой няма да я преследва!... Давам ви моята честна дума.

– Благодаря, бароне, но тя сама няма да може да излезе оттук.

– Аз ще я изпратя!... Нека само да каже къде иска да отиде – предложи Изгнаника, като излезе напред.

– Добре, съгласна съм! – кимна графинята, после целуна за последен път маркизата и добави заплашително: – Господин Дьо Грини, между вашия приятел и мене не всичко още е свършено!... Довиждане...

Заповяда с жест на слугинята си да я последва и излезе заедно с Изгнаника. Съпроводиха ги трима или четирима ловци. Тя вървеше високомерна и спокойна, като че ли всичко, което ставаше в тази минута в селото, ни най-малко не я засягаше.

Маркизата я проследи с поглед. Щом приятелката ѝ най-сетне излезе от стаята, дълбока въздишка се изтръгна от гърдите на ранената и тя се обърна към барона:

– Приближете се – проговори с глас, който с всяка секунда ставаше по-тих и по-тих, – искам да ви кажа няколко думи, които не трябва да чуе никой друг освен вие.

Младежът пристъпи две-три крачки.

– Цял съм на вашите услуги, маркизо – тъжно прошепна той.

– По-близо, моля ви, още по-близо!

Баронът застана до нея на колене, но тъй като силите видимо я напускаха, по нейна настоятелна молба обхвана с дясната ръка талията ѝ.

– Така е добре – продължи измъчената жена. – Надявам се Бог да ми даде сили да ви кажа всичко!

Тези думи бяха произнесени с толкова слаб и развълнуван глас, че баронът потрепери.

– Сега слушайте ме, бароне... Когато секунди ме делят от смъртта, ми се иска да знаете, че ме убива любовта към вас!

– Не казвайте това, маркизо.

– Аз ви обичам от онзи час, когато ви видях за пръв път. Вие не ми повярвахте и ме упреквахте.

– Но...

– Да, много добре помня как ме оскърявахте, но беше много несправедливо. Нямахте право да ме осъждате, без да изслушате това, което можех да кажа за свое оправдание... Арман, аз ви обичах с цялата си душа. Отбягвайки ме, вие разбихте щастието на двама души.

– Леона! Леона!

– Да, наричайте ме Леона. Приятно ми е да слушам името си от вашите уста... Ах, можехме да бъдем щастливи! Колко лошо постъпихте с мене последния път, когато съдбата ни бе събрала!

– Маркизо, нима намирате за нормално, че ви срещнах точно тогава, когато се опитвахте да умъртвите и мен, и Дьо Вилие?

– Неблагодарни! – прошепна тя. – Неблагодарнико! Ако съм последвала графинята, която се водеше единствено от демона на ненавистта и отмъщението, го направих само за да ви спася! Тя искаше да убие и вас, и приятеля ви. Ако не бях аз, досега сто пъти да сте загинали!

– Прости ми, Леона, прости ми!

– Прощавам ви и ви обичам, Арман! Целунете ме за пръв и последен път!

Младият човек се наведе и целуна маркизата, която сякаш само чакаше този миг, за да издъхне.

Барон Дьо Грини продължаваше да стои на колене до тялото на мъртвата. Той плачеше като дете.

Груба ръка го потупа по рамото. Той вдигна глава. Беше Берже.

– Слушайте, господин бароне, ще плачете после! Сега излизайте! Най-напред трябва да се помисли за живите, после за мъртвите! Тръгвайте! Тук нямаме повече какво да правим.

С тези думи Берже се втурна навън. Ловците последваха примера му, бързайки да се измъкнат от горящата къща. В мига, в който тя рухна, канадския ловец започна инстинктивно да търси барона. Не го виждаше никъде и разпитва за него спътниците си. Един от тях нададе вик

на ужас и протегна ръка към пожара. Това беше единственият отговор.

Погледът на Берже проследи ръката на ловеща и замръзна.

Баронът не бе напуснал мястото на пожара. Той продължаваше да стои на колене до тялото на онази, в чиято любов не вярваше толкова дълго.

Не бе имал възможност да заживее за нея, затова пък умираше с нея.

Силата на огъня се увеличаваше. За спасение на барона не можеше и да се мисли. Впрочем Берже бе убеден, че нещастникът сигурно би се отказал от каквато и да е помощ от тяхна страна.

Покривът рухна, погребвайки под развалините маркиза Дьо Боа-Траси и барон Дьо Грини.

Глава XXI ОТМЪЩЕНИЕ

Силно вълнение бе обхванало форта Necessite. Гарнизонът, състоящ се от петстотин души отбрани войници, трескаво привършваше работите по укрепването на форта. Едни извличаха оръдията, други приготвяха снаряди, трети носеха барут и куршуми... А там, малко по-далеч, подреждаха кошове с пръст и торби с пясък.

Англичаните очакваха силно нападение от страна на французите. Известието за него бе донесено преди два дни от графиня Дьо Малевал. Тя има продължителен разговор с майор Вашингтон, показваше му някакви писма – с една дума, бе му дала толкова убедителни доказателства за истинността на твърдението си, че майорът веднага събра военен съвет от главните офицери на гарнизона. На съвета единодушно бе решено незабавно да се заловят на работа по отбраната на форта. Решението се налагаше и от факта, че според думите на графинята ръководството на френските сили бе поверено на граф Кулон дьо Вилие – брата на нещастния капитан Дьо Жюмонвил, подло убит от засада, устроена от самия майор Джордж Вашингтон.

Войниците под прякото наблюдение на офицерите работеха усърдно от ранно утро до късна вечер. Стараеха се да доведат форта до такова състояние, че да може да издържа обсада до пристигането на подкрепление от Вирджиния, което щеше да принуди французите да отстъпят.

Графиня Дьо Малевал измоли позволение да остане във форта Necessite. Комендантът охотно бе дал съгласието си.

Каквото и да беше източникът, от който графинята черпеше своите сведения, тя явно беше осведомена отлично. За доказателство може само да се припомни това, което се случи няколко дни по-рано във форта Дюкен.

Господин Дьо Контъркьор една сутрин в края на юни покани капитан Дьо Вилие при себе си.

Графът, напълно оздравял от раните си, побърза да се яви.

Когато влезе в кабинета на коменданта, там освен него се намираха още две лица. Това бяха Берже – канадският ловец, и Голямото ухо – вожд на племе червенокожи.

Щом ги видя, капитанът разбра, че е извикан по важна работа.

– Драги капитане – обърна се към него господин Дьо Контъркьор

след размяна на обичайните поздрави, – най-после имам възможност да изпълня обещанието, което ви дадох доста отдавна.

– Нима е настъпил моментът? – попита Дьо Вилие и радостен лъч озари обикновено печалното му лице.

Последните събития, в които бе едно от главните действащи лица, и трагичната смърт на приятеля му барон Дьо Грини бяха оставили дълбоки следи в душата на младия офицер. Чертите на лицето му излъчваха меланхолия, която сякаш никога нямаше да го напусне.

– Да – продължи комендантът, – всичко е готово, за да се опитате да нападнете форта Necessite. Вие, разбира се, схващате, че говоря за внезапно нападение с цел неприятелят да бъде изненадан. Хората, които назначих в състава на вашия отред, са се прославили в подобен род експедиции.

– Ще успеем или не да го изненадаме, господин комендант – отговори младият човек с твърд глас, като натъртуваше всяка дума, – с главата си ви гарантирам успеха! Фортът ще бъде превзет или аз ще бъда убит но време на шурма!

– Ще изпадна в отчаяние, ако с вас се случи някакво нещастие, драги капитане! И обратното – надявам се още много, много години да служите на негово величество! Офицери като вас не се срещат често! Затова пазете се, приятелю мой, моля ви! Ако е необходимо, в качеството си на началник ще издам и заповед да се пазите.

Графът мълчаливо се поклони.

– Отредът ви се състои от шестстотин канадски ловци под командата на вашия приятел Берже и от червенокожи воини от племето вълци гурони, чиято цена знаете. Голямото ухо, най-знаменитият вожд на своето племе, иска сам да го предвожда. Искрено съжалявам, че не мога да ви дам на разположение и отред редовна войска. По-добре, отколкото всеки друг знаете колко са малко моите войници.

– Видях в битка както индианците, така и канадците. Това са хора с непобедимата храброст на лъва. Никаква сила не може да ги спре в боя. С тях и с двама офицери като стария Берже и вожда на гуроните съм сигурен в успеха... Освен това Бог ще бъде с нас! Кога ще заповядате да тръгна?

– Когато пожелаете! От тази минута ви предоставям пълна свобода на действие.

– Благодаря ви! Ще се възползувам от вашето разрешение да замина колкото може по-скоро.

– Ето ви заповедта, драги капитане. Прочетете я.

Граф Дьо Вилие взе листа, разгъна го и бързо го прочете с чувство на радост. Тази заповед даваше на капитана най-широки пълномощия. Един абзац го трогна особено силно. Той гласеше следното:

„Заповядвам на капитана да атакува, ако това се окаже възможно, и да изтреби англичаните до крак, за да ги накаже за убийството, с което нарушиха най-свещените права на просветените народи.“

Намекът за измамата, жертва на която бе паднал неговият брат, напомни на капитана клетвата му да отмъсти на враговете. Това го преизпълни с радост и ентузиазъм.

– Най-послед мой нещастен брат ще бъде отмъстен! Кога ще пристигнат твоите хора, Берже?

– Ще бъдат тук след два часа, господин Луи.

– Добре! А вашите, вожде?

– Малко по-рано.

– Отлично, мои бойни приятели! Ще им дадем да си починат през остатъка от деня и същевременно да се заемат с последните приготовления. Ще потеглим при залез-слънце. Луната ще осветява пътя ни. Съгласни ли сте?

– Да! – отговориха и двамата в един глас.

– Особено строго проконтролирайте да вземат със себе си необходимите бойни и хранителни запаси. Вашите вожди имат ли пушки, вожде?

– Всички! – гордо отвърна Голямото ухо. – Те ще покажат на моя брат как добре умеят да стрелят с тях.

– Това е добре. Преди тръгване ще направя преглед на целия отред, за да видя дали всичко е в ред.

Тогава към коменданта се приближи един сержант и му прошепна нещо на ухото.

– Пуснете го – нареди комендантът и като се обърна към капитана, добави: – Ето още една новина.

В кабинета влезе Изгнанника.

Облеклото му, изпокъсано и кално, показваше, че е вървял дълго време.

– Е? – усмихна се Изгнанника, като пристъпи прага. – Както ми се

струва, попаднал съм тук в най-важната минута.

– По-навреме и да искахте, не бихте могли да дойдете – отговори шеговито домакинът.

– Идвате от форта Necessite? – попита Дьо Вилие.

– Пристигнах преди две минути...

– И носите ли вести?

– Най-пресни!

– Добри?

– Като всички новини, съдържат в себе си и добро, и лошо.

– Хм! – замисли се комендантът. – Опитайте се да ни ги представите. Но първо седнете, сигурно сте много изморен.

– Признавам, изморен съм... Вървах бързо и по ужасни пътища.

Изгнаника седна на стола, който му подаде комендантът. Контъркьор не пропускаше случай да изрази голямото си уважение към този човек, живата загадка за всички по границата.

– Нима пътищата са толкова лоши! – попита капитанът.

– Успокойте се! Аз съм като птиците... винаги се движи по права линия. Моите пътища не са като вашите.

– Е, това донякъде ме успокоява... А сега, слушаме ви.

– Англичаните са предупредени за подготвяното срещу тях нападение и затова няма да може да ги изненадате.

– Това е лоша вест! – възкликна комендантът.

– За мене е все едно знаят ли, или не знаят за нашите намерения! – енергично се намеси капитанът. – Толкова по-славна ще бъде победата!

– Моля, продължавайте – подкани господин Контъркьор.

– И знаете ли кой ги е предупредил? Графиня Дьо Малевал.

– Графиня Дьо Малевал!... Уверен ли сте в това?

– Да, тя! Впрочем вие вероятно ще имате възможност да я видите – тя пожела да остане във форта.

– Сигурно знаете, приятелю мой – обърна се комендантът към графа, – че графиня Дьо Малевал е изменила на своята родина, за да стане шпионка на нашите врагове? С декрет на губернатора на Нова Франция тя е обявена извън закона. Тази жена ни е нанесла страшни вреди. Не зная и не искам да зная причините, тласнали я към предателство, но настървението й срещу всичко, което може да се нарече френско, е недостижимо... Пожелавам й да не попадне в нашите ръце. Ще бъда принуден да я обеса, а това, признавам, не би ми се искало!

– Да се обеси жена! – опита се да протестира капитанът, но усети, че се изчервява.

– Жената често е по-опасна от мъжете, приятелю. Освен това във връзка с този случай получих специално нареждане от господин Менесвил и няма да се поколебая да изпълня дълга си.

Граф Дьо Вилие извърна глава, за да прикрие объркването си.

– Интересно е да научим – продължи господин Дьо Контъркьор – какви други новини ни носите.

– Когато англичаните научили, че ги заплашва нападение, изпратили четирима куриери по четири различни пътя. Всеки от тях носел молба до губернатора на Вирджиния за по-скорошно изпращане на подкрепления от хора, храни и боеприпаси.

– Дявол да го вземе! Но всичко това е твърде печално! – въздъхна комендантът.

– Да, ако куриерите бяха успели да изпълнят възложената им задача – продължи Изгнаника с оттенък на неподражаема ирония. – Но по едно странно стечение на обстоятелствата и четиримата са попаднали в ръцете на нашите индиански горски скитници и телеграмите са загинали заедно с тях.

– Ето това е малко по-добре!

– Още не съм казал всичко. Във форта се чувства недостиг от провизии и боеприпаси. Между другото барутът им е развален. Самото оръжие също е в доста лошо състояние. Освен това каквото и да говорят, но тези герои се страхуват от нашето нападение.

– Така че?... – додаде капитанът.

– Така че съм убеден, че ако ги нападнем бързо и особено със силен отред, няма да издържат на натиска и ще бъдат разбити.

– Браво! – извика графът. – И аз мисля така. Тръгваме тази вечер!... Жан-Пол, щом свършите с коменданта, бъдете така добър да дойдете в моята стая. Искам да поговоря с вас. А сега, ако разрешите, тъй като нямам какво друго да кажа освен ако господин комендантът не се нуждае от мене...

– Ни най-малко, напълно сте свободен... И така, до довечера, господа.

Господин Дьо Контъркьор изпрати посетителите си до вратата на кабинета.

Жан-Пол последва капитана.

Пред вратата на стаята си граф Дьо Вилие намери Златния клон и му заповяда да не пуска никого. После затвори след себе си, предложи стол на Изгнаника и веднага пристъпи към разговора си с него като човек, който бърза да свърши някаква работа, гнетяща сърцето му.

– Милостиви господине, не зная кой сте и няма да ви питам – това почти не ме интересува... Но откакто съдбата ни събра, вие винаги сте ми се притичвали на помощ и сте проявявали такава преданост, която според мен с нищо още не съм заслужил.

– Виновен съм, капитане! Моля ви, да възстановим фактите. За пръв път се срещнахме, когато спасихте живота ми.

– Така е, но тъй като оттогава вие успяхте да ми направите същата услуга, значи сме квит.

– Може би... Продължавайте.

– Имам към вас една молба, от която зависи щастието в целия ми живот. Ще говоря направо: аз обичам вашата дъщеря!

– Това го зная – отговори Изгнаника много сериозно. – Тя ми е говорила за вас, а и аз сам съм се убедил в чувствата ви към нея.

– Нито в неин, нито в мой интерес е било да пазим от вас в тайна любовта си – силна и искрена. Произхождам от старинен и почтен род.

– Познавам семейството ви, да, познавам го... – въздъхна Изгнаника.

– Така ли? – учуди се графът.

– Да, като другите – побърза да отговори бащата на Анжела с пресорено равнодушие.

– Искам ръката на вашата дъщеря!

– А знаете ли как ме наричат тук?

– Това не ме засяга! Вие сте човек сърдечен, прям и честен. Господин Дьо Контъркьор изпитва към вас голямо уважение. Дори и да сте извършили нещо нередно, то засяга само вас... Ако ви се е случило някакво нещастие, мога само да ви съчувствам... Не сме в Европа... Тук уважават човека само заради това, което е всъщност. Вашата дъщеря е ангел, аз я обичам и искам ръката ѝ.

– Твърдо ли сте решили, граф Дьо Вилие?

– Да!

– И никога няма да ме разпитвате за прякора и за миналото ми?

– Никога!

– Ще ми позволите ли да живея, както аз искам?

– Разбира се!

– Щом е така, граф Дьо Вилие, аз ви давам ръката на дъщеря си Анжела, но помнете – на Анжела, дъщерята на Жан-Пол, на Изгнаника!

Сърдечно ръкостискане „подпечата“ този странен договор. Графът зададе само още един въпрос:

– Тръгвам на експедиция с изключително важно значение за по-

нататъшния ми живот. Желая моята сватба да стане във форта Necessite, щом го завладея. Имам някои лични причини да постъпя по този начин.

– Досещам се! Говорете без страх! Поемам цялата подготовка на сватбата. В самия ден на превземането на форта там ще видите дъщеря ми и мене, както и мисионера за извършване тайнството на брака.

– Добре! До скоро виждане, татко!

– Не ме наричайте така! – продума Жан-Пол разтреперан.

– Защо? – учуди се графът.

– Обещахте ми да не задавате никакви въпроси.

– Наистина! Тогава поне да се прегърнем.

Изгнаника понечи да притисне в обятията си младия човек, но се отдръпна, избърса издайническата сълза, стичаща се по бузата му, и си тръгна...

Вечерта след прегледа, извършен от капитана, отредът напусна форта Дюкен.

На 3 юли 1754 година, на разсъмване, английските часови по стени-те на форта Necessite съобщиха за появяването на предните френски постове. Скоро след това се показа и целият отред.

Въпреки проливния дъжд канадците вървяха бързо, смееха се и си бърбеха помежду си, без да обръщат внимание на форта, чиито стени се белееха на пушечен изстрел от тях.

Като се приближиха достатъчно, френските бойни редици се разгнаха вдясно и вляво и след четвърт час фортът бе изцяло обкръжен.

След това като че ли някой замахна с възшебна пръчка и нападателите изчезнаха. Канадците, отлични стрелци, заеха позиции зад дърветата и скалите.

Преди да даде сигнал за атака, граф Дьо Вилие изпрати Берже в качеството му на парламентьор да предложи на англичаните да се предадат.

Това предложение те не удостоиха с отговор.

Началникът на отряда издаде веднага заповед да се започне битката...

Няма да описваме това сражение. То продължи десет часа под проливен дъжд, който не спря нито за миг.

След десетте часа ожесточен бой, френските стрелци принудиха английската артилерия да прекрати огъня.

Всичко беше готово за шурма. В мига, в който потеглиха в атака, над форта се развя бяло знаме. Неприятелят се предаваше чрез

капитулация.

Англичаните имаха деветстотин души убити и смъртно ранени. Освен тях много войници бяха извадени от строя със сравнително леки рани. Артилерията беше разбита. По-нататъшното съпротивление – невъзможно. Майор Джордж Вашингтон лично се отправи към френския командващ.

– Бихме могли да отмъстим за убийството – каза граф Дьо Вилие на Вашингтон, който стоеше пред него блед, но съвършено спокоен, – но не желаем да ви подражаваме.

Капитанът се съгласи с предложените условия за капитулация.

Тя бе подписана в осем часа вечерта. Започваше със следните думи:

„Тъй като никога не сме имали намерение да нарушаваме добрата хармония, царяща между двете приятелски държави, а само да отмъстим за убийството на един от нашите офицери, изпратен като парламентъор и съпровождан от своя конвой...“ и т.н.

Четвъртата точка гласеше следното:

„Тъй като в плен у англичаните се намират един офицер, двама кадети и освен това хора на господин Дьо Жюмонвил, те обещават незабавно да ги освободят...“

Капитулацията завършваше така:

„Съставена в два екземпляра на един от постовете на нашата блокада в долуозначените ден и година. Подписана от: Джеймс Меке, Джордж: Вашингтон, Кулон дьо Вилие.“

Отмъщението бе пълно, възмездието – блестящо. Виновникът признаваше лично, със своя подпис, извършеното от него престъпление и бе принуден да се преклони пред великодушието на човека, чийто брат бе убил така подло.

Тази победа, постигната толкова бързо, струваше на французите

само двама убити и седемдесет ранени.

Капитулацията бе току-що подписана, когато англичаните бяха обхванати от необяснима паника. Започнаха да бягат във всички посоки и така бързо, че забравиха да вземат със себе си знамето и то остана у победителя.

На другия ден на разсъмване французите заеха форта и се разположиха в него.

Графиня Дьо Малевал беше избягала, без да остави следи. Всички претърсвания останаха без резултат. Никой не я беше видял.

Може би се бе възползвала от безредието, настъпило след капитулацията, и преоблечена бе избягала заедно с английския гарнизон. Да се провери това бе невъзможно.

Графът, предупреден от господин Дьо Контъркьор за опасността, грозяща графинята, ако попадне в ръцете на френските власти, може би с помощта на Берже бе измислил начин да ѝ помогне да избяга. Единственото наказание, което той искаше тя да изтърпи, бе да присъства на неговата венчавка с красивата Анжела и да стане свидетелка на голямото му щастие. Но и това отмъщение му се изплъзна.

Към обед, съгласно обещанието, Изгнаника се яви заедно с дъщеря си, съпроводен и от един мисионер.

В един от салоните бе приготвено всичко за предстоящата церемония. В средата имаше устроен скромнен олтар.

Венчавката беше изключително трогателна. Скромната и наивна девойка не смееше да повярва на щастието си, криеше срамежливо, с възхитителна грация прелестното си лице върху гърдите на баща си. А той, въпреки грубата си външност, се трогна до сълзи от щастието ѝ.

Капитанът, в желанието си да окаже внимание на вожда на гуроните и да му се отблагодари за подкрепата и приятелството, го беше поканил да присъства на церемонията заедно със свидетелите. Времето минаваше, а вождът не се появяваше.

Спомагателният отред индианци, слабо дисциплиниран и изобщо непознат с обичаите по време на война между цивилизовани народи, се бе впуснал да гони бягащите англичани. Нито заповеди, нито молби можаха да удържат туземците. Те всички бяха напуснали лагера.

Капитанът силно се разтревожи от това бягство. То можеше да бъде със сериозни последствия за победените, затова изпрати няколко отряда да търсят червенокожите. Около три часа след пладне хората на Голямото ухо се появиха, водени от самия него. Вождът побърза да отиде във форта. Вървеше достолепно, но лицето му излъчваше веселост. С

еуфорични жестове показваше около десетина скалпа, висящи на пояса му.

Напразно Берже се опитваше да го накара да свали тези отвратителни трофеи, толкова неподходящи за предстоящата церемония.

– Но това са скалпове, взети от янки – упорстваше индианецът. – Длъжен съм да ги запазя! Нека моят брат погледне его този. Не съм и предполагал, че жена може да притежава толкова прекрасна коса.

– Коя е тази жена? – попита ловецът.

– Графиня Дьо Малевал. Така я наричаха индианците от племето, където се бе укрила за своето коварство.

Графът хвърли машинално поглед към скалповете, изтръпна и с ужас извърна глава: бе познал великолепните коси на графинята, която бе паднала под ножа на свирепия вожд. Нали заради нея бе станало всичко до този момент.

– Учудва ви моето приятелско отношение към вас – каза Изгнаника на своя зет след венчавката. – Един от вашите сродници изчезна някога в дебрите на Новия свят. Е, предположете, че аз съм син на този човек и, надявам се, ще ме обикнете поне малко в памет на оня родственик.

След тези думи той стисна ръката на графа и излезе.

* * *

Докато Изгнаника беше жив, графът не успя да научи от него нищо повече за оня свой родственик.

След години Изгнаника бе убит в едно сражение при Красивата река. Ако се изразим с думите на самия Вашингтон, при това сражение шестстотин канадци „срамно“ победиха две хиляди англичани... Вече нищо не задържаше граф Дьо Вилие в Америка и той се приготви да отплава за Франция заедно с очарователната си жена и сина си, роден неотдавна.

Точно когато графът се качваше на палубата на кораба, който трябваше да го отведе в Европа, Берже го настигна и му връчи един пакет, запечатан с черен восък.

– Какво е това, приятелю?

– От Жан-Пол, господин графе.

– Кога ти го е дал?

– В деня на вашата сватба. Поръча ми да ви го предам колкото се може по-късно – в деня на смъртта му или в деня на вашето отпътуване. Той почина, аз чаках! Сега заминавате, напускате ни завинаги и изпълнявам волята на моя стар приятел.

– Благодаря!

Графът поиска веднага да разпечати плика, но Берже го спря:

– Ще го прочетете после... когато няма да съм с вас.

– Добре, мили ми Берже!

Граф Дьо Вилие отново направи опит да убеди Берже също да тръгне за Европа.

Канадския ловец упорито отказваше.

– Какво ще правя там? – отговори той на Анжела, която му стискаше ръката. – Във вашите градове няма въздух, няма небе. Ще се задуша в тесните улици. Прощавайте, приятели мои!... Не бих могъл да живея без просторните каменисти равнини и дивите гори... Прощавайте, господин Луи! Прощавайте, графиньо Дьо Вилие!... Прощавай, малка Анжела! Бъдете всички щастливи!...

Като избърса две „позорни“ мъжки сълзи, навлажнили загорелите му страни, метна пушката па рамо и се отправи с големи крачки към гората. Миг след това сякаш потъна в нея.

Останал сам, граф Дьо Вилие разпечати писмото на Изгнаника. И ето какво пишеше в него:

„Аз ревнувах!... Вие не бъдете ревнив, защото обичате моята дъщеря! Живях на този свят, както и вашият баща, Луи... Лъжливо подозрение сложи оскърбление на устните ни и желязо в ръцете. Убих вашия баща, Луи. Ето защо никога не ви наричах мой син. Това бе наказанието ми. Напуснах своето отечество поради безумието на младостта. Нямах смелостта да направя моята дъщеря и вас нещастни, като попреча на брака ви, макар че може би трябваше да постъп точно така.

Простете ми!

Отнасям тази ужасна тайна със себе си в гроба. Анжела дори не знае своето истинско име! Можете да й го съобщите. Простете още веднъж!

Жан-Пол Изгнаника, херцог Дьо Сент Ерем.“

– Какво ти е, Луи? – попита Анжела, като видя, че мъжът ѝ беше побледнял.

– Нищо, дете мое, скъпа моя Анжела! – отговори граф Дьо Вилие, нахъса писмото и хвърли листчетата в морето.

* * *

Педя по педя канадските ловци отстояваха независимостта на Нова Франция.

След отстъпването на Канада отказаха да признаят английското владичество.

Не желаяйки да се гънат под британско иго, те масово напуснаха своите селища, напуснаха всичко, каквото имаха. Отдалечиха се в платата и горите, при неподчинените от англичаните индиански племена. Малко по малко усвоиха част от обичаите на червенокожите, които ги бяха приели гостоприемно в своята среда, но съхраниха завинаги френския език – единственото наследство, оставено им от техните бащи и предци.

Най-смелите горски скитници, най-неустрашимите изследователи по онова време, каквото и да се говори, бяха канадците.

Ако някога някой ги попита към коя нация принадлежат, те с гордост отговарят, че са французи, и са прави. Те бяха откупили правата на тази националност, която всеки в Канада признава, на твърде висока цена – цената на кръвта, пролята по бойните полета.

КРАЙ

© 1991 Ал. Порняков, превод от френски

Gustave Aimard

Сканиране: Светослав Иванов, 2008

Разпознаване и редакция: ctegre, 2008

Публикация

„Тренив & Тренив“ С-ие, 1991

Превод Ал. Порняков

Редактор Здравка Горанова и Доротей Костадинова

Илюстрация за корицата Емилиян Станкев

Художник-редактор Лили Басарева

Коректор-стилист: Янка Енчева

Графично оформление Стефан Узунов

с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8301>]